ERIN WATT

YOUNG

Un lucru mic

DE LA AUTOARELE SERIEI *FAMILIA ROYAL* ȘI A BESTSELLERULUI *CÂND TOTUL E ADEVĂRAT*

TREI

coN^8fI8H

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena MSrculescu

cMimi

Erin Watt

Un lucru mic

Tradúcete din limba englezS de Oana DujmSnescu

A
TRei

Editori:

S

i

l

v

i

u

D

r

a

g

o

m

i

r

V

a

s

i

l

e

D

e

m

.

Z

a

m

f

i

r

e

s

c

u

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Alexandra Fusoi

Design şi ilustraţie

coperta: Andrei Gamarţ
Director producţie:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Eugenia Ursu

Corectură:

O

a

n

a

A

p

o

s

t

o

l

e

s

c

u

I

r

i

n

a

M

u

ș

ă

t

o

i

u

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin Copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea

integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosinţă al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în

formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

T

i

t

l

u

l

o

r

i

g

i

n

a

I

:

O

n

e

S

m

a

l

L

T

h

i

n

g

A

u

t

o

r

:

E

r

i

n

W

a

t

t

Copyright © 2018. ONE SMALL THING by Erin Watt The moral rights of the author have been asserted

Copyr ight © Editur a Trei, 2022 pentr u preze nta ediție

O.P. 16, Ghișeul

1, C.P. 0490,

Bucureşti Tel.;

+4 021 300 60

90 ; Fax: +4

0372 25 20 20 e-

mail:

comenzi@editur

atrei.ro

www.edituratrei

.ro

ISBN

(print)

: 978-

606-

40-

1618-

8 ISBN

(EPUB

): 978-

606-

40-

1929-

5

Această carte le este dedicată asistentelor si agentelor; care ne ajută să ne gestionăm existenţele: Nicole, Nina, Natasha si Lily

1

— Hei, căţelule!

Mă pufneşte râsul când Morgan, câinele familiei Ren- nick, străbate peluza în goană şi-mi sare pe pantalonii kaki.

— Morgan, vino-ncoace, strigă exasperată doamna Ren- nick. Scuze, Lizzie, spune ea, venind într-un suflet ca să ia potaia mare şi neagra de pe mine, fără prea mare succes.

Ea e mica, iar câinele e atât de mare, încât par amândoi de aceeaşi dimensiune.

— Nu e mare scofala, doamna R. îl ador pe Morgan.

Mă las pe vine şi-l scarpin pe uriaş între urechi. El schelălăie fericit şi mă linge pe obraz.

— Ah, acum prefer Beth, îi reamintesc vecinei mele.

Am 17 ani şi Lizzie este un nume pe care mi-aş dori sa-l vad foarte, foarte departe. Din păcate, nimeni nu pare să ţină minte.

— Aşa e, Beth, atunci. Nu-l încuraja, mă cearta ea, tragându-l de zgardă.

îl mai mângâi de câteva ori după urechi şi-l las să plece.

— Mama ta o să facă o criză de nervi, se îngrijorează doamna R.

Mă uit la firele de păr ale câinelui care acum îmi murdăresc cămaşa albă, deja plină de pete de mâncare de la muncă.

— Oricum trebuie să mă spăl.

— Chiar şi aşa. Spune-i că-mi pare rău.

îl târăşte pe Morgan de zgardă.

— Promit c-o să am mai multă grijă de el.

— Nu e nevoie, zic. Mă bucur de momentele pe care le petrec cu Morgan. Merită pedeapsa. în plus, nu mai avem niciun motiv să nu avem şi noi un animal de companie.

Scot bărbia în afară. Motivul pentru lipsa animalelor de companie din casa noastră a dispărut de trei ani, chiar dacă părinţilor mei nu le place să recunoască acest lucru.

Doamna R. tace mâlc preţ de câteva clipe. Nu ştiu dacă se abţine să mă dojeneasscă pentru că sunt crudă sau să spună despre mama că e prea strictă. Şi, de vreme ce nu ştiu, sunt prea laşă să insist.

— Sunt convinsă că are motivele ei, zice într-un final doamna R. şi flutură din mână în semn de la revedere.

Nu vrea să pice la mijloc. Bună alegere. Şi mie mi-ar plăcea să nu fiu la mijloc.

Morgan şi doamna R. dispar în garajul lor. Mă-ntorc şi mijesc ochii spre casa mea, dorindu-mi să fiu oriunde pe lume, numai acolo nu.

Mă uit la telefon. Nu am niciun mesaj de la cea mai bună prietena a mea, Scarlett. De dimineaţă am vorbit să ieşim în oraş diseară, după ce termin tura la Ice Cream Shoppe. Şcoala începe marţi. Pentru Scarlett, vara plină de distracţie se încheie. Pentru mine, înseamnă că sunt cu o zi mai aproape de adevărata libertate.

îmi întorc gâtul într-o parte şi în alta, încercând sa scap de încordarea care apare mereu când îmi văd casa. Oftez greu şi le comand picioarelor să înainteze,

înăuntru se aude dinspre antreu melodia „Bad Blood” a lui Taylor Swift. Playlistul mamei e pus într-o buclă eternă din 2015, cu Sam Smith, Pharrell şi One Direction, de pe vremea când One D era încă o trupă cu cinci membri. Mă descalţ de pantofii negri şi urâţi de la munca şi-mi las geanta pe banchetă.

— Tu eşti, Lizzie?

Ar muri dacă mi-ar spune Beth? Măcar o dată?

Scrâşnesc din dinţi.

— Da, mamă.

— Te rog, fă-ţi curat în dulap. E haos acolo.

Privesc în jos la partea mea de băncuţă. Nu e *atât* de mare haos. Am câteva jachete în cui, un teanc de cărţi de- ale lui Sarah J. Maas pe care le recitesc pentru a 80-a oară, o cutie de bomboane cu mentă, un spray de corp pe care mi l-a cumpărat Scarlett la ultimele reduceri de la Victoria's Secret şi câteva rechizite pentru şcoală.

îmi înăbuş un oftat, apoi pun totul peste teancul de cărţi şi intru în bucătărie.

— Ai strâns pe-acolo? întreabă mama, fără să se obosească să ridice ochii de la morcovii pe care-i taie.

— Dap.

Ce găteşte nu arată deloc apetisant, însă toată mâncarea pare aşa după ce ies de la muncă.

— Eşti sigură?

îmi torn un pahar cu apă.

— Da, mamă. Am făcut curat.

Probabil ca nu par credibilă, pentru că-şi lasă cuţitul jos şi se duce în antreu. Două secunde mai târziu aud:

— Lizzie, credeam c-ai spus că ai făcut curat.

îhhh! Trântesc paharul pe masă şi mă duc după ea.

— Am făcut! exclam, arătând spre teancul ordonat de rechizite şi cărţi.

— Şi cu asta ce-i?

Ii urmăresc degetul care arată spre geanta de poştaş care atârnă de cârligul din partea vecină cu a mea.

— Ce-i cu aia?

— Geanta ta e în spaţiul lui Rachel, spune ea, Ştii ca n-o sa-i placă.

— Aşa, şi?

— Şi? Ia-o de-acolo.

— De ce?

— De ce?

Chipul i se încordează şi ochii îi ies din orbite.

— De ce? Ştii bine de ce. Ia-o de-acolo acum!

— Eu... Ştii ceva, bine.

Trec pe lângă ea pufnind şi arunc geanta în partea mea.

— Gata. Eşti fericită?

Mama strânge din buze. Se abţine de la vreun comentariu sarcastic, dar îi citesc furia din ochi destul de limpede.

— Ar trebui să te porţi mai frumos, spune ea, înainte de a se întoarce cu spatele. Şi curăţă părul ăla de câine de pe haine. în casa asta nu avem voie cu animale de companie.

îmi vin la gură tot felul de replici furioase care mi se blochează în beregată şi-mi umplu mintea. Trebuie să strâng din dinţi atât de tare, încât îi simt cum mi se înfig în maxilar. Dacă nu fac asta, cuvintele vor ţâşni afară. Cuvintele urâte. Cele care mă fac să par nepăsătoare, egoistă şi geloasă.

Şi poate că aşa şi sunt. Poate că sunt. Dar eu sunt cea care e încă în viaţă şi asta ar trebuie să însemne ceva, nu-i aşa?

Doamne, de-abia aştept să termin liceul. De-abia

aştept să plec din casa asta. De-abia aştept să scap din *nenorocita* asta de puşcărie.

Trag de cămaşa de pe mine. Un nasture plesneşte şi sare pe gresie. înjur în tăcere. Va trebui s-o rog pe mama să mi- 1 coasă diseară, pentru că am o singură cămaşă cu care merg la serviciu. Dar s-o ia naiba de cămaşă! Cui îi pasă? Cui îi pasă dacă am cămaşa curată? Clienţii de la Ice Cream Shoppe vor trebui să-şi ferească privirea dacă nişte fire de păr de câine şi nişte sos de ciocolată sunt atâââât dc jignitoare.

îndes cămaşa murdară în chiuveta din antreu şi-mi scot pantalonii, ca să fiu sigură. Intru în bucătărie în chiloţi.

Mama scoate un sunet dezgustat din fundul gâtlejului.

Când dau să urc treptele, îmi atrage atenţia un teanc de plicuri albe de pe blatul din bucătărie. Scrisul îmi e cunoscut.

— Ce sunt alea? întreb neliniştită.

— Cererile tale de înscriere la facultate, răspunde ea, cu glasul golit de orice emoţie.

Simt cum ma cuprinde groaza. Mi se face un mare gol în stomac în timp ce mă holbez la plicuri, la scrisul de pe ele, la adresa expeditorului. Ce caută acolo? Mă duc valvârtej şi încep să scotocesc prin ele. *USC*, *University of Miami, San Diego State*, *Bethune-Cookman University;*

Barajul emoţiilor pe care de-abia îl ţineam sub control se rupe. Lovesc cu palma în teancul de plicuri.

— Ce caută astea aici? întreb. Eu le-am pus la căsuţa poştală.

— Şi eu le-am scos, spune mama, cu ochii aţintiţi asupra morcovilor dinaintea ei.

— De ce? De ce să faci una ca asta?

Simt cum ochii mi se umplu de lacrimi, aşa cum se întâmplă mereu când sunt furioasă sau supărată.

— De ce te-ai înscrie acolo? Oricum nu mergi la niciuna dintre ele.

Se întinde după o ceapă. O prind de încheietură.

— Cum adică nu mă duc la niciuna dintre facultăţile astea?

îmi îndepărtează mâna şi-mi înfruntă privirea arţăgoasă cu ochii ei dispreţuitori şi distanţi.

— Noi plătim ca să mergi la şcoală, ceea ce înseamnă că o să te duci la şcoala pe care o vrem noi – Darling College. Şi nu mai e nevoie să te tot înscrii. Ţi-am completat noi formularele pentru Darling. Ar trebui să te accepte prin octombrie sau cam aşa ceva.

Darling este una dintre facultăţile acelea de pe internet unde plăteşti ca să-ţi iei diploma. Nu e o şcoală adevărată. Nimeni nu ia în serios diploma de la Darling. Peste vară, când mi-au spus că vor să merg acolo, am crezut că e o glumă.

Rămân cu gura căscată.

— Darling? Nici măcar nu e o facultate adevărată. E...

Ea flutură cuţitul prin aer.

— Am încheiat discuţia, Elizabeth...

— Dar...

— Am încheiat discuţia, Elizabeth, repetă ea. Facem aşa pentru binele tău.

Mă holbez la ea.

— E pentru binele meu să nu mă lăsaţi să mă duc la facultate? Diplomele de la Darling nu fac nici cât hârtia pe care sunt tipărite!

— Nu ai nevoie de diplomă, spune mama. Vei lucra la magazinul de bricolaj al lui taică-tu şi când iese el la pensie, o să-l preiei tu.

Mă trec fiori pe şira spinării. O, Doamne! O să mă ţină aici pentru totdeauna. Nu o să-mi dea niciodată drumul, niciodată.

Visul meu de a fi liberă s-a stins, aşa cum stingi flacăra unei lumânări cu o mişcare a mâinii.

Vorbele îmi zboară, negândite, de pe buze. Nu-mi doresc să iasă, dar se bulucesc ca o cascadă.

— E moartă, mamă. A murit de trei ani. Nu geanta mea agăţată pe cuiul ei o împiedică să vină acasă. Nu câinele pe care mi l-aş lua eu ar împiedica-o să se ridice din groapă. E moartă. E *moartă!* ţip eu.

Jap.

Nici nu văd palma venind. Mă pocneşte peste obraz. Verigheta ei mi se agaţă de buză. Sunt atât de surprinsă, încât tac, ceea ce îşi dorea, desigur, şi ea.

Mama cască ochii la mine. Ne holbăm una la alta, gâfâind.

Cedez prima, rupând-o la fugă din bucătărie. Poate că Rachel a murit, dar în casa asta spiritul ei e

mai viu decât voi fi eu vreodată.

2

— Nu vreau sa merg.

Tonul ferm al lui Scarlett nu şovăie deloc. Stăm de 20 de minute în faţa benzinăriei, ciorovăindu-ne în privinţa planurilor noastre şi cea mai bună prietenă a mea e de neclintit.

Şi eu. Obrazul încă îmi zvâcneşte din cauza palmei pe care mi-a dat-o mama mai devreme.

Fetele care ne-au invitat la petrecere se sprijină de portiera unui Jeep negru decapotat, iar feţele lor machiate la greu se schimonosesc iritate. Tipul brunet de la volan pare nerăbdător. Mă mir că stau după noi. Adică, nici măcar nu ne cunosc. Invitaţia lor a fost rezultatul unei discuţii de cinci secunde la standul cu chipsuri, după ce i- am spus blondei că-mi place fusta ei.

— Bine. Atunci nu veni, îi spun lui Scarlett.

Ochii ei căprui exprimă uşurare.

— Ah, OK, bine. Deci nu mergem?

— Nu, *tu* nu mergi.

Ridic bărbia.

— Eu da.

— Lizzie...

— Beth, o întrerup tăios.

Nu-mi scapă sclipirea iritată din ochii ei.

— Beth, se corectează ea, rostind silaba cu mare greutate.

La fel ca părinţii mei, cea mai bună prietenă a mea se adaptează cu dificultate la noul meu nume. Scarlett nu crede că numele Lizzie ar fi infantil – *E mai infantil să strigi pe cineva altcumva după ce i-ai zis Lizzie toată viaţa!* a fost reacţia ei când am anunţat-o, la începutul verii, că de- acum încolo folosesc numele Beth. Dar ei îi convine, normal. Scarlett e un nume dat naibii. Cui i-ar trece vreodată prin cap să şi-l schimbe?

— Nici nu le cunoşti pe fetele astea, îmi atrage ea atenţia.

Ridic din nou din umeri.

— O să le cunosc acum.

— Beth, zice ea, tristă. Haide.

— Te rog, Scar, răspund, la fel de tristă. Am nevoie de chestia asta. După tot ce mi s-a întâmplat azi, am nevoie

de o seară distractivă şi dezlănţuită în care să nu fiu nevoită să mă mai gândesc la nimic.

Chipul i se îmbunează. Ştie tot despre palmă şi despre trădarea cu înscrierea la colegii – doar despre asta am vorbit de când am ajuns la ea acasă în seara aceasta. Cred că e unul dintre motivele pentru care a propus să ieşim la plimbare cu maşina. S-a săturat să audă la nesfârşit despre acelaşi lucru.

— Chiar n-am chef să merg, să ştii, recunoaşte ea. Dar nici nu vreau să te duci singură.

— N-o să păţesc nimic, zic eu. Mă duc câteva ore, văd care-i treaba şi apoi mă-ntorc acasă la tine. Şi putem sta treze toată noaptea şi să mâncăm îngheţată.

Scarlett îşi dă ochii peste cap.

— îngheţata e toată a ta. Sunt la dietă strictă până luni. Trebuie să arăt sexy în prima zi din clasa a douăşpea.

Dinspre Jeep se aude un claxon zgomotos.

— Frate! Hai odată! strigă şoferul.

— Ne vedem mai târziu, Scar, zic eu repede. Lasă-mi uşa din spate descuiată, OK?

Apoi, înainte să poată obiecta, mă duc iute spre Jeep.

— Fu vin, le spun fetelor, pentru că dacă nu fac ceva ca să rup rutina bătută în cuie impusă de părinţii mei, o să explodez.

N-o să mai rămână din mine decât nişte fâşii. Exact aşa ml simt acum, de fapt, de parcă n-aş fi altceva decât nişte fâşii de om lipite laolaltă de părinţii mei.

— Era şi timpul, mormăie una dintre ele, în timp ce cealaltă face un balon roz din gumă de mestecat.

— Beth! strigă Scarlett.

Privesc peste umăr.

— Te-ai răzgândit?

Ea scutură din cap.

— Ai grijă!

— O să am.

Mă urc lângă blondă, pe bancheta din spate. Prietena ei suie pe locul din dreapta şi-i şopteşte ceva şoferului. Mă aplec într-o parte ca să vorbesc din nou cu Scarlett.

— Dacă sună ai mei, spune-le că dorm. Mă-

ntorc peste câteva ceasuri. Promit.

îi trimit o bezea şi, după o clipă de şovăială, ea se preface c-o prinde şi şi-o lipeşte de obraz. Apoi se îndreaptă spre maşina ei, în timp ce băiatul de la volanul Jeepului bagă în marşarier şi ieşim din parcarea benzinăriei.

Vântul mi se încurcă-n păr şi mi-l zburătăceşte, iar eu socotesc toate păcatele pe care tocmai le-am comis.

Am acceptat să merg la o chermeză cu nişte puşti pe care nu-i cunosc.

Mă duc la o petrecere într-o localitate vecină, într-o zonă unde nu sunt doar gărduleţe albe şi meri copţi, ca în orăşelul meu natal, unde mă simt în siguranţă.

M-am urcat într-o maşină cu nişte străini. Acesta e, probabil, cel mai mare păcat. Părinţii mei ma vor expedia la o mănăstire daca află.

Dar ghici ce?

Mă. Doare. în. Cur.

Deja m-au anunţat c-o să-mi petrec anii de facultate alături de ei. Suntem în război.

Mă simt captivă în propria viaţă, trasă în jos de regulile lor, de paranoia şi de temerile lor. Am 17 ani. Ar trebui să mă bucur că începe clasa a douăsprezecea. Ar trebui să fiu înconjurată de prieteni, să-mi dau întâlnire cu tipi drăguţi şi să mă distrez nemaipomenit. Lumea spune că de-aici încolo totul o va lua la vale şi asta e de-a dreptul deprimant, pentru că, dacă ăştia ar trebui să fie cei mai frumoşi ani, cât de nasoală o să devină viaţa mea în continuare?

— Cum te cheamă, de fapt? întreabă blondina.

— Beth. Pe tine?

— Ashleigh, dar poţi să-mi spui Ash.

Arată spre locurile din faţă.

— Ei sunt Kylie şi Max. Suntem toţi la Lexington High. Intrăm într-a unşpea.

— Eu o să fiu într-a douăşpea la Darling, îi zic.

Un rânjet i se lăţeşte pe buzele rujate.

— A, OK. Eşti o fată de la Darling.

Mă zbârlesc din cauza insinuării.

— Nu toată lumea de la Darling e bogată.

Nu mint; familia mea nu e cu siguranţă la fel de

bogată ca alte familii din oraş. însă suburbia noastră de oameni din clasa mijlocie e sigură şi liniştită.

Petrecerea la care mergem e la Lexington Heights – sau Lex, cum îl numesc localnicii –, un cartier muncitoresc unde casele sunt mai mici, oamenii sunt mai săraci şi puştii sunt mai necioplţi. în Darling, cocaina şi pastilele de ecstasy se găsesc laolaltă cu haşişul. în Lex, e mai probabil să ţi se ofere metamfetamină.

Părinţii mei ar înnebuni dacă ar şti că sunt aici. Scarlett aproape că a făcut un atac dc panică atunci când a trebuit să ne oprim sa alimentăm cu benzină în l.exington, seara trecută.

— Şi ce cauţi în Lex sâmbătă seara? mă chestionează Kylie, întorcându-se spre mine. Cauţi nişte mici atenţii de petrecere?

Ridic din umeri.

— Vreau doar să mă distrez puţin înainte să-nceapă şcoala.

Max ţipă zgomotos.

— Uite o fată pe gustul meu! îmi mai spui o dată cum te cheamă, petrecăreaţo?

— Beth, repet eu.

— Beth.

Cu o singură mână pe volan, îşi întinde celălalt braţ spre mine.

— Da-mi şi mie ceva bun, Bethie. Hai să-nceapă petrecerea.

îl plesnesc stânjenită peste mână şi reuşesc să zâmbesc vag. Brusc mă simt prost pentru că am lăsat-o baltă pe Scarlett, dar înăbuş vinovăţia până când o îngrop adânc şi uit de ea. în plus, în cele din urmă, a fost de acord să plec, deşi nu cred ca pricepe pe deplin de ce a trebuit s-o fac. Părinţii lui Scar sunt mişto. Sunt relaxaţi şi amuzanţi şi i- au oferit atât de multă libertate, încât nici nu ştie cum s-o întrebuinţeze.

Eu înţeleg. Chiar înţeleg. *Pe bune*. Mama şi tata au pierdut o fiică. Eu mi-am pierdut sora. Cu toţii am iubit-o pe Rachel şi ne este dor de ea, nimeni însă mai mult decât mine. Dar accidentul surorii mele exact asta a fost – un accident. Şi persoana responsabilă a fost pedepsită. Nu asta ar trebui să ne dorim şi gata? Rachel nu se mai întoarce niciodată – nu aşa funcţionează viaţa. Dar s-a făcut dreptate,

atât cât s-a putut.

Iar eu sunt încă în viaţă. Sunt încă vie şi *vreau să trăiesc.*

E atât de rău să-mi doresc acest lucru?

— Am ajuns! anunţă Ashleigh.

Max parchează vizavi de o căsuţă acoperită cu şindrile albe, cu o peluză neîngrijită plină cu adolescenţi. Sticlele de bere şi jointurile trec de la unul la altul la vedere, ca şi cum nimănui nu i-ar păsa dacă ar trece pe-acolo vreo patrulă de poliţie.

— Al cui e locul ăsta? întreb.

— Al unuia, Jack, răspunde Ash pe un ton absent.

E prea ocupată să fluture din mână către nişte fete de pe peluză.

— Părinţii lui sunt acasă?

Kylie pufneşte în râs.

— Ăăă. Nu.

OK atunci.

Coborâm din Jeep şi ne croim drum prin mulţime, până la uşa de la intrare. Kylie şi Max dispar din clipa în care pătrundem în casă. Ashleigh rămâne lângă mine.

— Hai să ne luăm ceva de băut! zice aceasta.

O aud cu greu din cauza cântecului hip-hop asurzitor care zguduie pereţii. Casa e plină de trupuri şi aerul miroase ca un amestec de parfum, spray de corp, transpiraţie şi bere stătuta. Nu e tocmai peisajul meu preferat, dar basul e supertare şi puştii par destul de prietenoşi. Mă aşteptam oarecum să văd nişte încăierări cu mâinile goale şi oameni trăgându-şi-o pe pereţi, dar nu e nimic altceva decât dans, băutură şi discuţii foarte gălăgioase.

Ash mă trage într-o bucătărioară cu blaturi acoperite cu muşama şi cu tapet demodat. Vreo cinci-şase băieţi stau lângă uşa cu plasă, fumând un joint.

— Harley! ţipă ea bucuroasă, apoi se aruncă şi-l îmbrăţişează pe unul dintre tipi, care se desprinde imediat de grup. Doamne, Doamne! Când te-ai întors?

Băiatul înalt o ridică de la pământ şi o sărută cu chef pe gură. Cred că e drogat, pentru că ochii lui par în întregime înceţoşaţi. Mă reazem stânjenită de

blat şi mă prefac că sunt de-acolo. Asta e ceea îmi doresc, îmi spun. O petrecere monstruoasă care i-ar scoate din minţi pe părinţii mei.

— Azi-noapte, foarte târziu, zice el. Ne-am oprit să mâncăm de seară în Chicago şi apoi am băgat viteză tot restul drumului. Marcus a zis că preferă să conducă toată noaptea decât să dea bani la vreun motel.

— Trebuia să mă suni dis-de-dimineaţă, se plânge Ash.

El o cuprinde cu braţul pe după umeri. Oare e iubitul ei? Nu ne-a făcut deocamdată cunoştinţă, aşa că habar nu am.

— Nici nu m-am trezit până acum vreun ceas, spune Harley râzând. Altfel te-aş fi sunat.

Mijeşte ochii.

— L-ai văzut cumva pe Lamar?

— Nup. Nici n-am de gând.

— Tonya zice că l-a văzut aseară cu Kelly la sala de jocuri.

— Mă bucur pentru Kelly. De-abia aştept s-o părăsească şi Lamar ca pe o boarfă, aşa cum a făcut şi Alcx.

Harley. Marcus. Tonya. Kelly. Lamar. Alex.

Cine mama dracului sunt toţi ăştia? Stau aici, lângă blatul de la bucătărie, simţindu-mă din ce în ce mai stingheră pe măsură ce Ashleigh şi poate iubitul ei îşi aruncă unul celuilalt nume la întâmplare.

Mă uit în jurul meu prin bucătărie. Ash şi Harley încă discută, aproape certându-se, despre prietenii lor. Nu contează. N-am venit aici ca să le ascult bârfele. M-am săturat să fiu pasivă, să le permit altora să mă controleze, în ultimii trei ani, am făcut ceea ce mi s-a spus, am mers la cursurile opţionale care mi s-au recomandat, m-am dus la slujba pe care mi-au ales-o părinţii mei.

Şi care e răsplata?

Alţi patru ani adăugaţi sentinţei iniţiale. Uşa celulei s-a închis brusc, înainte să fi avut vreo şansă de a păşi în afara ei. Arunc o privire la lada cu bere. M-aş putea îmbăta, dar e prea simplu. M-aş putea droga, dar e prea periculos. Trebuie să fac o nefăcută între alcool şi droguri, în urma căreia eu să mă simt bine, iar părinţii mei să se enerveze la culme.

O mişcare îmi atrage atenţia şi mă răsucesc. Dau

cu ochii de un tip foarte arătos care se opreşte şi se sprijină de tocul uşii. Are cel mai închis albastru al ochilor pe care l- am văzut vreodată. E incredibil. Sprânceana stângă are un spaţiu gol în ea. De la distanţă, seamănă cu o cicatrice. Sau cu un accident de pensat, dar nu pare deloc genul care să se penseze.

Obrazul îi e acoperit de o barbă scurtă, blond-închis, care-l face să pară mai matur decât ceilalţi băieţi de-aici. Tipii din bucătărie, inclusiv Harley, nu au deloc barbă sau mustaţă. Şi nu sunt nici la fel de înalţi ca Ochi Albaştri, nici la fel de bine făcuţi, nici la fel de atrăgători.

El. De asta am nevoie. Un băiat foarte rău care să mă atragă pe o cale foarte greşită.

Simt cum mă străbate un fior al puterii. Asta i-ar înfuria pe părinţii mei mai mult decât orice altceva. Toţi copiii beau, dar nu toţi se combină la întâmplare cu vreun străin. Ar scoate-o din minţi pe mama mea foarte riguroasă.

îmi frec în gând mâinile de bucurie şi încep să-mi fac planuri. Nu se uită la mine, dar nici nu priveşte fix la altcineva – fată ori băiat. Nu pot spune că stă izolat, dar e destul de mult spaţiu între el şi ceilalţi. Ca şi cum le-ar fi teamă să se apropie de el. Are aerul unei persoane mişto şi echilibrate.

Exact aşa cum nu sunt eu.

Mă uit în jos, la blugii mei skinny sfâşiaţi şi la bluza scurtă cu bretele, asigurându-mă că fermoarul e închis şi că sânii sunt acoperiţi cum trebuie. Nu sunt cea mai sexy fată de pe-aici, dar el e singur şi la fel sunt şi eu.

În plus, dacă spune nu, cui îi pasă? N-o să-l mai văd niciodată. Şi scopul ieşirii mele din această seară e să fac lucruri pe care nu le-aş face niciodată. Sa simt gustul vieţii reale.

— Cine e prietena ta?

Tresar la auzul glasului lui Harley. M-a observat, în cele din urmă.

— Hei, zic eu, desprinzându-mi privirea de la Ochi Albaştri pentru a-i zâmbi lui Harley. Eu sunt Beth.

— Harley.

îi dă drumul lui Ashleigh şi vine spre mine, luându-mă în braţe. Se pare că lui Harley îi place să ia

oamenii în braţe.

— Mă bucur de cunoştinţă. Vrei să te droghezi?

— Aăă, poate mai târziu? spun degajată, sperând că numi observă roşeaţa din obraji, şi-mi dau seama că nu am fumat în viaţa mea iarbă.

— Da, mai bine mai târziu, mă aprobă Ash, spre uşurarea mea. Hai să dansăm.

Trece de cealaltă parte a mea şi mă prinde de braţ.

Să dansăm? Trag cu ochiul spre uşă, dar constat că Ochi Albaştri a dispărut. Mă simt cuprinsă de dezamăgire. Mă- ntreb unde s-o fi dus. Poate că şi el se îndreaptă spre ringul de dans – ăăă, nu. Nu pare genul care ar da din fund pe ritmuri tehno. E prea serios pentru aşa ceva. Oricum, majoritatea băieţilor nici nu dansează. îşi imaginează că sunt prea cool pentru aşa ceva.

— Haide, spune Ash, trăgându-mă de braţ.

îl pun la păstrare pe Ochi Albaştri. O să dansez cu Ashleigh şi o să-l urmăresc mai târziu. O las pe noua mea prietenă să mă târască în living, unde muzica e mai zgomotoasă şi atmosfera e mai încinsă. încep să transpir, dar e OK, pentru că toată lumea din jur transpiră. Ash îşi loveşte fundul de şoldul meu şi amândouă râdem şi ne fluturăm părul în toate direcţiile şi dansăm până când ni se taie răsuflarea.

Asta îmi doream pentm această seară. Să mă distrez şi să mă simt tânără şi să nu mă gândesc la faptul că toata viaţa mea e o glumă proastă. Eu nu *am* o viaţă. Nu am voie să ma duc la petreceri, ci numai acasă la prietenele mele şi numai dacă părinţii lor sunt acasă. Chiar şi plimbarea din seara asta cu Scarlett, cu maşina, este interzisă. Părinţii lui Scar ştiau şi ei – ai mei au fost stânjenitor de vocali când le-au explicat regulile tuturor prietenilor de familie. Cred că mamei lui Scar îi e milă de mine. Când Scar şi cu mine am ieşit din casă, doamna Holmes s-a prefăcut că nu observă şi o ador pentru lucrul acesta.

Şi ador locul acesta. Muzica, gălăgia şi camera plină de străini care habar nu au cine sunt eu. Nimeni nu ştie despre Rachel. Nimănui nu-i e milă de mine. Nimănui nu- i pasă.

îmi dau părul pe spate şi-mi lovesc din nou şoldul de şoldul lui Ash. Apoi mă opresc brusc, pentru că îl

zăresc iar pe Ochi Albaştri.

E soarta. Trebuia să ne întâlnim în seara aceasta.

Vine spre canapeaua de colţ şi se apleacă, spunându-i ceva unui băiat îndesat care poartă un tricou roşu. Are părul mai lung decât credeam; i se ondulează sub urechi şi i se revarsă pe frunte. Are părul blond-închis în aproape aceeaşi nuanţă ca a mea.

O prind pe Ash de braţ.

— Cine-i ăla?

— Ce? strigă ea ca să acopere muzica.

îmi apropii buzele de urechea ei.

— Cine-i ăla? repet, de data asta mai tare.

Tipul de lângă canapea.

Ea se-ncruntă.

— Care dintre ei?

Mă-ntorc şi-mi înăbuş un oftat. A dispărut din nou! Ce mama naibii? Tipul ăsta apare şi dispare ca un ninja. De data asta nu-l mai las să-mi scape.

— Trebuie să fac pipi, îi zic lui Ashleigh.

Ea dă din cap şi se duce să danseze cu altcineva. îmi croiesc drum ca să ies din mulţime. Ochi Albaştri s-a întors, rezemându-se din nou de cadrul uşii de la bucătărie.

Inspir profund şi mă silesc să înaintez. Nu m-am mai dat niciodată la un tip. O să fie un mare dezastru.

Văd un şir de shoturi pe masă. Iau unul şi-l dau pe gât, iar lichidul oribil mă arde pe beregată. îmi duc o mână la gură ca să-mi înăbuş tuşea. Pe deasupra degetelor, mă uit fix în ochii tipului.

Cu un curaj pe care nici nu ştiam că-l am, iau cu mine două păhărele.

— Mi se pare că ai nevoie de un pahar, îi spun, oferindu-i unul.

îl ia.

— Mie mi se pare că ăsta e primul shot pe care l-ai băut vreodată.

Mă bucur foarte mult că e întuneric şi nu mă poate vedea nimeni cum roşesc.

— Neah, am băut ceva la viaţa mea, mint eu.

— Mmm-hmm, face el, ducând paharul la buze.

îl bea dintr-o înghiţitură, apoi îl vâra în buzunarul din faţă al blugilor. Cobor privirea, apoi o ridic iute,

trezindu- mă că mă priveşte amuzat.

— Ştii cine sunt? întreabă el.

îmi trec limba peste buza de jos, întrebându-mă ce-ar trebui să spun. Oare e celebru? Nu vreau să par bătuta în cap.

— Normal.

Ridic din umeri cât pot de nonşalant.

— Nu ştie toată lumea?

O umbră îi străbate chipul.

— Probabil că da. Dar tu eşti încă aici şi vorbeşti cu mine. îmi aduci de băut.

Bate uşor în paharul meu.

— Cum spuneam, mi s-a părut că ai nevoie de băutură.

îşi trece o mână peste faţă. Umbra s-a evaporat, însă e
înlocuită de o expresie ostenită.

— Probabil aşa e. Aşadar, de ce eşti aici? Vrei să vezi cum e pe planeta oamenilor care se distrează dezlănţuit?

Ultima lui frază e rostita cu mare dispreţ. La nivel intuitiv, ştiu că adevărul nu m-ar favoriza, pentru că, dacă voi recunoaşte că mă aflu aici pentru a-mi călca părinţii pe nervi, Ochi Albaştri o să dispară şi-mi doresc cu disperare să nu se întâmple aşa ceva.

Nu neapărat pentru că aş crede că asta ar fi calea perfectă de a mă răzbuna pe părinţii mei, ci pentru că tipul ăsta are ceva interesant. Pentru că vreau să-l cunosc mai bine. Pentru că vreau să mă cunoască mai bine.

Nu-i pot spune motivul adevărat, dar pot fi sinceră, oricât de stânjenitor ar fi.

— O fată n-are voie să-i aducă un pahar unui gagiu sexy? Am încercat să-ţi atrag atenţia şi mai devreme, dar ai dispărut. Stăteai acolo singur-singurel şi m-am gândit să- mi încerc norocul. Dacă la tine asta înseamnă distracţie dezlănţuită, probabil că nu ieşi prea des din casă.

îşi înclină capul.

— Asta a vrut să fie o glumă?

— Da. Dar nu e o glumă foarte bună, pentru că nu râzi.

Mă uit fix la el, cu paharul în mână. A mers mai rău
decât mi-am imaginat. El expiră prelung.

— Pentru că n-am aptitudini sociale. Glumă sau nu, amândoi ştim că *nu* am ieşit prea mult în lume în ultimii trei ani.

Habar nu am ce înseamnă asta, dar de vreme ce m-am prefăcut deja că ştiu totul despre el, nu pot să-i cer prea multe explicaţii.

— Asta înseamnă că ar trebui să mă car?

— Nu. Ar trebui să rămâi.

Zâmbeşte vag,

— N-o să te mint. îmi prinde foarte bine la ego.

— Mie nu mi-a prins bine deloc, recunosc eu, puţin iritată.

Zâmbetul lui vag se transformă într-un zâmbet întreg şi simt că mă sufoc când văd cât este de frumos.

— Nicio fată aşa drăguţă ca tine nu mi-a dat vreodată mai mult de bună ziua.

Inima mi-o ia din loc şi sunt atât de uimită, încât nu pot da nicio replică spirituală. El îşi lasă capul în jos, stânjenit.

— Prea siropos?

îmi regăsesc glasul.

— Prea senzaţional. Am capul atât de mare în acest moment, că nu cred că încap în casa asta.

— Atunci hai să ieşim de-aici.

— Pe bune?

Fac ochii mari.

— Unde?

— Afară. îmi place mult afară.

— Şi mie.

îmi întinde mâna, iar palma mea alunecă repede într-a lui. Degetele lui lungi îmi cuprind dosul mâinii. îi simt bătăturile aspre din palmă. Lăsăm paharele pe blat când ieşim din bucătărie. Nu am nevoie de alcool acum. Mă ţin de mână cu cel mai sexy tip de pe planetă şi mă simt de parcă aş pluti.

Ne croim loc prin mulţime, iar unii se holbează la noi. Ridic capul. *Da, sunt cu sexosuî ăsta.*

Afară, zgomotul se estompează şi oamenii se împuţinează. Lăsăm terasa în urmă şi ne îndreptam spre o magazie.

— Aici ţii cadavrele, nu-i aşa? glumesc eu.

El se opreşte brusc.

— Ai un umor tare negru, nu-i aşa?

Remarca mă face să mă gândesc la râsul isteric care-mi gâlgâia în gât în timpul înmormântării lui Rachel. Cum îmi acopeream faţa ca să nu izbucnesc şi toată lumea credea că suspin. Nu era umor negru, ci mai mult un mecanism de apărare.

— Prefer să râd decât să plâng, recunosc eu. Plâng din nimic. E unul dintre lucrurile pe care le urăsc la mine.

El se aşază pe iarbă.

— Nu e o filosofie rea – sa preferi râsul în locul plânsului.

— Mi-aş dori să-mi pot stăpâni mai bine lacrimile. E enervant când sunt furioasa, dar toată lumea crede că sunt tristă.

Mă las pe pământ lângă el, întrebându-mă de ce-i destăinui lucrurile acestea. Aşa că tac şi ascult greierii care ţârâie, în timp ce muzica din casă se aude în surdină.

— Ai şi tu un nume? mă necăjeşte el.

— Eu sunt Beth.

îşi trece mâna prin părul răvăşit. Privirea mea nu ratează felul în care i se încordează bicepsul. Are nişte braţe incredibile. Sculptate.

— Eu sunt Chase.

înclină capul spre mine.

— Şi în continuare cred că eşti prea mişto ca să stai aici, afară, cu mine.

— Nu mă ţii cu forţa, zic eu. Vrei cumva să plec?

— Nu. Nu vreau.

Oftează şi trupul lui perfect se ghiceşte preţ de un moment pe sub tricoul de bumbac subţire.

Doamne, e splendid!

— E tare frumos aici, nu-i aşa?

Ridic privirea spre cerul nopţii, apoi spre chipul lui Chase. E atât de înnorat, încât cu greu se zăreşte luna, cu atât mai puţin stelele.

— Este?

El e tare frumos. Cerul? Nu prea. Chase chicoteşte ca pentru sine.

— Ar putea ploua torenţial şi eu tot aş fi fericit.

— Şi eu.

Pentru că sunt cu tine, îmi spun. Nu m-am mai simţit atât de împăcată cu mine însămi de câteva

săptămâni, poate luni întregi. Cearta cu mama mi se pare acum o amintire urâtă, foarte veche.

Mâna lui se sprijină pe pământ, între noi. îmi apropii mâna de ea, până când degetele noastre mici se ating.

— Ai degete lungi.

îşi desprinde privirea de la cer şi trage cu ochiul la degetele noastre.

— Poate că ale tale sunt foarte scurte.

— Eu am mâini de dimensiuni normale.

— Hai să vedem.

îmi acoperă mâna cu palma lui şi degetele mele dispar sub ale sale. Inima începe să-mi bata cu putere şi mi se usucă gura. Simt fiori în zone ale corpului în care nu am simţit vreodată fiori.

— O să mă săruţi? mă ia gura pe dinainte.

Buzele lui iau forma acelui zâmbet senzaţional.

— Da. Cred că da. E OK?

Dau din cap.

— A trecut mult timp, să ştii, recunoaşte el.

Sinceritatea lui mă derutează.

— Şi la mine.

— Mă bucur.

îmi dă părul după ureche. Vine mai aproape.

— Atunci putem s-o dăm în bară împreună. Spune-mi dacă fac ceva greşit.

îmi cuprinde obrazul în palmă şi-l mângâie uşor. Buzele i se unesc cu ale mele într-o apropiere înceată.

Chase se rostogoleşte pe o parte. Se întinde după ceva pe noptiera din dormitorul în care am ajuns. Aud fâsâitul unei brichete. Mirosul fumului îmi umple narile în timp ce stau acolo, pe spate, holbându-ma în tavan. Trage adânc un fum de ţigară, apoi se lasă pe spate şi mai trage unul. Cearceaful aspru de bumbac îi acoperă partea de jos a corpului. Are pieptul dezgolit.

Eu mi-am pus hainele la loc pe mine din clipa în care s- a terminat. Remuşcarile vin şi pleacă din mintea mea atât de repede, încât mă simt paralizată. Acum eu ce fac?

Ce am făcut, adică? Tot trupul îmi e încins de ruşine şi inima îmi bate mai tare ca basul care încă zguduie casa.

Chase mai trage un fum. Se poartă ca şi cum ceea ce tocmai am făcut n-ar fi mare scofală. Poate pentru el nu e. Şi probabil chiar nu e. Probabil că el

face sex cu sute de fete pe la petreceri.

3

Nu i-am spus că eram virgină.

Eu...

— Trebuie să plec, spun brusc, ridicându-mă iute în picioare.

Nu zice nimic. Nu mă priveşte în ochi. Mă bucur, pentru că nu-mi doresc în mod special să-mi citească ruşinea din priviri.

De-abia când pun mâna pe mânerul uşii îl aud vorbind.

— Unde ţi-e telefonul?

îmi întorc capul spre el şi, într-un final, privirile noastre se întâlnesc. Expresia lui nu spune nimic. Pe piept are o peliculă fină de sudoare de la... îmi desprind imediat privirea.

— La mine-n geantă, mormăi. De ce?

— Scoate-l.

Nu sunt în stare să spun nu când vine vorba despre băiatul ăsta. Cu faţa înfierbântată, scot telefonul din geantă şi aştept.

El bombăne nişte cifre.

Mă uit fix la el, încă ameţită. Şi trupul meu, deşi resimte dureri, reacţionează la vederea muşchilor săi abdominali.

— Bagă numărul ăsta la tine în telefon.

Are un glas aspru.

— Scrie-mi când ajungi acasă la prietena ta ca să ştiu că eşti teafără.

Mă holbez în continuare la el.

— Beth, spune el, iar eu reuşesc, în sfârşit, să-mi regăsesc vocea.

— Mai dă-mi o data numărul, şoptesc.

El repetă cifrele şi eu le scriu cu atenţie în telefon.

— Şi, da, sună-mă dacă ai vreodată nevoie de mine, spune el răguşit.

încuviinţez, dar cred că amândoi ştim ca în afară de mesajul pe care i-l voi trimite de la Scarlett, nu voi mai folosi niciodată, în ruptul capului, numărul lui de telefon.

Marţi este prima zi de şcoala. Prima zi a ultimului meu an de liceu; ar trebui sa jubilez. Nu mai am decât un an de petrecut sub acest acoperiş. Un an până când ma duc la facultate, facultatea pe care vreau *eu* s-o urmez, departe de controlul constant şi atent al părinţilor mei.

în acest moment, ochii lor sunt aţintiţi asupra mea. Au multe întrebări. Simt tensiunea din aer. Dezamăgirea mamei amestecată cu frustrarea şi resentimentele tatei au format un nor negru de furtună care se agaţă de tavan şi de pereţi ca fumul scos de o tigaie care a luat foc.

încerc să mă port normal, ca şi cum azi-noapte n-aş fi făcut lucruri pe care le regret dureros. Lucruri despre care am minţit-o pe Scarlett, mi-am minţit părinţii, m-am minţit pe mine însămi. De când am deschis ochii dis-de- dimineaţă, m-am chinuit să nu mă gândesc la Chase. Dar e greu să nu mă gândesc. Şi când gândul la el iese din nou la suprafaţă, îmi vine să plâng.

Ieri am făcut sex pentru prima oară. Voiam să fac şi am savurat momentul. Chiar mi-a plăcut – atunci când s-a întâmplat. Dar nu a durat foarte mult până când strălucirea clipei a început să se estompeze. Fiorul unei fapte total noi, rebele şi palpitante s-a dus şi a fost înlocuit cu o ruşine care m-a pătruns până-n măduva oaselor.

Prima mea dată a fost cu un străin. A fost o aventură de o noapte.

Ce mama dracului fac eu cu chestia asta? Nici măcar nu pot să mă gândesc şi-mi doresc ca părinţii mei să nu se mai holbeze la mine. Mi-e teamă că, dacă se uită prea mult, vor fi în stare să-mi citească gândurile.

— Te-ai distrat acasă la Scarlett? întreabă mama, rupând tăcerea.

Sunetul glasului îmi aduce o durere fantomă în obraz. M-a *lovit* ieri. Se poartă ca şi cum nu-şi aminteşte. Sau poate că doar încearcă să uite. Sau speră că o să uit *eu.* Slabă şansă.

— Lizzie? insistă ea. Te-ai distrat?

— Aha.

împing soteul de dovlecel la marginea farfuriei. Scarlett dormea când m-am furişat în patul ei. Când s-a făcut

dimineaţă, de-abia i-am zis doua vorbe. Mă tot batea la cap sa-i dau detalii despre petrecere, dar am reuşit să-i dau doar nişte răspunsuri vagi. Nu vreau să afle că mi-am pierdut virginitatea cu un străin sexy, la o petrecere aiurea. E mult prea stânjenitor.

— Ce ai făcut?

Furculiţa mi se opreşte brusc într-o parte, cu o bucată verde de mâncare în forma de semiluna pe unul dintre dinţi. Genul asta de întrebare îţi este adresat doar când părinţii sunt suspicioşi şi vor sa te prindă cu minciuna. Cu cât vorbeşti mai puţin în momente ca acesta, cu atât mai bine.

— Diverse.

Mă străduiesc să-mi mişc mâna, să mă prefac ca inima nu mi-o ia la galop şi că trupul nu mi s-a încordat de frica.

— Cum ar fi?

Tonul mamei e relaxat, dar iscoditor.

— Ca de obicei.

Trec câteva clipe de tăcere, timp în care îmi dau seama că ei ştiu ceva şi aşteaptă o mărturisire. îmi ţin ochii lipiţi de farfurie.

Dau ciupercile la o parte din drum. le urăsc, întotdeauna le-am urât, şi totuşi mama continuă sa le folosească.

Ciupercile erau preferatele lui Rachel.

Se aude un foşnet de hârtii. Ceva alb îmi apare în coada ochiului. Nu vreau să mă uit, dar nu mă pot abţine.

— Ştii ce e asta? e rândul tatei să mă chestioneze.

îşi fac, ca de obicei, programul de poliţist bun/ poliţist rău. Mama se preface preocupată şi, când eu nu manifest niciun strop de remuşcare, intervine tata, cu glasul lui sever şi cu replicile şi mai severe.

— Nu.

Măcar aici sunt sinceră.

— Sunt mesajele tale tipărite.

— Ce?

înşfac şocată teancul de hârtii. Ochii mei parcurg pagina, fără să-mi vină să cred. Ori am halucinaţii, ori chiar citesc transcrierea mesajelor pe care le-am schimbat cu Scar când am plecat azi-noapte de la petrecere.

217-555-2956: Cum e la petrecere? Esti OK?
217-555-5298: Sunt OK. Petrecerea e marfă. Mă-ntorc acum. Mă sui în taxi.
217-555-5298: Au sunat părinţii?
217-555-2956: Nu
217-555-5298: KK acoperă-mă dc sună
217-555-5298: Am ajuns, teafără şi nevătămată.

Simt un gol în stomac. Ultimul e mesajul pe care i l-am trimis lui Chase. Aproape că-mi vine sa plâng de bucurie că nu am spus ceva mai incriminator.

întorc foaia şi mai vad şi alte mesaje.

217-555-2956: petrecere diseară?
217-555-5298: daaaaaa
217-555-2956: şi părinpi?
217-555-5298: ie spun că avem de lucru

Teama, furia şi iritarea mi se învârt prin cap. Nici măcar nu ştiu ce sa spun. Şi, în mintea mea, îmi tot repet *Slavă Cerului.* Slavă Cerului că nu i-am scris lui Scarlett despre Chase şi că nu i-am mărturisit că am făcut sex pentru prima oară. Slavă Cerului că nu i-am scris lui Chase despre ceea ce s-a întâmplat între noi. Simplul gând că părinţii mei ar putea afla despre asta citind nişte mesaje mă îngreţoşează.

— Nu-mi vine să cred că mă spionaţi! strig, trântind hârtiile pe masă.

Lacrimile nedorite îmi izvorăsc în ochi.

— Nu aveţi niciun drept să-mi citiţi mesajele!

— Eu plătesc pentru telefonul ăla al tău, tună tata.

— Atunci o să plătesc singură pentru el!

Sar de pe scaun şi mă-ndepărtez de masă. Tata mă înşfacă de încheietură.

— Stai jos. N-am terminat.

Expresia din ochii lui îmi spune că ori mă aşez singură, ori mă va obliga el s-o fac. înainte nu era deloc atât de dur, atât de strict. înainte de moartea lui Rachel, el era tatăl cel amuzant. Spunea cele mai siropoase bancuri pentru că-i plăcea să ne audă oftând şi crispându-ne la auzul lor. Acum nu cred că mai ţine minte cum să zâmbească.

înghit în sec, încerc să-mi găsesc curajul, dar nu mi-a rămas nimic din el. Mă aşez.

— Nu faptele tale ne dezamăgesc, spune

mama, ci minciuna. Pur şi simplu, nu putem avea încredere în tine.

— De aceea îţi luăm maşina, adaugă tata.

— Maşina?

Mă uit urât la ei. Maşina îmi oferă puţinele momente de libertate de care dispun. Mi-au dat maşina veche a mamei în clipa în care mi-am luat permisul de conducere. M-aş fi descurcat foarte bine cu autobuzul sau pe jos, dar părinţii mei au considerat că aş fi mai în siguranţă decât pe jos, prin intersecţii sau în staţii de autobuz.

La urma urmelor, Rachel era pe jos când a fost ucisă. Aparent, asta înseamnă că nu mă mai pot apropia pe jos de un vehicul cu motor în viaţa mea.

Doamne, ce amar a sunat asta. Urăsc când am aceste sentimente, mai ales când ştiu, în străfundul sufletului meu, că părinţii mei nu sunt oameni răi. Pur şi simplu nu şi-au revenit după moartea lui Rachel, Mă-ndoiesc că-şi vor reveni vreodată, fără ani şi ani de terapie – la care oricum refuză să meargă. Când le-am sugerat, mama m-a anunţat cu asprime că fiecare jeleşte în mod diferit, apoi s- a ridicat în picioare şi a ieşit din cameră.

Dar îmi fac mie rău ca rezultat al durerii lor nesfârşite, iar eu sunt înverşunată. Şi acum îmi iau maşina?

în maşina mea, pot să dau muzica tare, sa urlu măscări şi să dau glas tuturor necazurilor mele interioare. Ar fi înfiorător s-o pierd.

Mă gândesc repede la motive care să-i convingă că e un lucru greşit.

— Şi cum o să ajung la muncă? Sau la adăpostul de animale?

în ultimul an, am făcut voluntariat la un adăpost local de animale, de două ori pe lună. Alergia lui Rachel nu ne lăsa să avem animale de companie şi chiar şi acum, când ea nu mai era, regula legată de animăluţe era încă în vigoare. Aşa că voluntariatul era singura mea şansă de a mă afla în preajma câinilor, care, după părerea mea, sunt mult mai buni decât oamenii.

Mama nu mă priveşte în ochi. Tata îşi drege glasul.

— N-o să te mai duci nici colo, nici dincolo. I-am anunţat pe şeful tău de la Ice Cream Shoppe şi

pe Sandy de la adăpost că vei fi prea ocupată cu şcoala şi nu mai poţi lucra sau face voluntariat.

— Voi..., inspir profund. M-aţi *retras* de la slujbele mele?

— Da.

Sunt atât de şocată, încât nu am nicio reacţie. Nu văd decât cum mi se închid uşile în nas, în viaţa mea deja restricţionată. Fără maşină. Zbang. Fără job cu jumătate de normă. Zbang. Fără voluntariat. Zbang. Zbang. Zbang.

— Vreţi să spuneţi că o să mă duc la şcoală şi înapoi. Asta e tot?

Nodul din piept mă ameninţă cu sufocarea. E ultimul meu an de liceu. Ar trebui ca lumea să devină mai mare, nu mai mică.

— Da, până când ne poţi dovedi că eşti demnă de încrederea noastră.

Mă-ntorc spre mama.

— Nu poţi fi de acord cu chestia asta. Ştiu ca ştii ca e greşit.

Mama refuza să ma privească în ochi.

— Dacă am fi fost mai stricţi şi înainte...

Nu-şi termină ideea, dar eu ştiu ce înseamnă *înainte*. Vieţile noastre sunt clar împărţite în ÎR şi DR.

— Marnie, hai să nu discutăm acum despre asta.

Tatei îi place sa pretindă că ÎR nu s-a întâmplat niciodată.

— Normal, desigur, dar să ştii că facem asta pentru că te iubim. Nu vrem să se repete trecutul. Am discutat cu tatăl tău şi...

— E o porcărie! izbucnesc eu.

Sar în picioare şi mă-ndepărtez de tata, ca să nu mă mai înhaţe.

— Nu folosi tonul ăsta când vorbeşti cu noi.

Tata dă din degetul arătător spre mine.

De data asta nu mă mai fac mică. Sunt prea furioasă ca să-mi mai fie frică.

— E o porcărie, repet eu, cu nesăbuinţă.

Lacrimile îmi curg pe obraji – lucru pe care-l urăsc –, dar nu mă pot opri. Nu-mi pot stăvili cuvintele.

— Asta e o pedeapsă pentru că eu trăiesc şi Rachel a murit. De-abia aştept să plec dracului de-aici. Nu mă întorc niciodată. Nu mă întorc!

Mama izbucneşte în plâns. Tata urlă. Mă răsucesc

şi o iau la fugă spre camera mea. îi aud ţipând în urmă. Urc treptele din două în două şi trântesc uşa dormitorului. Nu am încuietoare, dar am un birou. îmi rup trei unghii şi mă lovesc de două ori la fluierul piciorului de lemnul lui, dar, în cele din urmă, îl târăsc până în faţa uşii.

La fix, pentru că tata e la uşă, încercând s-o deschidă.

— Deschide uşa asta imediat, spune el.

— Sau ce? ţip eu.

Nu m-am simţit în viaţa mea mai neajutorată.

— Sau ce? Mă pedepsiţi? Mi-aţi luat deja slujba, maşina, intimitatea. Nu pot să dau un telefon sau să scriu un mesaj fără să ştiţi voi. Nu pot nici măcar să respir fără să fiu nevoită să vă dau vouă raportul. Nu mai aveţi cu ce să mă pedepsiţi.

— Facem asta pentru binele tău.

Asta e mama, implorându-mă să fiu rezonabilă.

— Nu te pedepsim din cauza surorii tale – nici măcar nu poate rosti numele lui Rachel –, încercăm doar să te ajutăm. Te iubim foarte mult, Lizzie. Noi...

Glasul i se frânge.

— Nu vrem sa te pierdem.

Mă-ntind pe pat şi-mi trag perna peste cap. Nu-mi pasă ce au de spus. Nu exista nicio justificare pentru acţiunile lor. Nu m-aş fi furişat dacă mi-ar fi îngăduit un strop de libertate. Părinţii lui Scarlett nu o închid în casă şi ea nu se strecoară niciodată afară pe furiş. Dacă se duce la o petrecere, îi anunţă. Dacă se îmbată, îi poate suna, iar ei vin s-o recupereze. Şi adevărul e că rareori se îmbată, pentru că, din când în când, ei îi dau voie să bea câte un pahar de vin sau de bere. E vina părinţilor mei că eu sunt aşa. Ei m-au transformat în această fată – cea care nu ascultă, cea care se strecoară pe furiş şi minte, îşi încalcă promisiunile şi-şi pierde virginitatea cu un necunoscut.

îmi îngrop faţa în saltea şi mă copleşeşte ruşinea. îi urăsc. O urăsc pe Rachel. Iar pe mine mă urăsc cel mai mult dintre toţi.

Din cauza faptelor mele, vor suferi bietele animăluţe de la adăpost. Cine o să mai scoată căţeii la plimbare? Cine o să-i dea medicamentul lui Opie? Eu sunt singura care îi poate intra în voie rottweilerului. Urăşte pe oricine altcineva de la

clinică. Şi George, şarpele? Toţi asistenţii se tem de piton.

Sunetul de metal care se loveşte de metal şi huruitul unui burghiu îmi atrag atenţia. Mă ridic în capul oaselor şi caut din priviri sursa zgomotului.

Dau cu ochii de tata, care ţine uşa în mâini. îmi aruncă o privire urâtă înainte de a pleca. Mă uit uluită la cadrul gol al uşii. Mi-a scos uşa. Mi-a scos uşa, în pizda mă-sii.

Sar în picioare şi dau fuga la biroul care se află în continuare în dreptul intrării.

— Ce faci? spun total neajutorată.

Mama apare pe culoar.

— lubita mea, te rog.

— Vorbiţi serios?

întind mâna, încă nevenindu-mi să cred că tata mi-a scos uşa din perete, însă balamalele goale atârnă acolo, ca
nişte dovezi batjocoritoare.

— E doar ceva temporar, spune ea.

— Va fi ceva permanent dacă nu se potoleşte, strigă tata de la parter.

— Mamă. Am 17 ani. Am nevoie de uşă la dormitor.

Nu-mi vine să cred că vocea mea e atât de calmă, deşi
măruntaiele mi se răscolesc.

— Până şi deţinuţii au uşă!

Privirea îi coboară spre podea.

— E doar temporar, repetă. Până când vom avea din nou încredere în tine.

Mă dau înapoi.

— Nu-mi vine să cred. Nu-mi vine să cred aşa ceva, în pizda mă-sii.

— Nu înjura, se răsteşte ea. Ştii cât de mult detest chestia asta.

— Corect, pentru ca Rachel nu înjura niciodată.

— Nu e vorba despre Rachel.

— Ba bineînţeles că despre ea e vorba. Tot ce se întâmpla în viaţa mea e despre Rachel. Pe Rachel aţi lăsat-o să faca tot ce voia. Nu a fost obligată să urmeze nicio regulă şi asta vi s-a întors ca un bumerang, aşa că, acum, cu mine, procedaţi exact pe dos. M-aţi ţinut în lesă de când a murit şi acum

lesa asta e atât de strânsă încât o să mor sufocată!

— Nu vorbi aşa.

Ochii mamei sclipesc periculos. înaintează, oprită doar de birou.

— Nu vorbi aşa. Nu pronunţa cuvântul ăla.

— Sau ce? o înfrunt. Mă mai pocneşti o dată?

Faţa îi cade brusc.

— îmi pare rău că te-am lovit, şopteşte ea. Am...

— Ce se petrece aici?

S-a întors tata. Se uită la mine, apoi la mama.

— Nimic, spunem amândouă în acelaşi timp.

Şi apoi tăcem mâlc cu toţii, pentru că nu mai avem nimic de spus, în afara unor replici caustice şi dureroase şi deja ne-am provocat destulă suferinţă unul altuia. Mă- ntorc la mine-n pat, închid ochii şi ignor mormăielile tatei care îndepărtează biroul din dreptul uşii şi miorlăielile mamei care se vaită că toată casa noastră s-a transformat într-o zonă de război.

Asta e viaţa mea acum. Sunt prizonieră în propria casă, fără intimitate şi fără cale de scăpare. De-abia aştept să vină absolvirea.

5

Autobuzul duhneşte de emoţii şi sudoare rece. Copiii de clasa a noua sunt îngrămădiţi în faţa, dar mirosul temerilor lor pluteşte până aici, în spate. Lângă mine, Sarah Bunting trăncăneşte la nesfârşit despre noua ei manichiură şi despre perechea de Converşi „supermarfă” pe care i-a cumpărat de la Premium Outlets din Rosemont.

îmi dau muzica şi mai tare în căşti şi mă prăvălesc în scaun. Am 17 ani, am permis, am maşină, şi tot merg cu autobuzul. Cât de umilitor!

îmi ţin capul în jos în timp ce merg spre dulapul meu din aripa rezervată elevilor de clasa a douăsprezecea. Nu salut pe nimeni şi toată lumea mă lasă în pace, fără să-mi dau seama dacă din cauza mutrei mele îmbufnate sau a altei chestii.

Formez combinaţia încuietorii dulapului, deschid uşiţa şi-mi înghesui rucsacul înăuntru. Prima oră este Algebră pentru avansaţi. Ura! Măcar n-o să fie vreo predică fără sfârşit – doar o mulţime de probleme practice. îmi iau rechizitele pentru următoarele trei cursuri şi trântesc uşa la loc. Dincolo de ea, apare mutra lui Scarlett şi mă străduiesc să nu sar în sus de surpriză.

— Hei, mormăi.

— îmi pare extrem de rău.

Arată ca şi cum ar regreta sincer.

Prima chestie pe care am făcut-o dis-de-dimineaţă a fost să-i scriu pe internet, avertizând-o că am fost prinsă. Pentru că părinţii mei aveau dovada faptului că Scar şi cu mine fugiserăm şi altădată la petreceri, trebuia s-o atenţionez în cazul care ai mei ar fi pârât-o.

— Nu contează.

Chiar nu e vina ei.

— Totul se duce naibii, ha? oftează ea. Ai cel mai mare ghinion – mai întâi părinţii tăi şi TextGate, apoi asta.

Presupun că se referă la pedeapsă.

— Mi-au luat şi telefonul, spun pe un ton sumbru.

— Ah, OK, deci *de-asta* nu mi-ai răspuns la cele un milion de mesaje pe care ţi le-am trimis.

— Dap.

Plesneşte din limbă cu părere de rău.

— Nu ştiu, poate ca e mai bine că nu ai telefon în perioada asta. Nu-mi pot imagina ce-ţi scriu oamenii. Copiii pot fi foarte tâmpiţi.

Simt cum îmi iau foc obrajii. De ce mi-ar scrie cineva? M-a văzut cineva la petrecere? Ştiu oare ce s-a întâmplat între mine şi Chase? Ştiu ce se petrece la mine în casă? Oare părinţii mei au spus altor părinţi că mi-au scos uşa din ţâţâni? Doamne, anul ăsta îmi va aduce o serie de umilinţe după alta, totul graţie părinţilor mei.

— Mă rog.

Mă silesc să ridic dintr-un umăr, mimând nepăsarea.

— Nu contează ce cred ceilalţi. După anul acesta, probabil că n-o să-i mai vad niciodată pe jumătate dintre copiii ăştia.

— Doamne, sper că nu.

Scarlett dă sa-mi ia cărţile.

— Lasă-mă să duc eu astea.

— De ce? Pot să-mi car singură cărţile.

— Ştiu că poţi. Voiam doar... Lasă.

Mă ia de braţ.

— Hai la Algebră.

— De ce am crezut noi vreodată că Algebra pentru avansaţi e o idee bună?

— Ne-am imaginat că o să dea bine pe formularele de înscriere la facultate. Te-ai hotărât ce facultăţi vizitezi în toamna asta?

Dispoziţia mea se strică şi mai tare, gândindu-mă la formularele pe care le-a furat mama. Ghici ce. O să iau altele noi şi o să mă înscriu din nou. Problema e că nu pot face asta online pentru că am nevoie de un cârd de credit ca să pot plăti taxele. Am putut trimite cu mandat poştal. Nu prea ştiu cum o să mă descurc cu tura viitoare de înscrieri la facultate, dar o s-o scot eu cumva la capăt. într- un fel sau altul.

— USC, Florida, Miami, San Diego State.

îmi recit destinaţiile mult visate. Desigur, habar nu am ce specializare îmi doresc să urmez, dar cel puţin locurile îmi sunt foarte clare. Scarlett zâmbeşte larg.

— Hmm. Sesizez pasiunea pentru plajă.

— Eşti deşteaptă, Scar.

— Ştiu, dar nu cred că vrei să pleci atât de departe de mine, nu-i aşa? O să-mi fie tare dor de tine.

Orice reacţie pe care aş fi putut-o avea piere la vederea unei siluete înalte şi masive care apare la capătul coridorului. Nu l-aş fi observat, însă toţi puştii de pe coridorul celor de clasa a douăsprezecea au amuţit.

Simt cum inima începe să-mi bată nebuneşte şi privirea îmi cade pe o pereche bine cunoscută de ochi albaştri. O, Doamne. O, Doamne. Ce caută aici?

— Ce *caută* aici? rostesc cu glas tare înainte să mă pot opri.

La naiba. Acum Scarlett o să mă întrebe de unde-l cunosc şi va trebui să recunosc că l-am întâlnit la petrecere, iar ea va citi printre rânduri şi-şi va da seama exact ce am făcut. Sau poate că nu ştiu cine din Darling ne-a văzut pe mine şi pe Chase împreuna şi a spus tuturor, aşa că Scarlett ştie deja. Oricum ar fi, stânjeneala îmi face obrajii sa ia foc.

Scarlett îmi urmăreşte privirea şi se opreşte brusc:

— Nu-i aşa? Ce tupeu are tipul asta! Să apară aici.

Face câţiva paşi şi apoi se întoarce, încercând sa-mi blocheze perspectiva spre Chase.

— Nu-mi vine să cred că nu l-au obligat să meargă la o altă şcoală, dar cred că are legătură cu faptul că mama lui e acum soţia primarului.

Plesneşte din nou din limbă.

— Favoritismul e superscârbos.

— E fiul vitreg al primarului? spun plat.

— Şi eu am aflat azi-dimineaţă. Wendy Bluth a zis că maică-sa avea o relaţie secretă de câţiva ani cu primarul şi că s-au căsătorit astă-primăvară. Nu cred că l-ar mai fi votat cineva dacă ar fi ştiut adevărul.

— Adevărul? întreb nedumerită.

Scarlett se încruntă, aruncându-mi o privire empatică.

— înţeleg. Nu vrei să vorbeşti despre asta.

Se uită peste umăr să vadă dacă Chase e tot acolo.

— E ciudat. Nici măcar nu l-am recunoscut la început pentru că arată cu totul altfel, dar nu poţi confunda cicatricea.

Confuzia mea se adânceşte. Scarlett nu are niciun motiv să-l recunoască. Ea nici măcar nu a fost la petrecere.

Mă răsucesc şi mă holbez. Nu arată cu nimic diferit faţa de sâmbătă seară. Arată fix la fel. Incredibil de atrăgător. Azi nu mai are deloc barbă. Părul blond-închis i se revarsă pe frunte, acoperind în mare parte cicatricea care-i străbate sprânceana.

în noaptea cu pricina am sărutat de câteva ori cicatricea aia.

Fierbinţeala ruşinii mă copleşeşte din nou. Nu-mi vine să cred că mă aflu acum la mai puţin de trei metri de el. Credeam că n-o să-l mai văd niciodată şi îmi convenea, pentru că era cea mai puţin umilitoare opţiune. Să dau nas în nas cu el după ceea ce făcuserăm e de un milion de ori mai umilitor.

Privirile ni se întâlnesc. Respiraţia mi se opreşte. Scarlett spune ceva, dar eu nu o aud din cauza ţiuitului zgomotos din urechi. Sau simt oare cu totul şi cu totul altceva? înghit în sec şi nodul din gât mă zgârie.

— Haide, zice ea. Ignora-l şi gata. Nu merită sa-i dai atenţie.

De unde ştie ea?

— Are o reputaţie proasta? întreb răguşită, pentru că brusc îmi dau seama ce s-a putut întâmpla.

Dacă Chase avea reputaţie de fustangiu, poate că s-a lăudat despre noaptea de sâmbătă la toată lumea care a stat să-l asculte. Darling şi Lexington Heights sunt orăşele învecinate – vorbele circulă repede dacă se ocupă oamenii potriviţi.

— Adică dacă ştie toată lumea despre el? întreabă ea.

Dau din cap uitându-mă la ea.

— Sigur că ştie toată lumea, pufneşte ea dispreţuitor. Ah, uite-l pe Jeff.

Un petic de verde îmi atrage atenţia. Chiar dincolo de umărul lui Chase apare capul brunet al lui Jeff Corsen.

Nu sunt prea surprinsă că-l văd. Am auzit că se întoarce la Darling. După moartea lui Rachel, Jeff s-a prăbuşit total. De-abia a reuşit să termine clasa a zecea şi apoi a dispărut, timp de doi şi ani ceva. Durerea, au spus părinţii lui. L-au trimis în Anglia la bunicii lui, dar se pare că nu a terminat clasa a douăsprezecea acolo, pentru că a revenit la Darling High. E ciudat că iubitul surorii mele, care era cu doi

ani mai mare decât mine, e acum în aceeaşi clasă.

îmbrăcat în hanoracul veide-aprins şi jeanşii uzaţi, Jeff înaintează şi-l loveşte intenţionat cu umărul pe Chase, ceea ce ne întrerupe contactul vizual. Chase strânge din buze şi se încordează, anticipând o confruntare. Dar apoi se răsuceşte imperceptibil, ignorând gestul jignitor.

Nu e tulburat de nimic. Nici de faptul că, în prima lui zi la o şcoală nouă, a văzut-o la capătul holului pe fata cu care s-a combinat. Nici de faptul că a fost împins de un alt băiat. Nici de privirile lungi şi de tăcerea cu care e întâmpinat de noii lui colegi de clasă.

îl invidiez pentru asta. Doamne, îi invidiez enorm autocontrolul. îmi aminteşte de ce am fost atrasă de el, de la bun început. Are o anumită siguranţă. De parcă ar fi în stare să rămână aici, pe hol, ferm pe picioare, cu spatele drept, şi dacă ar trece uraganul.

Pariez că părinţii lui n-ar avea tupeul să-i scoată din ţâţâni uşa camerei.

Zgomotul îmi ia cu asalt creierul. Apariţia lui Jeff a rupt vraja aruncată de Chase. Câţiva colegi râd. Alţii se reped să-l salute pe Jeff. Era popular înainte de a pleca. El şi Rachel formau cuplul de vedete. Daca ea ar fi trăit şi ar fi ajuns în clasa a douăsprezecea, ar fi fost regele şi regina balului de absolvire.

Dacă ea ar fi trăit.. Inima începe să-mi bată mai repede şi un gol familiar mi se lasă în stomac. Nu vreau să mă gândesc la asta.

în schimb, ma-ntreb cum o fi fost pentru Rachel sa fie atât de iubită de un tip care a trebuit să se mute într-o altă ţară ca să-şi revină după moartea ei. A iubit-o mai mult decât mine? Ştiu că părinţii mei cred că nu am iubit-o destul de mult pe Rachel, că nu i-am jelit dispariţia aşa cum s-ar fi cuvenit. Dacă aş fi făcut-o, acum m-aş purta mai frumos.

Dar am iubit-o. Era diferenţă de doi ani între noi, dar nu m-a tratat niciodată ca şi cum aş fi fost sora mai mică şi mai răsfăţată, nici măcar atunci când ea a început liceul şi eu eram încă în şcoala generală. Ne ajutam reciproc la teme. Jucam volei. Dădeam petreceri în pijama la ea în cameră. Era sora mea mai mare. *Normal* că o iubeam.

îmi înăbuş din nou durerea. O alung. Spre deosebire de părinţii mei, nu-mi voi îngădui să fac

din Rachel o obsesie. Nu-mi permit.

— Hei, Lizzie, spune Jeff când ajunge în dreptul meu. Mâna lui cu degete lungi şi elegante care pluteau peste clapele pianului se întinde şi mă mângâie peste ureche.

— Nu ne-am văzut de mult.

— Acum sunt Beth.

Când el face o mutră nelămurită, repet:

— Beth. Nu-mi place să mi se mai spună Lizzie.

— Bine. Atunci Beth. Ce mai faci?

— Bună, Jeff! ciripeşte Scarlett de lângă mine înainte să apuc să răspund.

— Scarlett, spune el, cu un glas diferit, cu accent.

Scarlett observă asta.

— O, Doamne. Te-ai întors cu accent. Ce marfă!

— Serios?

Jeff înclină din cap. în spatele lui, îl remarc din nou pe Chase. Chipul îi este pe jumătate ascuns de uşa dulapului, dar ştiu că este el.

Simt fiori în tot trupul. Cred că aş şti că e el şi dacă aş fi legată la ochi. între noi s-a creat o legătură în noaptea aceea – una pe care niciunul dintre noi nu o poate nega, după felul în care ne-am uitat unul la celalalt, înainte să apară Jeff.

De ce mi-e ruşine de ceea ce s-a întâmplat? A fost alegerea mea. Am dorit să se întâmple. Ar trebui să fiu mai stânjenită de faptul că am rupt-o la fugă ca o fetiţă speriată. Dar nu mă pot abţine.

N-am fost niciodată una dintre fetele care şi-au imaginat lumânări aprinse şi petale de trandafiri pentru prima data când fac sex, dar cel puţin credeam că o sa ies în oraş cu băiatul căruia i-am oferit virginitatea. Credeam că va fi iubitul meu, că o vom lua uşor, că la început ne vom giugiuli şi ne vom prosti până când, în cele din urma, vom comite fapta finală. Dar nu s-a întâmplat aşa şi habar nu am ce simt în privinţa asta.

Ştiu însă cu precizie că nu-i pot permite, nici lui, nici altcuiva, să vadă cât sunt de zdruncinată. îmi îndrept umerii. Chase are încredere în sine. Asta-mi doresc şi eu.

— Mă bucur să te văd, Jeff, spun şi apoi fac câţiva paşi înspre Chase.

— Stai...

Scarlett mă prinde de mână.

— Chiar crezi că e o idee bună?

— De ce nu? ridic eu din umeri. E evident că merge aici la şcoală. Pot să dau ochii cu el acum în loc să-ncerc să mă ascund de el pentru următoarele nouă luni.

— Nu ai niciun motiv să discuţi cu el, zice Jeff. O să-l ţinem la distanţă.

Aruncă o privire sumbră peste umăr, spre Chase, care şi-a luat manualele şi se îndepărtează.

Dap, Chase are categoric o reputaţie nasoală. Chiar şi Jeff, care a fost plecat atât de mult timp, a auzit, se pare, că s-a petrecut ceva între mine şi Chase. Asta înseamnă ca zvonul s-a răspândit peste tot.

Furia mi se aprinde în stomac când mi-l închipui pe Chase lăudându-se în faţa tuturor puştilor din Lex că i-a tras-o unei fete de la Darling.

Grăbesc pasul, străbătând în viteză coridorul, cu ochii lipiţi dc spinarea lui Chase.

E ca o insula. Ca şi cum ar exista, literalmente o bulă de aer în jurul lui, ceea ce e de-a dreptul şocant, având în vedere cât de mare e anul meu. Sunt trei sute de elevi de clasa a douăsprezecea la Darling. Coridoarele sunt pline ochi în această dimineaţă, totuşi nimeni nu pare că e în stare să-i încalce spaţiul personal. La naiba. îmi cam place chestia asta.

Merg şi mai repede, făcând cu mâna colegilor de clasa, însă nu mă opresc până când nu-l ajung din urmă pe Chase, în faţa clasei de Algebră pentru avansaţi. Fix ce trebuia.

îmi strâng cărţile la piept cu putere şi-mi dreg glasul.

— Chase.

Se răsuceşte încet şi acum stăm unul în faţa celuilalt.

— Beth.

în ciuda furiei mele la gândul că poate a spus oamenilor despre noi, apreciez faptul că-mi spune Beth. Mă cunoaşte doar sub acest nume. Nu trebuie să-i reamintesc că aşa prefer să mi se spună acum.

— Cui i-ai spus? spun direct.

Se încruntă.

— Să spun?

— Da, cui i-ai spus? repet eu, mai sigură pe mine şi mai arţăgoasă decât mă simt pe dinăuntru.

Simpla lui prezenţă îmi întunecă mintea.

— Despre sâmbătă noaptea.

în loc să roşească sau să pară intimidat, mă priveşte drept în ochi.

— Nimănui.

— Nimănui, zic eu ca un ecou, în continuare bănuitoare.

— Da. De ce să spun cuiva?

Dintr-un motiv pe care nu mi-l explic, îl cred. Cred că a păstrat tăcerea în privinţa celor întâmplate la petrecere. Probabil că ne-a văzut altcineva. Poate că m-a văzut cineva ieşind din dormitor. Ashleigh sau poate proprietarul casei. Oricine ar fi fost, ştiu că nu a fost Chase.

— Bine, atunci, spun, dând uşor din cap.

Ochii i se îngustează, uşor amuzaţi.

— Bine, atunci, spune şi el.

Cu furia evaporată, trec pe lângă el, deschid uşa clasei, apoi mă-ntorc, îl prind de o mânecă a cămăşii de blugi, scoasă din pantaloni şi neîncheiată la nasturi, şi-l trag înăuntru.

— Deci nu ştiu dacă ai auzit bârfele, dar profa de algebră avansată c un monstru. Sc spune că stă nopţile trează şi-şi
petrece weekendurile gândindu-se la noi moduri de tortură pentru elevi. Aşteapta-te la întrebări din senin şi la extemporale nemiloase.

El pare amuzat.

— OK.

înăuntru sunt câţiva elevi. Macy Stedman flutură din mână spre mine până când îl observă pe Chase. Apoi lasă mâna jos şi mutra îi devine neliniştită.

— Lizzie, vino-ncoace, îmi face ea semn.

— Lizzie? face Chase, cu o nuanţă stranie în glas.

— Beth, îi spun, Elizabeth Jones.

Urmează o pauză prelunga şi tensionată.

— Elizabeth Jones? se îneacă el rostind.

— Da. Dar toată lumea îmi spune Beth.

îşi trage braţul din strânsoarea mea. Mâna îmi

cade pe lângă trup. Ma îmbujorez puţin, stânjenită de dorinţa lui bruscă de a se îndepărta de mine.

— Mi-ai spus numele tău de familie în noaptea aceea?

Glasul lui e coborât şi tăios. Trebuie să mă aplec ca să-l
aud.

— Poate. Nu. Probabil că nu.

Nici eu nu-i ştiu numele de familie, îmi dau seama.

— De ce? Al tău care e?

— Lizzie! Trebuie să discut ceva cu tine! strigă Macy strident.

— Beth mă cheamă, îi spun printre dinţi. Vin într-o secundă.

Mă răsucesc spre Chase, care s-a albit la faţă ca o foaie de hârtie.

— Care e numele tău de familie? repet eu.

îşi umezeşte buzele şi mai face un pas îndărăt. Şi încă unul. Până când între noi sunt două pupitre.

— Sunt Charles Donnelly. Şi-mi pare rău.

Apoi se întoarce şi iese din clasă.

Charles Donnelly.

Mi se întoarce stomacul pe dos.

— Credeam că te cheamă Chase! strig după el.

Macy apare lângă mine.

— Te simţi bine? Ţi-a făcut ceva rău?

Mă întorc uluită spre ea, sperând că mă va ajuta să diger ceea ce tocmai am aflat.

— Ala era Charles Donnelly?

— Aha, spune ea, dând din cap şi mângâindu-mă pe braţ.

— Nu l-am recunoscut.

Am o ceaţă peste creier. Clipesc nedumerită la nesfârşit.

— S-a schimbat mult. închisoarea te schimbă, spune ea, rânjind spre cadrul pustiu al uşii. Haide. Pariez că eşti în stare de şoc. Nu-mi vine să cred că ai cursuri comune cu el. Administraţia asta e aiurea de tot. Sunt extrem de incompetenţi.

Mă conduce la pupitrul de lângă ea.

— Vrei sa-ţi aduc nişte apa? Sau poate o Cola? îţi aduc o Cola. Mă-ntorc imediat.

Cu greu îmi dau seama când pleacă, pentru că încă mă paralizează ideea că m-am culcat cu Charles

Donnelly.

Tipul care mi-a omorât sora.

De-abia ajung până la coşul de gunoi înainte ca tot micul-dejun să-mi ţâşnească violent din gâtlej.

— Eşti sigura ca te simţi bine? întreabă Macy pentru a mia oară.

— Dap, răspund cât pot de senină.

Zumzetul obişnuit de la cantina nu mă linişteşte, aşa cum speram. în schimb, mă tot întreb câte dintre conversaţiile celor din jur sunt despre mine. Nu am putut ignora faptul că o mulţime de perechi de ochi s-au întors după mine când am intrat.

— N-ai stat prea mult la cabinetul medical, spune încet Scarlett. Eu aş fi zăcut acolo toată ziua.

— Nici n-ar trebui să fie aici, insistă Macy, De ce nu s-a dus la Lexington Public sau la Lincoln?

— Primarul stă în Grove Heights şi e o zonă arondată la şcoala din Darling, subliniază Yvonne, o altă prietenă.

Vocea raţiunii. îi arunc uşurată un zâmbet vag. Ea se încruntă, ca şi cum zâmbetele nu sunt permise în astfel de momente, aşa că-mi cobor din nou privirea spre salata mea cea deloc apetisantă.

— Primarul ar trebui să-l înscrie la Lex. Nu acolo o ard toţi delincvenţii? întreabă Macy.

— Acolo a fost captura aia imensă de droguri în parcare, anul trecut, confirmă Yvonne. Coordonatorul lor de joc a fost trimis la centrul de detenţie pentru minori.

— Crezi că a stat în aceeaşi celulă cu Charlie?

Tonul lui Macy e scandalizat, dar ea se înclină înainte, cu coatele rezemate de masă, însetată de şi mai multe bârfe.

— Uau. La asta nu m-am gândit niciodată, spune Yvonne.

Toate fetele de la masă tac mâlc, contemplând această posibilă răsturnare de situaţie. Eu plimb nişte salată prin gură şi mă rog să schimbe subiectul.

Sunt Charles Donnelly: Şi-mi pare rău.

Cuvintele lui tăioase mi se tot învârt prin minte şi nici nu mă străduiesc foarte tare să le alung. E ca atunci când ai un cântec care te obsedează şi te sileşti să-l asculţi de 100 de ori ca să te saturi de el şi să nu mai vrei să-l auzi niciodată. Eu mă silesc să

mă gândesc la cuvintele lui Chase – nu, ale lui Charlie – ca să-mi imaginez expresia

lui palidă şi îndurerată când şi-a dat seama cine sunt. Poate că, daca mă gândesc suficient de mult şi de intens, o să pot să-mi explic ceea ce s-a întâmplat fără să vreau să- mi borăsc măruntaiele.

— E cam... sexy, nu credeţi? spune Macy în şoaptă.

Scarlett oftează.

— O, Doamne, Macy.

— Ziceam şi eu. E sexy şi sunteţi toate nişte mincinoase dacă nu recunoaşteţi.

Macy se îmbufnează, lăsându-se pe spătarul scaunului.

Mă aplec peste salata din farfurie şi sper ca prietenele mele să nu-mi zărească obrajii îmbujoraţi. Şi mie mi s-a părut sexy. Sâmbătă seară, mi s-a părut cel mai frumuşel tip pe care-l zărisem vreodată. încă mi se mai pare, ceea ce ma face să-mi fie şi mai rău de la stomac. Las furculiţa jos şi încerc sa respir prin pelicula de fiere care-mi umple gâtul.

— Nu e sexy. E scârbos. A omorât pe cineva, spune dezgustată Yvonne.

— Nu pe cineva, ridică vocea Scarlett. Pe sora lui Lizzie. A omorât-o pe sora lui Lizzie.

Vorbeşte suficient de tare încât conversaţiile de la mesele din jurul nostru să se oprească. îmi vine să mă bag sub masă. Credeam că cea mai rea zi de la şcoală a fost în clasa a treia, când Michelle Harvey mi-a vărsat sucul de mere în poală şi apoi Colin Riley a spus tuturor că am făcut pipi pe mine. Nu, cea mai urâtă zi de la şcoală a fost ziua în care au organizat aici memorialul pentru Rachel. Aceea a fost, categoric, cea mai urâtă zi. N-am plâns şi toată lumea mă privea bănuitoare. Ca şi cum ar fi trebuit să mă ghemuiesc în poziţie fetală la pământ, să intru în comă de durere şi să nu mai fiu capabilă să funcţionez deloc.

Schimb anxioasă subiectul.

— Deci tema de la algebră pare grea? o-ntreb pe Scarlett.

Din fericire, aceasta îşi da imediat seama că mă simt
stresată.

— Nu. Ne-a dat doar cinci probleme şi alea din recapitulare.

— Grozav.

— Vrei să ne uităm peste ele diseară? întreabă ea. Ne putem da mesaje.

— Nu. Cred c-o să le rezolv imediat ce ajung acasă şi apoi o să mă duc la culcare. Mă doare capul.

— Normal ca tc doare, mă consolează Macy. îmi trage capul pe umărul ei.

— Ar trebui să stai mâine acasă.

Aşa o să fac, dacă lucrurile vor continua la fel.

Până la sfârşitul orelor, parcă sunt somnambulă. Zvonurile s-au răspândit prin şcoală cu viteza luminii. îmi amintesc de prima zi de liceu, când toată lumea şoptea cu mâinile la gură:

— Uite-o pe sora fetei care a murit.

îmi îndes căştile în urechi în clipa în care sună de ieşire şi dau muzica atât de tare, încât mă dor timpanele, Le las tot acolo şi le scot doar după ce autobuzul mă lasă în staţie. Mă târăsc obosită spre uşa casei.

Mama mă aşteaptă înăuntru, cu îngrijorarea întipărită pe chip şi în toată silueta ei încordată. îmi trec o mână şovăitoare prin păr. Nu sunt deloc pregătită pentru asta. Deloc-deloc.

— Cum ţi-a mers azi? mă întreabă şi încearcă să întindă mâna după rucsac.

Mă smucesc ca să n-ajungă la mine şi-mi trântesc rucsacul pe partea mea de pe banca din antreu. Spaţiul lui Rachel e complet gol, desigur. Mama îl păstrează aşa, de parcă Rachel va apărea într-o bună zi şi va avea nevoie de un loc unde să-şi lase pantofii şi pardesiul.

— Tu cum crezi că mi-a mers?

Din privirea ei îngrijorată, îmi dau seama că a auzit de apariţia lui Charlie Donnelly la şcoală.

— Ştiai că vine la Darling High?

Ea şovăie, preţ de o clipă, iar eu mă simt cuprinsă de un val de furie.

— O, Doamne, ştiai, o acuz eu.

Părinţii mei *ştiau* că s-a întors în oraş şi nu mi-au spus nicio vorbă?

— îmi pare rău. Când a sunat asistenta şi a spus că ţi s-a făcut rău... Ştiu c-ar fi trebuit să-ţi spun ceva aseară... Doar că... Eram prea...

Lasă frazele neterminate, incapabilă să rostească

vorbele.

în mintea mea, le completez în locul ei. Ştiu că ar fi trebuit să te avertizăm că tipul care a călcat-o pe sora ta cu maşina acum trei ani merge acum la şcoala ta, dar eram prea ocupaţi să fim furioşi şi să-ţi dărâmăm uşa de la dormitor.

Nu spun nimic cu voce tare pentru că sunt de-a dreptul extenuată. Sunt obosită de atâta dramă, de atâta atenţie, de atâta milă, de atâtea griji. De tot. Ţin gura închisă şi capul în jos. îmi scot pantofii şi trec pe lângă ea. Se dă la o parte din calea mea, dar supărarea ei mă urmăreşte ca un nor întunecat de furtună.

Mă opresc la scări.

— Nu contează. Las-o baltă.

— Ba contează. O, Lizzie, îmi pare rău. Sunt bolnavă tot timpul de grijă. în fiecare minut în care lipseşti de-acasă, mă tot gândesc cum ar fi. Dacă ţi se întâmplă şi ţie ceva? Nu pot permite să se întâmple una ca asta.

Urc treptele în fuga. Trebuie sa ajung la mine în cameră, să scap de mama. Ajung la dormitorul meu şi mă holbez uluită. Uitasem că mi-au scos uşa. Mă răsucesc şi o văd pe mama chiar în spatele meu. E roşie la faţă de ruşine, nici măcar nu mă poate privi în ochi.

Strâng pumnii pe lângă corp, înfigându-mi unghiile în carne adânc, astfel încât durerea pe care mi-o provoc să mă împiedice sa izbucnesc, sa spun nişte lucruri care s-ar putea termina cu un meci urât de ţipat unii la alţii.

în schimb, cobor hotărâtă şi mă îndrept spre uşa din spate.

— Unde te duci? ţipă mama, alarmată.

îmi sprijin capul de cadrul de lemn al uşii. în jurul clanţei sunt semne negre. Probabil de la tata. Degetele lui sunt mai mereu murdare de ulei, grăsime sau pământ. îmi trec degetul peste una dintre dâre. Nu se şterge.

— Afară, mormăi. La leagăn.

Nu mai aştept să-mi răspundă, deschid uşa cu o smucitură şi ţâşnesc afară. Aerul de toamnă e înviorător şi curat. Frunzele uscate care tocmai au început să cadă foşnesc sub paşii mei când merg, apoi alerg spre leagănul de sfoară care atârnă într-

un colţ al curţii.

Tata a agăţat leagănul aici când Rachel avea opt ani. S-a urcat în el şi, o săptămână mal târziu, şi-a rupt încheietura. Mama a plâns şi l-a implorat pe tata să-l dea jos, dar, surprinzător, el nu a ascultat-o. în schimb, eu nu am avut voie să mă dau în leagăn de una singură un an întreg după această întâmplare. Mama nu credea că era sigur.

în ciuda fricilor ei, nu m-am rănit niciodată din cauza leagănului şi acum, după mulţi ani, e la fel de solid ca întotdeauna. Mă aşez. Soarele după-amiezii îmi mângâie faţa. Inspir profund şi mă împing în degetele de la picioare. Vreau să trec peste moartea lui Rachel, dar aici, în casa asta, în oraşul ăsta, e imposibil.

Rachel este pretutindeni. Camera ei arată la fel ca în noaptea în care a murit, doar că mama a făcut patul. Rachel nu-şi făcea niciodată patul. Se trezea târziu, arunca aşternuturile pe jos şi se ducea grăbită la baia pe care o foloseam amândouă. Jos, în antreu, mama i-a păstrat numele scris cu cretă albă pe partea ei din banca de depozitare. Pianul la care numai Rachel a cântat vreodată încă tronează în living, şters de praf cu meticulozitate în fiecare ziulică de mama. Leagănul din lemn şi sfoară pe care tata i l-a construit lui Rachel încă atârnă în curte, deşi nimeni nu l-a mai folosit de la moartea ei. Dacă ma duc în camera lui Rachel, îi văd echipamentul de volei agăţat de uşă. Chiar şi periuţa ei de dinţi încă supravieţuieşte în jumătatea ei de baie cu dublu acces.

Odată am întrebat-o pe mama de ce. A început să plângă şi a stat închisa o oră la ea în dormitor. Tata s-a uitat urât la mine în toată această vreme. N-am mai întrebat niciodată, dar mama mi-a spus mai târziu că face aşa ca să nu uităm niciodată.

S-o uiţi pe Rachel? Cum ai putea? Chiar dacă ai rade această casă de pe faţa pământului, cu tot ceea ce are în ea, n-ai putea s-o uiţi. Nu-i spun mamei nimic din toate astea. Consilierul la care m-au trimis după moartea lui Rachel spune că fiecare jeleşte în felul lui şi că nicio expresie a acestei dureri nu e greşită. Dar eu nu pot să numi măsor tristeţea sau, mai degrabă, lipsa ei, cu tristeţea mamei sau a tatei sau, la naiba, chiar cu cea a copiilor de la şcoală.

Toţi se aşteaptă de la mine sa reacţionez într-un anume fel, dar eu nu vreau decât să fiu eu însămi. Dacă aş şti cine sunt *eu.* încerc să-mi dau seama. De-asta tot încerc diverse lucruri. Nu mă potrivesc în locul ăsta. Nimic din mulţimea de la Darling nu mi se pare potrivit. De-asta am plecat cu Ashleigh în seara aceea. E unul dintre motivele pentru care m-am culcat cu Chase – nu, scuze, cu Charlie. M-am gândit, în mod eronat, că voi afla ceva despre mine însămi.

Şi cred că am aflat. Am aflat că fac alegeri căcăcioase când vine vorba de băieţi.

Simt cum ruşinea îmi gâdilă beregata. înghit în sec ca s-o reprim, pentru că trebuie să nu-mi aduc atâtea acuzaţii. Să faci sex nu e o infracţiune. Am 17 ani – majoritatea prietenelor mele, inclusiv Scarlett, şi-au pierdut deja virginitatea. Macy a făcut sex pentru prima oară în clasa a noua, Yvonne un an mai târziu. Practic, am aşteptat mai mult decât majoritatea fetelor de vârsta mea.

Dar dacă ar fi s-o fac din nou, m-aş întoarce cu spatele şi aş pleca.

Nu-i aşa?

îmi trec mâinile peste faţă, dar un scheunat uşurel mă face să-mi ridic capul. Pentru prima oară într-o perioadă foarte, foarte lungă de timp, un zâmbet larg îmi apare pe chip.

Sar din leagăn şi merg spre gardul de lemn care ne desparte de curtea familiei Rennick. Mă întâmpină cea mai drăgălaşă privelişte – nişte ochi mari căprui şi un nas umed negru şi limba scoasă şi plină de salivă a potăii mari şi negre, al cărei cap răsare dintre două stinghii. Găurile din gard sunt destul de mari ca să-şi vâre capul printre ele, dar nu suficient de mari ca să treacă la noi în curte.

Mi-ar plăcea mult să poată veni. Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să alerg cu el prin curte şi să fiu destinatara pupăcelilor lui. De fapt, mi-ar plăcea ca *top* câinii din cartier să ni se alăture – Morgan, terrierul gălăgios al domnului Edwards şi pudelul uriaş al familiei Palmer. Ar fi de o mie de ori mai bine decât să stau aici şi să mă gândesc cât de ratată sunt.

— Hei, amice, îi spun căţelului, îngenunchind ca să-l dezmierd.

îşi scoate imediat limba ca să mă lingă pe mână.

Pare atât de fericit că mă vede, încât îmi vine să plâng. Uneori animalele îmi frâng inima. Te iubesc necondiţionat, profund. Chiar dacă le tratezi urât – şi am întâlnit multe animale abuzate la adăpost –, ele tot nu-şi doresc altceva decât să-ţi facă pe plac. Mi se rupe inima, în pizda mă-sii.

— Cum ţi-a mers azi, drăgălaşule? îl întreb. Ai fugărit vreo veveriţă? Ai găsit vreun băţ? Povesteşte-mi totul.

Din spatele meu se aude un râs masculin, iar eu sar în picioare, luată prin surprindere. Când mă răsucesc, mă aştept să dau cu ochii *de eh*

însă nu este el.

E Jeff.

7

— Salutare, Lizzie.

Jeff îmi zâmbeşte mie, apoi căpăţânii uriaşe care iese din gard.

— Ce căţel drăguţi

— E foarte drăguţ. Şi spune-mi Beth, îl corectez din obişnuinţă.

Surâde vag.

— Corect. Beth. Am uitat. Ai crescut foarte mult.

întinde mâna şi mă trage de o şuviţă de par, lucru pe
care-l făcea când aveam 14 ani şi eram superîndragostită de iubitul surorii mele.

Mă străduiesc să nu roşesc, dar o dau în bară.

— Ai fost plecat mult timp, spun eu, ca să-mi ascund stânjeneala.

Mă îndrept din nou spre leagănul de sfoară şi mă trântesc pe scaunul de lemn. Zâmbetul lui vag se transformă intr-un surâs larg. Nu arată deloc diferit faţă de acum doi ani, când a plecat din Darling. Are în continuare maxilarul bine conturat şi ochii aproape negri, lângă care face riduri când zâmbeşte. Sora mea credea că e cel mai frumos băiat din lume. Iar eu nu o contraziceam.

— Doi ani, confirmă el. Dar Darling nu s-a schimbat deloc, nu-i aşa? Aceleaşi magazine, aceleaşi străzi, aceiaşi oameni.

— Dap.

— îmi place aici.

îşi scutură praful inexistent de pe blugi.

— în străinătate totul era necunoscut şi diferit, dar Darling a rămas la fel. De asta ne dorim întotdeauna să ne întoarcem acasă, deah.

— Deah? Te-ai ales cu accent, îl necăjesc.

El prinde sfoara şi mă-mpinge uşor înainte.

— E greu să nu ai accent după doi ani petrecuţi acolo, dar o să scap de el după un timp.

— Ţi-e dor de Anglia? Mi-ar plăcea să ajung cândva acolo.

— Ţi-ar plăcea? chicoteşte el. Nu cred. Tu eşti făcută pentru orăşelele din America, Lizzie. Ţi se potrivesc. Nu are niciun sens să pleci vreodată de-aici. Locul acesta are

tot ce-ţi trebuie. Oamenii pe care-i iubeşti şi care te iubesc, la rândul lor. Acolo nu te cunoaşte şi nu te înţelege nimeni cu adevărat.

— Cina! strigă mama de la uşa din spate.

— Grozav. Mor de foame.

Jeff flutură mâna spre mama, lăsând-o să înţeleagă că am auzit-o.

— Haide.

— Rămâi la masa?

îmi înfig vârfurile degetelor de la picioare în pământ ca să opresc leagănul,

— Da. Mi-e dor de friptura de vita a mamei tale. în Marea Britanie nu prea pupi aşa ceva. Carnea nu e la fel, ştii?

— Nu sunt englezii faimoşi pentru vacile lor? Am citit asta undeva, pe internet.

îşi petrece un braţ peste umerii mei.

— Nu te-au învăţat în clasa a cincea că şapteşicinci la sută din ce găseşti pe net sunt porcării? Mă crezi pe mine, vechiul tău prieten Jeffrey, sau vreun gunoi online?

— Pe tine.

— Bravo.

Mă strânge la piept. Braţul lui peste umerii mei îmi dă o senzaţie stranie. Nu are ce căuta acolo. E iubitul lui Rachel. Braţul lui ar trebui să se afle în jurul umerilor ei.

Cina e mai puţin nereuşită decât mi-aş fi imaginat. Părinţii mei îl adoră pe Jeff şi sunt încântaţi că e din nou cu noi la masă.

— Ca-n vremurile bune, oftează mama.

— Dar mai bine decât atunci, pentru că noi suntem mai bătrâni, Lizzie e mai drăguţă şi eu am mers la sală.

îşi încordează braţele, iar mama izbucneşte în râs la glumele lui copilăroase. Tata mormăie, aprobându-l întrucâtva.

— Cum merg vânzările la magazin? îl întreabă Jeff pe tata. Am auzit c-o să se deschidă un Home Depot în Lincoln, se pare că se iveşte concurenţa, ha?

Lincoln e un orăşel aflat în est, la 20 de minute de mers cu maşina.

— Aşa se spune de ani întregi şi nu s-a întâmplat încă. Şi chiar dacă se întâmplă, nu-mi fac

griji. Oamenii ăia de la magazinele mari nu ştiu diferenţa între o cheie imbus şi o şurubelniţă cu cap cruce, băiete. Cât timp vor angaja băieţaşi habamişti, oamenii de aici vor veni întotdeauna la mine.

Jeff şi tata vorbesc în continuare despre magazin, apoi Jeff ne povesteşte despre apartamentul de la Londra al bunicilor săi, doar că-i spune casă şi accentul lui mă enervează puţin, deşi nu pot explica de ce. Evident că preiei unele fraze şi manierisme când locuieşti altundeva, timp de doi ani.

Nu e din cauza lui Jeff, cred. Eu sunt cu nervii întinşi la maximum din cauza tuturor celor petrecute azi. L-am văzut pe Chase la şcoală. Am aflat că Chase nu e Chase. E Charles. Charlie. Băiatul care, la mine acasă, este văzut drept personajul negativ al poveştii. Un ucigaş.

Sunt Charles Donnelly. Şi-mi pare rău.

Ciugulesc mâncarea din farfurie, învârtind piureul de cartofi în toate direcţiile, şi mintea îmi zboară departe, încerc să-mi reamintesc ce ştiu despre Charlie. Era un copil care-şi petrecea doar vara aici, din câte ţin minte. Părinţii lui erau divorţaţi, iar el îşi vizita mama în Darling în timpul vacanţei de vară, iar în restul anului locuia cu taică-su. Acesta trăia în Springfield sau Bloomington sau ceva de genul ăsta. Categoric un oraş mai mare, dar nu mai ştiu care. Şi ştiam toate astea doar pentru că mi le povestiseră părinţii mei. Până sâmbătă seara nu-l întâlnisem niciodată pe Charlie.

îmi îndes nişte piure în gură şi mestec repede.

Cred că nici Rachel nu l-a cunoscut vreodată. Era un străin. Un adolescent care a venit aici ca să stea la mama lui peste vară, a furat o maşină, a ieşit la plimbare şi a lovit-o pe sora mea.

Din nou, ştiu detaliile astea de la părinţii mei. N-am avut voie să citesc ziarele după ce s-a întâmplat tragedia. Nu a existat proces. Nu a existat nicio furtună mediatică. Părinţii mei m-au protejat împotriva acestor lucruri. Charlie a acceptat o înţelegere şi a fost trimis la un centru de detenţie pentru minori. Totul a mers foarte lin şi frumos.

Doar că mi-a făcut harcea-parcea familia. Mi-a distrus-

Şi, ironic, Chase nu a fost singurul care a ajuns în închisoare.

Pufnesc în râs la acest gând şi toată lumea se întoarce spre mine.

— Ah. Scuze, mormăi eu. Mă gândeam la... la ceva amuzant.

Tonul tatei e profund dezaprobator:

— Nu c nimic amuzant în ce discutăm noi, Elizabeth.

Oare despre *ce anume* discută? Mă desprinsesem total de ei. Când ridic privirea, mă trezesc cu toţi trei privindu- mă sumbru.

— în orice caz, spune Jeff, reluând conversaţia de unde se întrerupse se, nu sunt de acord nici cu decizia conducerii de a-l lăsa să meargă la Darling High.

Simt cum mi se accelerează pulsul. Discutau despre Chase.

Tata dă scurt din cap.

— Avem de gând să dam glas acestei nemulţumiri când mergem să ne întâlnim cu membrii consiliului de administraţie a şcolii.

îmi întorc privirea spre tata.

— Poftim? De ce vă întâlniţi cu ei?

— Pentru că trebuie. Trebuie să afle şi ei că nu ne convine faptul ca acel *băiat* e primit înapoi în comunitate. Mă doare-n cu... în cot, spune el repede, cu cine e măritată mama lui în perioada asta. N-ar trebui să fie lăsat să meargă la aceeaşi şcoală cu – tonul tatei se ridică – cu copilul care mi-a mai rămas!

Mă crispez toată. Aşa mă consideră ei? Copilul care le-a mai rămas?

împing scaunul pe spate.

— Pot să mă ridic de la masă? mormăi încet.

— Nu, spune tata. Avem un musafir, Lizzie.

— Acum i se spune Beth.

De data asta Jeff este cel care face precizarea. îl privesc cu recunoştinţă.

— Şi eu ar trebui să plec, continuă Jeff, deşi nu a mâncat decât jumătate din ce avea în farfurie. Am o tonă de lucruri de despachetat acasă.

— Spune-i mamei tale c-o s-o sun mâine, zice mama. Mi- ar plăcea să vorbesc cu ea şi cu tatăl tău.

— Şi lor le-ar plăcea. Poate facem un grătar împreună weekendul acesta, cât mai e frumos afară.

Ca în vremurile bune, spune Jeff, făcându-i mamei cu ochiul.

— Sună grozav. Lizzie, nu vrei să-l conduci tu pe Jeff la uşă? Şi apoi te poţi duce în camera ta.

Nu-i mulţumesc pentru asta, însă îi mulţumesc lui Jeff când ajungem în holul de la intrare.

— Mulţumesc că mi-ai luat partea la faza cu numele. Nu vor să mă strige decât Lizzie.

înghit în sec.

— Şi-mi pare rău dacă ai simţit că vreau să scap de tine. Nu am deloc chef dc reuniuni de familie.

El dă din cap.

— Pricep. Şi mie mi s-a dus orice chef când l-am văzut pe criminalul ăla azi la şcoală.

Mă simt cuprinsă de vinovăţie şi brusc mă pomenesc rugându-mă să nu mă fi văzut nimeni la petrecerea de sâmbătă cum intru într-un dormitor cu Chase. Şi că nimeni nu ne-a văzut pe vreunul dintre noi ieşind din acea camera, trei ore mai târziu, cu hainele răvăşite.

Nu s-a întâmplat niciodată. Poate, daca îmi tot repet lucrul acesta la nesfârşit, voi putea să uit.

— Dar să nu-ţi faci griji, spune Jeff pe un ton scăzut şi sumbru. N-o să scape basma curată după tot ce ne-a făcut.

îl privesc prudentă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că n-o să scape.

Cu ochii căprui sclipind plini de curaj, mă strânge cu putere la piept.

— A luat cea mai importantă persoană din viaţa mea, din viaţa *noastră.* Crede-ma, va plăti pentru asta.

— Dar a plătit, subliniez eu, însă vocea îmi e vlăguită şi tremurătoare şi nu exprimă nicidecum o obiecţie fermă.

— Trei ani într-un centru de detenţie pentru minori? izbucneşte Jeff.

încă mă ţine în braţe şi-i simt răsuflarea fierbinte pe obraz la fiecare cuvânt plin de furie.

— Crezi că trei ani sunt suficienţi pentru o viaţă pierdută? A omorât pe cineva.

— A fost un accident, şoptesc. Nu a lovit-o intenţionat.

— Asta nu înseamnă că e mai puţin moartă, nu-i aşa?

Veninul din glasul lui mă face să tresar. înghit în sec,
agitată, şi mă desprind din îmbrăţişarea lui.

— Ne vedem mâine la şcoală. Mă bucur că te-ai întors, Jeff.

Mânia din ochii lui păleşte şi e înlocuită de o scânteie de veselie.

— Şi eu mă bucur.

închid uşa şi o încui în urma lui, după care urc iute la mine în cameră. Absenţa uşii mă ia din nou surprindere. Nervii mă fac să calc mai apăsat decât ar fi necesar. Camera mea e chiar deasupra salonului şi zâmbesc cu o satisfacţie sumbră la gândul că părinţii mei aud aceşti paşi furioşi chiar în capul lor.
Mi-or fi luat ei telefonul, dar încă am laptopul şi accesul la internet. Probabil că mi-au intrat în computer şi au instalat tot felul de programe de spionat sau de control parental, dar nu-mi pasă. Ştiu că nu mi-ar lua niciodată laptopul. Am nevoie de el pentru teme, iar pentru părinţii mei şcoala este foarte importantă.

Mă trântesc în pat şi deschid un motor de căutare. Numi ia mult să aflu tot ce pot despre Chase şi nu sunt multe lucruri pe care nu le ştiam deja. A pledat vinovat la acuzaţia de omor din neglijenţă. Fiind minor, a fost condamnat la trei ani de detenţie la centrul pentru minori din Kewanee. Am auzit ca a fost o sentinţă dură, pentru că majoritatea cazurilor obţin eliberare condiţionată. Chase – adică Charlie – a intrat acolo când avea 16 ani. Asta înseamnă că acum are 19.

Singura informaţie valoroasă pe care o descopăr e fotografia. Toate ziarele au publicat o singură poză de-a lui Charles Donnelly, iar puştiul de pe prima pagină nu seamănă deloc cu tipul pe care l-am cunoscut la petrecere.

Nu e de mirare că nu l-am recunoscut. Pe atunci avea părul tuns scurt, aproape soldăţeşte. Trăsăturile îi erau mai blânde, făcându-l să aibă un chip ca de bebeluş. Nu avea deloc barbă sau mustaţă. Pe atunci gura îi era mai degrabă bosumflată, în vreme ce acum e... mai încordată şi

mai resemnată.

îmi trec degetul peste ecranul computerului, peste buzele pixelate ale lui Charlie. Oare regretă ce a făcut? îşi doreşte să nu fi furat maşina aceea? Să nu fi depăşit niciodată viteza legală? Să nu-mi fi lovit niciodată sora mai mare şi s-o fi trimis în zbor spre caldarâm?

Această imagine îngrozitoare îmi face fierea să mi se ridice în gât, dar nu mă îmboldeşte să strâng o gaşcă, să ne luăm furcile şi topoarele şi să pornim spre casa lui Chase, ca o mulţime revoltată.

în schimb, îmi doresc să vorbesc cu el. Dacă aş avea telefonul, aş folosi numărul pe care mi l-a dat şi... Şi ce? I- aş da un mesaj? L-aş suna? Ce mama naibii i-aş putea spune băiatului care mi-a călcat sora cu maşina?

Ding.

Un mesaj îmi apare pe ecran, însoţit de un clinchet. E Scarlett. Privesc spre locul unde odinioară era uşa camerei mele. Din fericire, părinţii mei nu hălăduiesc pe-acolo. închid sonorul ferestrei de chat şi citesc mesajul lui Scar.

Eşti acolo, bb?

Da, îi răspund iute. Părinţii nu mi-au luat şi laptopul.

Ah, perfect! E ca şi cum ai scrie SMS-uri.

Dap.

Nu-mi vine să cred că părinţii tăi nu ţi-au spus că s-a întors CD.

Erau prea ocupaţi să-mi scoată uşa din balamale.

CEEE? Glumeşti, nu?

Nu glumesc deloc. 1 sec.

Ridic computerul şi-l răsucesc, astfel încât camera web sa fie îndreptată spre uşa. Fac o poză, o încarc în chat şi o trimit. Replica lui Scarlett e rapidă şi şocată, aşa cum şi trebuie să fie.

OMG! NU SE POATE!

Ba se poate.

Aud nişte paşi uşori urcând treptele şi înjur în

sinea mea. Minunat.

Trebuie să-nchid, îi scriu lui Scarlett. Revin repede.

Las jos fereastra exact în clipa în care apare mama în cadrul uşii.

— Putem să stăm de vorbă? întreabă ea încet.

— îmi fac lecţiile, răspund tăios.

— Lizzie.

— Beth.

Oftează.

— Beth.

Mă prefac că mă concentrez asupra ecranului. Mama nu-l vede, aşa că habar nu are că mă holbez la o poză cu mine, Scarlett şi Macy, făcută la lac astă-vară. Dar mama nu pleacă. îi observ cu coada ochiului silueta zveltă.

Stă acolo în picioare, tăcută, răbdătoare, până când scot un geamăt zgomotos şi zic:

— Bine. Vorbeşte.

Mama intră în cameră şi se aşază pe scaunul meu de la birou. închid computerul şi aştept să deschidă conversaţia. Ea începe cu:

— Eu şi tatăl tău ne facem griji...

Nu mă pot stăpâni şi pufnesc cu dispreţ:

— Care-i noutatea?

— Beth, oftează ea.

— Scuze.

— Ne facem griji că *băiatul* acela o să te hărţuiască sau o să te supere la şcoală.

Privirea îmi zboară spre ea.

— De ce m-ar hărţui?

— Pentru că-i aduci aminte ce a făcut familiei noastre, acestui oraş. Oamenilor nu le place să li se reamintească de greşelile lor. Uneori, pot ataca pentru ca se simt încolţiţi.

Buzele i se subţiază.

— Nu vreau ca băiatul ăla sa fie în preajma ta, Lizz... Beth.

în ciuda furiei mele, mă îmbunez puţin, pentru că apreciez efortul pe care-l depune să-mi spună Beth. Se străduieşte. Mai mult decât pare a fi dispus tata sa se străduiască.

— Tatăl tau şi cu mine vom încerca să-l mutam de la tine din şcoală, dar nu-ţi pot promite că vom reuşi.

Ridic dintr-o sprânceană. Se poartă ca şi cum eu

aş fi cea care le-a cerut să facă asta. Ceea ce nu am făcut.

— Nu vă cer să faceţi nimic. Nu-mi pasă dacă merge la aceeaşi şcoală cu mine.

— Doar pentru că l-ai văzut ţi s-a făcut rău azi!

Mama e vizibil zdruncinată.

— E o ameninţare pentru sănătatea ta mintală şi pentru buna ta dispoziţie şi-ţi promit că vom face tot ceea ce ne stă în putere. Dar dacă vom da totuşi greş, trebuie să-mi promiţi c-o să păstrezi distanţa faţă de băiatul acela.

Un hohot isteric de râs îmi frige gâtlejul. *Prea târziu*, *mamă, în pizda mâ-sii.*

— N-o să-l mai lăsăm niciodată să-ţi facă vreun rău, ţie sau familiei noastre, spune ea şi violenţa din tonul ei mă sperie. *Eu n-o să-l* las. Mi-a răpit deja o fiică şi...

Glasul i se sugrumă, apoi inspiră profund. Suferinţa din ochii ei îmi distruge şi mai mult hotărârea. Pe vremuri eram apropiate. Când eram mică, mă scotea la o plimbare o dată pe lună, doar ea cu mine. Cred că era felul ei de a- mi arăta că mă iubeşte la fel de mult ca pe Rachel, deşi în adâncul sufletului ştiam că Rachel era preferata ei. Rachel era şi preferata tatei. Cred că aşa se întâmplă mereu cu prima născută. Dar mie nu-mi păsa că era favorita lor. Măcar atunci când Rachel era în viaţă, aveam şi eu nişte părinţi care mă iubeau.

îmi lipseşte lucrul acesta.

— N-o să-mi facă niciun rău, mamă.

Ea nu pare sa mă audă.

— Ce ai zis ieri, că te afli într-o închisoare...

Ridică ochii la mine. E multă nelinişte în privirea ei.

— Casa asta nu e o închisoare, Beth. E un refugiu. E singurul loc unde eşti cu adevărat în siguranţă. Unde nimic nu-ţi poate face vreun rău.

Mă holbez la ea. Pe bune? în casa aceasta *mă simt* rău. Ma sufocă de-a binelea cu temerile lor. Mi-au luat uşa de la cameră, mi-au răpit intimitatea.

îşi face iluzii deşarte crezând că aici mă simt în siguranţă.

La fel de multe iluzii deşarte cum îmi fac şi eu când mă prefac că nu m-am culcat cu băiatul care

mi-a ucis sora.

A doua zi de dimineaţă, îi găsesc pe Scarlett şi pe Jeff aşteptându-ma lângă dulap. Scarlett mă cuprinde imediat în braţe şi se văicăreşte:

— Ce *porcărie* că nu ai telefon.

— Ştiu, zic pe un ton sumbru.

— Tatăl tau a spus că ţi l-au luat pentru că ai fugit la o petrecere? întreabă Jeff.

Mijesc ochii la el. Nu-mi amintesc să fi discutat despre asta aseară, la cină.

— Când ţi-a spus?

— De dimineaţă. M-am oprit la prăvălie sa-l salut înainte de ore.

Aceasta dezvăluire mă irită puţin, dar nu ştiu să explic de ce. Jeff venea la noi acasă tot timpul când era cu Rachel. Practic locuia acolo. Dar trecuse o veşnicie de când dispăruse şi nu-l mai văzuse nimeni, iar Rachel a murit, aşa că această apropiere instantanee de familia mea mi se pare extrem de ciudată.

— Unde a fost petrecerea asta? insistă Jeff să afle detalii. Aţi fost doar tu şi Scar?

— Eu nu m-am dus, îi zice Scarlett, trădătoare. Beth s-a dus singură. Cu nişte puşti din Lexington Heights.

Mă-ncrunt la ea, iar ea ridică din umeri, ca şi cum ar spune: *Habar n-aveam că e un mare secret.*

— Nişte puşti din Lexington? spune Jeff, vădit dezaprobator. Toţii copiii din Lex sunt nişte gunoaie, Lizzie. Ştie toată lumea.

— Nu toţi, zic în apărarea lui Ashleigh şi Harley şi a celorlalţi, care se purtaseră frumos cu mine sâmbătă seară. M-am distrat.

— Da? Făcând ce anume? zice el suspicios. Am tot auzit despre drogurile care se învârt la petrecerile alea din Lex.

— Eu nu iau droguri, spun înţepată.

— Aşa sper.

Privirea critică a lui Jeff mă doare. Cine e el să mă judece? Nici măcar nu mă mai cunoaşte. Ultima oară când m-a văzut, aveam aparat dentar şi faţa plină de coşuri. Nu cred că la acel moment mă sărutasem cu vreun băiat.

— în orice caz, a fost distracţie, le zic lui Jeff şi lui Scarlett.

Trântesc uşa de la dulap şi-mi ridic rucsacul pe umăr.

— Trebuie s-o întind. Vreau să discut cu profa de algebră înainte sa se sune, sunt deja cu o zi în urmă pentru că am lipsit ieri de la ora ei.

Plec înainte să apuce sa spună ceva, făcându-le în grabă cu mâna peste umăr. E adevărat că vreau să ajung mai devreme la ora de algebră. Dar nu ca să vorbesc cu profa.

Inima îmi bate cu putere cât pândesc în faţa clasei, iar copiii trec în ambele sensuri pe coridor. Unii intră în clasa lângă care aştept eu, alţii pe alte uşi de pe culoar.

El unde e?

Nerăbdarea mă face sa bat din picior şi să mă joc cu curelele rucsacului. Mă uit după el, cercetând fiecare băiat care se apropie. îi scot din calcul pe cei cu părul închis la culoare, pe băiatul deşirat cu părul roşcat, pe cel cu codiţe şi pe amicul său cu capul ras. Aştept în continuare, chiar şi după ce se sună de intrare, chiar şi după ce se închide uşa clasei.

Şi, în cele din urmă, răbdarea mea dă roade.

Charlie Donnelly apare la capătul coridorului. Poartă nişte pantaloni negri lejeri şi un tricou negru şi are o expresie hărţuită. îşi trece o mână prin părul blond-închis în timp ce păşeşte grăbit pe podeaua cu gresie. E clar ofticat că a întârziat.

Când mă vede, se opreşte brusc.

— Să-mi bag, murmură el.

— Chase, zic eu, jenată.

Fac un pas înainte, dar el se fereşte imediat într-o parte, întinde repede mâna spre clanţă.

— Am întârziat la oră, spune pe un ton atât de rece şi de distant, încât mă face să mă încrunt.

Nici măcar nu vrea să se uite la mine.

— Nu-mi pasă că am întârziat. Trebuie să discut cu tine.

— Nu am nimic de spus, mormăie el.

— Te rog, îl implor eu.

îl prind de mână înainte să apese pe clanţă. Tresare ca şi cum l-aş fi ars cu fierul înroşit, iar mie mi se răscoleşte stomacul de durere. Acum câteva zile, mă implora să-l ating. Acum parcă nu mai

suportă nici să mă vadă, să-mi simtă atingerea, să...

Şi de ce *mama dracului* îmi pasă? Mă copleşeşte un val de furie şi de regret. lipul ăsta mi-a lovit sora cu maşina şi a mers la închisoare pentru asta. N-ar trebui să-mi pese nici cât negru sub unghie că nu e îndrăgostit *de mine*.

— Eu am ceva de spus, mârâi eu. Şi nu ma interesează că am întârziat un minut sau cinci – am întârziat oricum. Aşa că ai putea să-mi acorzi câteva clipe din timpul tău preţios.

îşi lasă mâinile pe lângă corp şi încă face eforturi evidente sa nu se uite la mine. Ochii aceia albaştri se aţintesc asupra unui loc aflat la câţiva centimetri buni deasupra capului meu. Ma simt ca o cretină uitându-mă la bărbia lui, dar vorbesc oricum.

— Acum mergi la şcoală aici, încep eu.

— Mă-ntrebi sau îmi spui asta?

Privirea lui cade scurt asupra mea, apoi aluneca din nou în altă parte.

— Afirm un fapt. Mergi aici la şcoală. Tot aici merg şi eu. Avem ore împreună.

Flutur stânjenită din mână spre uşa din spatele meu.

— Aşa ca... da. Având în vedere situaţia în care ne aflăm cred c-ar fi bine... să lămurim lucrurile, aş spune.

Privirea lui uluită se întâlneşte cu a mea.

— Să lămurim lucrurile.

Scoate un zgomot înăbuşit.

— Eu...

îşi îndepărtează din nou privirea.

— Eşti sora lui Rachel Jones.

Inima mi se strânge.

— Da.

— Deci nu e nimic de lămurit, Elizabeth.

— Mi se spune Beth.

El mă ignoră.

— Dă-te la o parte din uşă.

— Nu.

Mă postez cu îndărătnicie cu picioarele în podea şi-mi încrucişez braţele.

— Nu poţi să te prefaci că nu exist. Nu poţi sa te prefaci că n-am făcut se...

— *Taci,* mârâie el.

Casc ochii larg. Aproape instantaneu, trăsăturile i

se tensionează.

— îmi pare rău că m-am răstit la tine, spune el tăios. Şi- mi pare rău pentru ce s-a întâmplat în noaptea aia...

îşi lasă ideea neterminată, iar eu îmi dau seama ca emoţia întunecată care-i scaldă ochii nu e chiar regret.

E ruşine. Şi lui îi e ruşine de ceea ce am făcut.

— Regreţi, mormăi eu.

De data asta, se uită fix la mine şi privirea nu-i mai şovăie.

— Da.

Nu pot să explic valul de suferinţă care mă izbeşte.

— Pentru că sunt sora ei?

Trebuie sa pun aceasta întrebare. Glasul îmi tremura grav la fiecare cuvânt.

— Da, repetă Chase.

Asta îmi dă o scurtă pauză de gândire.

— Dar dacă n-aş fi fost sora ei...

Trag aer în piept tremurat.

— Ai mai regreta?

Mă fixează preţ de o clipă cu privirea. Ochii aceia albaştri îmi studiază chipul, apoi coboară.

— Nu, recunoaşte el, în cele din urmă.

E rândul meu să mă simt ruşinată. Acea silaba micuţă – *nu* – îmi aduce o rază de uşurare, de fericire. Greaţa îmi arde gâtul şi îmi vine să vomit din cauza reacţiei pe care o am în faţa acestui tip.

în timp ce stau acolo nemişcată, Chase mă dă uşurel la o parte şi deschide uşa clasei. Dispare înăuntru fără să mai spună vreo vorbă.

Mă răsucesc şi-i privesc spatele lat în timp ce se îndreaptă spre bancă. îşi lasă trupul înalt pe scaun şi priveşte drept înainte.

în faţa clasei, doamna Russell vorbeşte despre practicile matematice în algebra pentru avansaţi, care ne vor guverna cursul în acest semestru. Mă observă în prag şi se încruntă uşor. Se uită la Chase, apoi la mine, după care spune:

— Beth, de ce nu iei loc? E o bancă liberă în spatele clasei.

Cât mai departe cu putinţa de Chase, adică.

Mă târăsc prin clasă, făcând eforturi supraomeneşti să nu mă uit la el. Conversaţia

noastră a fost prea scurtă. Mai am multe să-i spun. Nu sunt sigură ce anume, dar ştiu un singur lucru. Chase şi cu mine avem probleme nerezolvate.

Mă uit la ceas. Următorul curs e Istoria muzicii, ceea ce îmi oferă două ore de ţesut planuri. Şi o piatră poate fi erodată de apa care curge constant peste ea. Aşadar, ai grijă, Chase. Te aşteaptă potopul.

9

Nu mai trimisesem niciun bileţel din clasa a patra şi atunci i-l dădusem lui Scarlett, întrebând-o dacă voia să înveţe sa se dea cu skateboardul. Văzusem pe YouTube un clip cu nişte fete din Afghanistan care îl rupeau în două şi voiam să fiu la fel de cool ca ele. Scarlett spusese nu.

Trebuie să vorbim. Hai să ne întâlnim la mine acasă. La miezul nopţii, scriu în timp ce domnişoara Dvorak vorbeşte despre nişte tipi albi şi morţi despre care o sa învăţăm la Istoria muzicii. O *să ies pe furiş*.

Eh. Şterg ultima parte. Nu trebuie să ştie el asta. în plus, va fi oarecum evident. împăturesc foaia din caiet şi trag cu ochiul peste umăr. Stă la două rânduri distanţă şi la o bancă în spate, privind fix în manual. Cum să-i atrag atenţia fără să mă dau în spectacol?

Tuşesc uşurel.

— Eşti OK?

Scarlett îmi întinde o sticlă cu apă, dar Chase nu se clinteşte.

îi fac lui Scar semn că sunt OK. Bat cu creionul în pupitru. Domnişoara Dvorak se opreşte în mijlocul frazei. Las creionul jos. Tot nimic din partea băiatului îmbrăcat în negru. Nu e cam clişeistic din partea lui să umble îmbrăcat complet în negru? Vrea să ne anunţe că e personajul negativ? Are *cazier* şi o ştie toată lumea. Ar putea să vină îmbrăcat în fiecare zi în alb şi jumătate din şcoală tot l-ar vota să joace toate personajele negative din piesele şcolare.

Mă foiesc pe locul meu, încercând să fac scaunul să scârţâie.

— Domnişoară Jones, ai nevoie la toaletă? întreabă domnişoara Dvorak. Atunci, te rog, încetează cu zgomotele de fundal, bine?

îmi vine să mor de stânjeneală.

— Da, doamnă.

Privirea mi se îndreaptă din nou spre Chase, doar că de data asta o fac cu o totală neîndemânare, pentru că domnişoara Dvorak mă observă.

— Ah, zice ea, plesnind empatic din limbă.

îşi sprijină nodurile degetelor de masă şi strigă:

— Domnule Donnelly.

El ridică privirea.

— Da, doamnă?

— Te rog, du-te şi stai pe coridor. Tulburi liniştea în clasă.

Chipul ei rotofei şi prietenos a devenit distant.

Poftim? Mă îndrept de spate şi flutur din mână, în semn că nu am păţit nimic. Câţiva băieţi din spatele clasei pufnesc şi chicotesc.

— Domnule Donnelly. M-ai auzit?

Toată lumea se holbează la el. Cineva arunca în el cu o foaie mototolită de hârtie, Chase nu tresare, dar gâtul i se înroşeşte uşor. în tăcere, îşi ia manualele şi se ridica în picioare.

Zumzetul de şoapte se înteţeşte, ca un val care-l împinge din spate. Unul dintre jucătorii de fotbal american proclamă că ziua deja se anunţa a fi criminală. Toată clasa izbucneşte în râs şi chiar şi domnişoara Dvorak zâmbeşte pe sub mustaţă.

Mă uit după Chase cu groază şi stupefacţie. Muşchii unui braţ bine definit se încordează când apasă pe clanţă.

Uşa se închide uşor în urma sa, lăsând în spate valul de sunete revoltate.

— Doamne, nu-mi vine să cred că are voie să vina la şcoala asta, spune Scarlett.

— Nu ştiu de ce a vrut să vină aici, îi răspund.

Mai devreme îmi doream să mă pot ascunde sub o bancă, dar orice sentiment aş avea eu nu se compară nici pe departe cu umilirea pe care o simte Chase.

Dar ce, mi-e milă de el, naiba să mă ia? Ar trebui să-l urase, aşa cum îl urăşte şi restul lumii. Ar trebui să mi se facă *rău* la gândul că i-am permis să mă atingă.

Atunci, poate că n-ar trebui să-l urăsc pe el. Poate că ar trebui să mă urăsc *pe mine.*

Mormăi tulburată, ceea ce o face pe Scai să-mi arunce o privire îngrijorată.

— Eşti OK? întreabă ea.

Nu, nu sunt OK. Deloc. Dar reuşesc să dau din cap că da.

— Ai văzut cum a ieşit de-aici? Numai aroganţă şi aiureli în capul lui. Ca şi cum ar fi mândru de ce-a făcut. E dezgustător.

Prietena mea se schimonoseşte la faţă de parcă ar fi mirosit unul dintre pârţurile faimoase ale lui Allyn Todd.

— Da, zis eu slab.

Nu părea deloc intimidat – nici de ceilalţi elevi, nici dc profesoară, nici măcar dc mine. Arc ceva fascinant. Asta m-a atras la el şi înainte, când îl cunoşteam doar drept Chase, un tip sexy oarecare de la o petrecere, care mi-a acordat atenţie când aveam mare nevoie.

Domnişoara Dvorak face linişte în clasa şi-şi continuă lecţia, dar atenţia mea s-a risipit. N-ar trebui să simt la fel ca Scarlett? N-ar trebui să fiu furioasă pe tipul ăsta? N-ar trebui să fiu îngrozită că trebuie să respir acelaşi aer cu el, să stau în aceeaşi sala de clasa? Ce se întâmpla cu mine de nu sunt îngrozită deloc?

De ce simt că, de fapt, problema sunt colegii mei de clasă şi domnişoara Dvorak, nicidecum Chase? Aproape că mă aşteptam să se ridice toata clasa în picioare şi să strige „Ruşine”, ca într-o scenă din *Urzeala tronurilor.* Şi asta nu mi se pare deloc corect.

Au trecut trei ani de când a murit Rachel, dar nimeni nu vrea să dau uitării acest lucru.

După ce sună de ieşire, zăbovesc la pupitrul meu până când mă observă domnişoara Dvorak.

— Te pot ajuta cu ceva, Elizabeth?

îmi iau rechizitele şi mă duc la catedră.

— în legătură cu Charlie...

— Nu-l pot da afară din clasă în fiecare zi, mă întrerupe ea. Va trebui să discuţi cu directorul despre asta.

— Ştiu. De fapt... nu prezenţa lui mă deranjează.

— Nu e nevoie să spui aşa ceva. Nici eu nu sunt foarte încântată să-l am ca elev.

Mă agăţ de un argument care s-o convingă.

— Familia mea crede în puterea iertării, mint eu. Credem că ochi pentru ochi înseamnă că lumea va fi, în cele din urmă, oarbă. Chestii de genul acesta.

Chipul domnişoarei Dvorak se îmblânzeşte.

— Foarte generos din partea voastră.

Se apleacă şi mă bate uşor pe umăr.

— Voi face tot ce-mi stă în puteri ca să nu te

tulbure atât de mult. Cred că-l pot ruga de domnul director Geary să-l transfere în altă clasă. Dacă are nevoie de credite la arte plastice, poate urma un alt curs.

Rămân cu gura căscată. Profesoara mea a înţeles greşit încercarea mea de a calma situaţia, crezând că e o reclamaţie deghizată.

— Nu mă tulbură.

— Nu e nevoie să pari întotdeauna curajoasă, Elizabeth. O să văd ce pot face, bine? Acum du-te, să nu cumva să întârzii la ora următoare.

Distrasă şi condescendentă, mă bate din nou pe umăr.

Iritată, ies cu paşi apăsaţi din clasa domnişoarei Dvorak şi plec în căutarea lui Chase, ţinând în mână biletul pe care i l-am scris. Desigur, nu e uşor de găsit. Mă plimb pe lângă dulapuri, dar acolo e atât de multă lume, încât nu-i pot strecura bileţelul în dulăpior fără să mă vadă cineva.

Sau pot? Cine spune că n-ar trebui să vorbesc cu el?

— Lizzie! Eşti OK?

Macy mă cuprinde în braţe.

— Am auzit că... ca *ucigaşul* ăla te-a necăjit la Istoria Muzicii. Cât de nasol! Şcoala asta e cea mai rea de pe Pământ.

— Sunt Beth, mormăi eu, dar nimeni nu mă ascultă.

— Mă anunţi pe mine dacă te supară şi-i dam noi o lecţie.

Aşa a grăit Troy Kendall, un jucător de fotbal cu care n- am schimbat în viaţa mea mai mult de două vorbe.

— Ar trebui să facem asta oricum, spune un alt sportiv cu ceafa lată.

— Spune-le părinţilor tăi, murmură Yvonne, de lângă mine. O să se ocupe ei. Ai putea scrie ceva la ziar, ca să-ţi asiguri sprijinul publicului.

Cu un gol în stomac, mototolesc hârtia în pumn. Cine spune că n-ar trebui să vorbesc cu el?

Toată lumea.

Ajung acasă după un drum de 45 de minute cu autobuzul. Urăsc autobuzul. îl urăsc cu forţa arzătoare a o mie de sori. Miroase ca un amestec

rânced de transpiraţie, benzină proastă şi gunoi. Scaunele arată ca şi cum au scuipat pe ele o mie de elevi de şcoală generală şi apoi şi- au frecat fundurile jegoase pe toată tapiţeria. Şi drumul e denivelat ca naiba. Când cobor, simt că mi-e rău de la stomac.

Când ajung acasă, nu găsesc pe nimeni. Mama e la serviciu şi tata e la magazin. în mod normal, şi eu aş fi la Ice Cream Shoppe, dar mi s-a interzis să muncesc. E oribil să pierd banii de buzunar de la slujba mea cu jumătate de normă. în plus, trebuie să fac economii pentru cererile de înscriere la facultăţi.

Faptul că nu mai pot fi voluntar la clinica veterinară? Insuportabil, de-a dreptul. Trebuie să fiu acolo weekendul acesta şi sunt gata să deschid din nou subiectul vineri. Poate că mama şi tata mă vor lăsa totuşi să-mi păstrez măcar o tură.

îmi las lucrurile pe băncuţă, fără să-mi pese că unul dintre caiete cade în spaţiul rezervat lui Rachel. La urma urmelor, ea nu e aici. Dacă ar fi, ar ţipa la mine.

Nu mai fi aşa de îngălată! ar spune. Ăsta e scaunul meu şi ăla e al tău. Şi apoi mi-ar arunca lucrurile pe jos.

Odată, când mergeam cu maşina la bunica, nu a vrut să împartă locul cu mine şi m-a obligat să stau pe jos. Doamne, Rachel era uneori foarte răutăcioasă. Nu-şi mai aminteşte nimeni? Dacă-i întrebi pe părinţii mei, Rachel vorbea limba unicornilor şi scotea curcubeie pe fund. Era un înger minunat şi desăvârşit,

Totuşi, nu e adevărat deloc. Rachel era uluitoare uneori şi sclifosită alteori. Avea şi ea defectele ei, ca toată lumea.

Mă-nvârt prin casă, oprindu-mă la pian. Banda adezivă pe care Rachel a lipit-o pe instrumentul scump se cojeşte la colţuri. Trag de o fâşie şi apoi mă uit, vinovată, la clapa neagră. Mama va observa că nu mai e acolo. Odată, oamenii de la firma de curăţenie au mutat o tăviţă de pe noptiera lui Rachel şi au lăsat-o pe birou. Mama a ţipat la ei o oră întreagă la telefon. Nu mai fac curăţenie în camera lui Rachel. Numai mama face.

Lipesc banda la loc.

Mă-ntreb de unde ştiu părinţii mei că am ajuns

acasă. Mama nu se întoarce de obicei de la serviciu decât pe la 5 – e contabilă la o agenţie imobiliară. Tata poate veni acasă la orice oră dacă Kirk, vânzătorul cu jumătate de normă, e la magazin. Dar e miercuri. Kirk nu munceşte miercurea, ceea ce înseamnă că tata nu se va întoarce acasă decât după ora închiderii.

E 4. Mama n-o să ajungă acasă decât în jur de 6. Tata, chiar mai târziu. Ceea ce îmi oferă două ore în care pot încerca sa dau de urma lui Chase. Mama lui e măritată cu primarul, aşa că va fi uşor de aflat unde locuiesc. Dacă aş fi avut telefonul, l-aş fi sunat, dar...

îmi vine o idee. Mă duc ţintă în camera tatei şi mă holbez la biroul lui.

Telefonul meu se află în acest birou. Este singurul din casă cu sertare care se pot încuia. Dacă aş confisca telefonul cuiva, aici l-aş ascunde.

Stau pe scaunul tatei şi zgâlţâi mânerul sertarului. E încuiat, fireşte. Oftez şi-i pornesc computerul.

Cel de-al patrulea clip de pe YouTube îmi oferă instrucţiuni destul de clare despre cum se deschide un sertar încuiat.

E uimitor ce poţi face cu rechizitele de birou. Mă uit cu satisfacţie la sertarul deschis. îmi scot telefonul şi-l legan în palme ca pe un copil mult iubit.

Numărul lui Chase e în aplicaţia de notiţe. Inima îmi bate cu putere când deschid mesageria şi scriu rapid:

Ne vedem la miezul nopţii. La mine. E un leagăn în curtea din spate – te aştept acolo.

îi trimit adresa şi apoi aştept, bătând nerăbdătoare cu degetele în birou. Şi aştept. Şi aştept. Trec treizeci de minute. Nici măcar nu a citit nenorocitul de mesaj.

Agitată, şterg căutările de pe computerul tatei şi închid sertarul la loc, trântindu-l cu putere. Telefonul îl iau cu mine. O să-l pun la loc înainte să ajungă acasă mama şi tata, dar acum nu-i nicio grabă.

Ma duc în baia de pe hol, singura încăpere de la etaj în care pot sta jos şi care are uşă. Cobor capacul toaletei şi aştept să răspundă Chase. După câteva minute insuportabile, îi scriu din nou.

Te sun peste cinci minute dacă nu răspunzi.

Bula de răspuns apare imediat.

La muncă. Scuze, nu ne întâlnim.

O, nu. Cred că mă respinge.

Mă holbez enervată la ecranul telefonului. Trebuie sa vorbesc cu el. Nu-mi pasă că nu vrea – eu am nevoie. Ce am făcut la petrecere... E singura persoană care mai ştie, singura persoană cu care pot vorbi despre asta. Nu-mi pasă ce trebuie să fac ca să-l conving să discute cu mine. Fac orice.

Aşa că, deşi mi se face rău de la stomac, mă silesc să tastez următoarele cuvinte:

Mi-a întârziat.

???

Ciclul. Trebuia să-mi vină ieri.

Urmează un îndelungat moment de tăcere.

Ne vedem la miezul nopţii.

Mă simt puţin vinovată că l-am minţit, dar nu la fel de vinovată ca atunci când mi-am pierdut virginitatea cu Charles Donnelly.

Şterg schimbul nostru de mesaje, dau fuga la biroul tatei şi vâr telefonul la loc în ascunzătoare. Nu ştiu cum aş putea încuia la loc sertarul, aşa că-l las deschis, în speranţa că tata va crede că el l-a lăsat aşa.

Mama vine acasă pe la 5 şi jumătate, aducând burritos pentru cina. Tata soseşte şi el la scurt timp după ea, de parcă s-ar fi vorbit. Ne aşezăm la masă. Mama pune întrebări. Eu refuz sa răspund. Tata scoate mârâieli de nemulţumire. De îndată ce termin de mâncat, ies în curte la leagăn până se lasă întunericul şi mama mă strigă să intru în casa.

Mă dezbrac în baie, pentru că dormitorul meu îmi oferă zero intimitate. După ce mă urc în pat, îmi pun pe sub aşternut colanţii şi un hanorac cu Darling. Apoi mă aşez pe o parte şi iau în mână *Marele Gatsby,* pe care-l avem de citit pentru ora de Literatură pentru avansaţi.

Orele trec cu greu. Timpul se mişcă mai lent decât un melc care străbate o piatră de râu. Aflat la

capătul unui ponton, Gatsby se uită la lumina verde, aşteptându-şi semnalul. Mi-ar plăcea şi mie să am un semnal care să-mi spună că am cale liberă. Citesc până când, în sfârşit, se face 12 fără cinci minute.

Mă strecor jos din pat şi mă furişez încet pe hol, spre scară. Toate luminile sunt stinse. Sforăitul tatei se aude din bucătărie. încuietoarea uşii din spate scoate un sunet superzgomotos când o deschid. încremenesc preţ de o clipă. Nu aud nimic, aşa că deschid uşa şi ţâşnesc afară.

Când ajung la leagăn, inima îmi bate cu o mie de kilometri pe minut, dar acolo nu e nimeni. Leagănul e gol. Noaptea e liniştită. Nici măcar nu aud greieri sau cicade. Mă rotesc şi nu desluşesc nimic.

Mă copleşeşte dezamăgirea. Nu a venit. Aveam atât de multe lucruri să-i spun, iar el nu a venit!

— Aaaahhhh! ţip eu înfundat, cu pumnii strânşi pe lângă corp.

Dau cu picioarele, furioasă, în iarba din jur. Să-l ia naiba. Să-l ia naiba. Să-i ia naiba şi pe părinţii mei. S-o ia naiba de şcoală. Să le ia naiba pe toate.

— Uneori pari puţin răsfăţată, ştii asta? se aude un glas de lângă copac.

Mă întorc în direcţia de unde s-a auzit vocea şi zăresc o siluetă întunecată dcsprinzându-sc din umbră.

— Chase?

— Da. Eu sunt.

Păşeşte în lumina lunii. Mi se taie respiraţia. Arată ca un înger căzut, sclipind în razele nopţii.

— Ai întârziat, reuşesc să spun.

— Asta e replica mea, spune el sumbru. Ai mers la un doctor? Există vreunul în care să ai încredere?

Mi se pune un nod în gât de ruşine.

— Ah. Am...

înghit în sec.

— Am minţit. îmi pare rău. Sincer, dar era singura cale de a te face să vii aici.

— Corect.

Se uită în altă parte, dezvăluindu-şi obrazul perfect. Barba scurta îi scânteiază în razele lunii. Apoi spune:

— îmi retrag cuvintele. Eşti foarte răsfăţată.

Şi dă sa plece. Intru în panică şi-l înşfac de braţ.

— Te rog, aşteaptă. Trebuie să vorbim.

— Despre ce?

Se scutură ca să scape de mine.

— Despre ce s-a întâmplat la petrecere? Amândoi ştim că a fost o greşeală. Dacă aş fi ştiut...

îşi lasă ideea neterminată. Apoi îşi drege glasul şi continuă:

— Dacă aş fi ştiut că eşti Elizabeth Jones, nu m-aş fi atins niciodată de tine.

Simt cum mi se strânge inima.

— De ce? De ce contează?

El îşi înclină capul.

— îţi urai sora sau ceva de genul ăsta?

Vorbele lui mă lovesc crunt. Mă dau în spate, dezorientată, cu lacrimi în ochi.

— Nu o uram. De ce spui una ca asta?

— Pentru că, dacă tipul care mi-a omorât sora ar sta în faţa ochilor mei, nu l-aş privi ca şi cum aş vrea să-i sfâşii hainele de pe el.

Şocată, scot un geamăt.

— Nu... nu asta vreau să fac.

— Ba da, vrei.

Mă priveşte, rece şi dispreţuitor, din cap până-n picioare.

— Crezi că eşti singura care mi se aruncă în braţe de când am ieşit de la centrul de detenţie? Mi-am petrecut trei săptămâni în Springfield după eliberare, am stat la unchiul meu, pentru că tata nu mai vrea să audă de mine şi, crede- mă, toate fetele cu care am crescut se căţărau brusc pe mine. Acum sunt băiatul rău pe care toată lumea vrea să-l îmblânzească.

Tatăl lui nu mai vrea să audă de el? De-asta s-a mutat în Darling şi locuieşte cu mama lui? Vreau să-i pun atâtea întrebări, dar el nu a terminat de vorbit.

— Maturizează-te, *Beth*. în viaţa reală, băieţii răi sunt chiar răi. Nu sunt eroi. Nu e nicio şmecherie să te combini cu ei. Problemele tale de familie nu se rezolvă cu scula mea. Băieţii răi fac lucruri rele şi, în cele din urmă, trag pe toată lumea din jur în infernul lor. Du-te acasă, în patul tău, şi uita de mine. Şi eu voi face acelaşi lucru, în ceea ce te priveşte.

Apoi se întoarce şi dispare în noapte, iar silueta lui înveşmântată în hanoracul negru e înghiţită de întuneric.

Joi dimineața, la câteva minute după începerea orei de algebră, Chase capătă o nouă poreclă. Troy Kendall, fotbalistul de la ora de Istoria muzicii a domnişoarei Dvorak, o născoceşte în timp ce da mai departe o fişă de lucru pe care ne-a dat-o doamna Russell.

— Să nu te tai, Williams, zice Troy, pasând foile în spatele său. Manşon ăsta de-aici poate se excită dacă vede sânge.

Troy rânjeşte la propria glumă şi bate entuziasmat cuba cu un alt sportiv.

Jumătate de clasă geme surprinsă. Cealaltă jumătate izbucneşte în râs. Manşon, adică Charles Manşon, criminalul în serie. Ce glumă îngrozitoare! Nu pot să mă abţin şi mă uit să văd cum suportă Chase gluma. Apoi îmi dau seama că toată lumea se holbează la el, aşteptându-i reacţia. Mă crispez de mila lui. Ştiu cât e de stânjenitor să te afli în centrul atenţiei, cu deosebirea că eu eram ţinta milei oamenilor, în timp ce el este ţinta bătăii lor de joc.

Pentru el este mult mai rău.

Privirile ni se întâlnesc şi jur că pot citi în ochii lui o acuzaţie de trădare. E plin acolo de *et tu, Brute,* plutind în ochii ăia albaştri. Dar oare ce vrea să fac? Să mă ridic în picioare şi să-i iau apărarea în faţa întregii clase? Azi- noapte mi-a spus să mă maturizez. Mi-a spus să-mi văd de treburile mele, aşa că exact asta am de gând să fac.

Rup contactul vizual, mă întorc spre tablă şi îmi aţintesc privirea asupra doamnei Russell. E întoarsă cu spatele spre clasă. Ori ne ignoră cu bună-ştiinţă, ori nu a auzit comentariul lui Troy.

— Manşon e un nume perfect pentru el, spune Scarlett lângă mine.

— Manşon era un criminal în serie, mormăi eu.

— Da, iar eu pariez că Charlie n-a avut doar o singură criză de furie la volan.

— Nu a fost o criză de furie, spun, simţindu-mă brusc epuizată.

De ce mă obosesc să tot explic acţiunile lui Chase? A spus foarte limpede că nu vrea să aibă de-a face cu mine.

— De-abia aştept să-i povestesc lui Jeff, continuă Scar, ca şi cum eu n-aş fi zis nimic.

Sau poate că nici n-am vorbit. Poate că totul a fost în mintea mea.

Pentru că doamna Russell nu ne bagă în seamă, toată lumea vorbeşte.

— Ai un subsol acolo, în Gr ove Heights, spune Troy în gura mare. Poate ascunzi câteva cadavre pe-acolo?

— Locuia în Lincoln înainte sa se mărite maică-sa cu primarul Stanton, se trezeşte vorbind o fată din spatele clasei. Am citit în ziar.

— Cineva ar trebui sa sape prin fosta lui curte.

— O, Doamne! Ar trebui să meargă la puşcărie între timp, în loc să stea aici cu noi.

— Dacă sunt cadavre pe-acolo? Nu poate fi judecat din nou? Care e treaba cu dubla aia?

Nu mai pot suporta.

— *Gura!* urlu la colegii mei de clasă.

în clasă se lasă brusc tăcerea. La tablă, doamna Russell se întoarce alarmată.

— Elizabeth, zice ea pe un ton blând, rezervat copiilor isterici. Te rog să iei loc.

Să iau loc? Nici măcar nu mi-am dat seama ca mă ridicasem în picioare. Cred că am sărit cât colo de pe scaun. Toată lumea se holbează la mine. în afară de Chase. El se uită drept la doamna Russell. Jur că-i zvâcneşte maxilarul, ca şi cum ar încerca din răsputeri să-şi ţină firea.

Scar întinde mâna spre mine.

— Tăceţi, oameni buni! îi complicaţi şi mai rău situaţia lui Lizzie.

Mă trage de braţ.

— Stai jos, Lizzie.

Crede că am urlat la toată clasa pentru că mă supărau bârfele şi acuzaţiile lor.

Am ţipat pentru că şoaptele alea îl supărau *pe el*

Neputinţa mi se aşază ca un nod în gât. O las pe Scar să mă tragă jos pe scaun, apoi îmi împreunez mâinile tremurătoare pe pupitru.

— îmi pare rău, îi spun doamnei Russell. Sunt bine acum.

Mă priveşte o clipă, apoi dă din cap.

— Hai să ne concentrăm la temă, oameni buni. Dacă tot ai atâta energie, domnule Kendall, poţi să ieşi la tablă şi să faci prima problemă.

Cu o mutră încurcată, Troy se ridică în picioare şi

se duce la tablă. Clasa amuţeşte. Cât durează ora, nu mai sunt atentă. Stau pur şi simplu acolo şi mă străduiesc sa nu plâng.

În clipa în care se termina ora de Algebră, ma duc la dulap chiar dacă n-am nevoie de nimic de-acolo. Dar următoarea oră am Fizica şi Scarlett e şi la cursul acesta şi nu vreau să merg cu ea. Mi-a aruncat atât de multe priviri pline de mila şi m-a strâns de atâtea ori de braţ în ultima oră, încât simt nevoia de o pauză.

îmi sprijin fruntea de dulap şi mă întreb cum de viaţa mea a scăpat în halul asta de sub control. Evident, când a murit Rachel, ştim deja. Trei ani în care am avut de-a face cu părinţii extrem de implicaţi în viaţa mea m-au terminat de tot. Dar am senzaţia că în ultimele câteva zile am fost mai neputincioasă şi mai supărată decât în toţi ăştia trei ani la un loc.

Cu asta mă aleg pentru că am încercat să mă revolt. Voiam şi eu *o* noapte. O noapte senzaţională şi distractivă înainte să se termine vara şi să înceapă şcoala. O noapte în care să nu mă gândesc la răposata mea soră sau la părinţii mei din cale-afară de protectori. O noapte în care să pot fi cine vreau să fiu, fără să am deasupra capului norul întunecat al accidentului surorii mele.

Ei bine, am primit ce mi-am dorit. M-am dus la o petrecere unde nu mă cunoştea nimeni, unde nimeni n-o cunoştea pe Rachel. Am fugit de părinţii mei şi am putut şi eu, în cele din urmă, să răsuflu liberă, chiar dacă numai pentru câteva ore. M-am distrat. Am cunoscut un băiat. Mi-a *plăcut* băiatul acela. Mi-a plăcut de el din tot sufletul.

Şi acum totul e o mare porcărie şi nu-mi vine decât să urlu din toţi rărunchii.

Inspir profund. N-o să plâng. Sunt mai puternică decât par. O să mă duc pur şi simplu în clasă şi...

O mână mare mă înşfacă de braţ şi mă răsuceşte.

— Hei! protestez eu. Ce...

Cuvintele îmi pier când îmi dau seama că e Chase.

— Ce vrei? îl întreb cu glas stins.

S-a zis cu puterea. O clipă în prezenţa lui şi mâinile îmi tremură, iar pulsul îmi bubuie în urechi.

Scoate un hohot neîncrezător de râs.

— Ce vreau *eu?* Am venit să te întreb ce mama dracului vrei *tu.*

Clipesc derutată.

— Ce vrei să spui?

— Adică mă inviţi la tine acasă. îmi iei apărarea în faţa clasei...

— Nu ţi-am luat apărarea, îl întrerup, dar cred că ştie că mint.

Voiam să nu mai spună nimeni lucruri răutăcioase despre el. De-asta le-am zis tuturor să tacă.

— Nu-ţi mai băga nasul în treburile mele, Beth. Mă descurc în orice situaţie.

Se descurcă?

— Chiar te descurci?

— Da, ma descurc. Crede-mă, am avut de-a face cu lucruri mult mai rele. Crezi ca mă sperie o mână de elevi de liceu?

Râde trist.

— Mi-am petrecut trei ani la centrul pentru minori, alături de infractori adevăraţi. Crezi că Troy e primul care s-a gândit sa mă poreclească Manşon? Astea de-aici sunt jocuri de copii.

N-ar trebui să-mi fie milă de el, dar îmi e.

— Putem... te rog, putem discuta despre toate astea?

îşi încruntă sprâncenele blond-închis.

— Despre ce anume să discutăm?

în glas i se simte iritarea.

— La naiba, Beth, care-i problema ta? Nu avem niciun motiv să discutăm, OK? Nu suntem prieteni şi nici n-o să fim. Nu putem. Sora ta a murit din cauza mea.

Simt cum mă ustură pleoapele.

îşi coboară glasul.

— Am făcut sex, asta e. Mare lucru. Doar nu era niciunul dintre noi virgin sau ceva de genul ăsta...

Un sunet înăbuşit îmi zboară de pe buze.

Sper, nu, *mă rog* să nu observe, dar deja am învăţat un lucru cert despre Chase – nu-i scapă nimic. Poate că a învăţat să fie atât de vigilent la închisoare pentru că trebuia să-şi păzească pielea în permanenţă sau poate că e o abilitate pe care a avut-o dintotdeauna. Oricum ar fi, ochii lui albaştri se aţintesc asupra mea.

— Beth...

Are glasul uşor răguşit. îşi drege vocea. înghite în sec şi mărul lui Adam i se mişcă puţin.

— Nu-mi spune că erai virgină.

— OK, şoptesc.

— OK ce?

— OK, nu-ţi spun.

E rândul lui să scoată un sunet înfundat. Apoi loveşte cu mâna în dulapul din spatele meu. Tresar la auzul zgomotului neaşteptat, dar nu mi-e teamă că ar putea deveni violent cu mine.

Doamne, de ce nu mi-e frică de el? A călcat pe cineva cu maşina! Ar trebui să tremur de frică, naiba să mă ia!

— Beth, spune el din nou. Uită-te la mine.

Ridic capul, nefericită.

— E destul de stânjenitor şi-aşa, Chas... Charlie, mă corectez.

— Chase, spune el şi asta îmi reaminteşte de cât de mult ţin eu să mi se spună Beth.

Suntem mai asemănători decât îşi dă seama, îmi spun.

— Acum mi se spune Chase.

— De ce?

— E o poreclă pe care am primit-o când...

Se opreşte brusc şi clatină din cap.

— Nu, deviem de la discuţie. Trebuie să ştiu dacă...

Ridică o mână şi zăboveşte aproape de obrazul meu, ca
şi cum ar vrea să mă mângâie. Apoi o lasă să-i cadă pe lângă corp.

Mă uit repede în jur să mă asigur că nu l-a văzut nimeni aproape atingându-mă, dar coridorul e în continuare gol. Ora a început de ceva vreme.

— Erai virgină? întreabă el în cele din urmă, cu ochii lui albaştri plini de nefericire.

Inspir lent şi apoi expir şi mai lent.

— Mai contează? răspund cu amărăciune.

Mă îndepărtez fără să mă uit înapoi, dar îi simt privirea în tot acest timp.

11

La prânz, stau cu Scarlett şi cu fetele. Jeff ni se alătură pe la jumătatea pauzei, ceea ce mi se pare ciudat, însă toată lumea, mai ales Scar, pare fericită sa-l vadă. Vreau să- 1 întreb de ce nu sta cu prietenii lui, apoi îmi dau seama... Nu are niciun prieten. Toţi cei de la el din clasă au absolvit deja. La fel ca şi Chase, e în clasa a douăsprezecea şi are 19 ani.

Nu mă bag prea mult în discuţie. Ca de obicei, gândurile mele sunt înceţoşate. Nu-mi pot şterge din minte expresia lui Chase, cea întipărită pe faţa lui când a aflat că eram virgină. Nu fusese una de groază în sine, ci poate de îngrijorare? Şoc, asta cu siguranţă. Şi, ba da, cred ca şi groaza a jucat acolo un mic rol.

Crede-mă, Chase, nimeni nu e mai îngrozit decât mine.

Aproape că-mi doresc să nu fi plecat mai devreme de lângă el. Am mai fi putut discuta despre asta. Despre sex, adică. *Am nevoie* să vorbesc cu cineva. Secretul acesta mă devorează pe dinăuntru, dar în cine pot oare să am încredere?

în Scarlett? Şi ea ar fi îngrozită. Şi chiar dacă m-ar crede că nu ştiam cine e Chase înainte s-o comit, tot ar fi, probabil, puţin scârbită pentru că mi-am tras-o cu un necunoscut. Scar şi-a pierdut virginitatea cu Matty Wesser, un băiat cu care a avut o relaţie serioasă timp de doi ani. Singurul motiv pentru care nu mai sunt acum împreună e că tatăl lui s-a transferat Ia Denver cu serviciul, iar familia lui Matty a trebuit să se mute acolo pe la jumătatea clasei a unsprezecea.

Macy şi Yvonne? M-ar judeca fără îndoială pentru ceea ce am făcut.

Părinţii mei? M-ar încuia la subsol pentru următorii 30 de ani dacă ar afla ce s-a întâmplat între mine şi Chase.

De ceilalţi de la şcoală nu sunt apropiată şi doar n-o să- i fac mărturisiri Iui Sandy de la adăpostul de animale. Are 20 şi ceva de ani şi probabil mi-ar da un sfat bun, dar în acelaşi timp mi-era şi un fel de şefă, chiar dacă nu eram plătită pentru ce făceam acolo.

Aşa că rămâne Chase. Dar el nu vrea să discute cu mine şi am plecat de lângă el când s-a ivit ocazia. Acum regret.

— ...acasă la Kav. Părinţii lui sunt plecaţi din oraş.

Jur că Troy Kendall are cea mai gălăgioasă voce din lume. Indiferent unde m-aş afla, mi se pare ca-l aud nonstop bătând câmpii.

— Şi tocmai şi-au cumpărat un jacuzzi nou, spune vesel Landon Rhodes, un alt jucător de fotbal american. Unul de zece persoane.

— Tare.

— Ştiu, nu-i aşa?

— Hei, Yvonne! strigă Troy spre masa noastră. Vii diseară la Kav?

Yvonne îşi dă ochii ei cenuşii peste cap când îl aude pe gură-mare al nostru.

— Cine pizda mă-sii e Kav? strigă şi ea.

— Greg Kavill? Kav? Kavi? Kav-ster?

— Dacă-i spui în o suta de feluri nu înseamnă ca ştiu cine e, zice arogantă Yvonne şi toată lumea izbucneşte în râs, chiar şi eu.

— Coordonator de joc la Lincoln Public, îi vine în ajutor Landon. Dă o petrecere acasă la el diseară. Poate veni oricine.

Troy se uită la mine, apoi la Scar şi Macy.

— Şi voi sunteţi binevenite, fetelor, normal.

Yvonne ridică din umeri.

— Trimite-mi detaliile. Ne hotărâm mai târziu.

— Aşa facem, spune Troy, apoi el şi Landon se răsucesc la loc spre prietenii lor.

în clipa în care jucătorii de fotbal îşi văd din nou de treaba lor, Jeff spune pe un ton coborât şi dezaprobator.

— N-ar trebui să vă duceţi, ne avertizează el.

Replica lui îmi atrage atenţia. Chiar mă gândeam să mă duc. Dacă nu-mi pot petrece seara cu câinii de la clinică, petrecerea din Lincoln ar putea fi ceva distractiv...

Aproape că mă pufneşte râsul. Distractiv? Elizabeth, mă dojenesc în gând, ne mai amintim ce s-a întâmplat ultima oară când te-ai dus la o petrecere într-un alt oraş?

— De ce să nu ne ducem? îl întreabă Macy pe Jeff.

— în primul rând, e în timpul săptămânii...

Fetele izbucnesc în râs.

— Suntem în clasa a douăşpea, îi spune

Yvonne, chicotind. Avem voie să ieşim şi în timpul săptămânii.

— Bine. Mă rog, nu e o gaşcă mişto. Am auzit lucruri rele despre Kav şi amicii lui.

— Nu poate fi atât de nasol dacă Troy şi Lan sunt prieteni cu ci, subliniază Yvonne. în plus, petrecerile fotbaliştilor
sunt de obicei mişto.

— Atunci mă bag, ciripeşte Macy.

— N-o să vină nimeni la petrecerea aia în afara găştii din Lincoln şi *poate* câţiva puşti din Darling, spune Scarlett, pe un ton dojenitor. Şi gaşca din Lincoln e de rahat.

— Atunci nu vreau să merg, zice Macy.

Lângă ea, Yvonne îşi dă ochii peste cap. Macy se dă după cum bate vântul. îşi schimbă părerea cât ai clipi din ochi. Dacă s-ar înfiinţa fan-clubul Charlie Manşon, ar fi prima care s-ar înscrie.

în ceea ce priveşte petrecerea din Lincoln, mi se pare din ce în ce mai ispititoare, daca aş putea convinge măcar pe una dintre prietenele mele să meargă. De data asta, nu mai pot risca să merg de una singură, dar motivul pentru care îmi doresc să mă duc la petrecere e că acolo e o gaşcă total diferită. Sa nu fie acolo niciunul dintre elevii de la Darling ca să-mi arunce priviri pline de mila? Mi se pare raiul pe pământ,

— Eu vreau să merg, spun încet.

— Şi eu, se bagă Macy.

Yvonne zâmbeşte ironic. Mă uit pe furiş la Scarlett.

— Vii şi tu cu mine? Chiar dacă gaşca e nasoală?

Stă puţin pe gânduri.

— Da, ce mama naibii? îţi sunt datoare cu o petrecere după ce te-am abandonat weekendul trecut.

— Marfă, rânjesc eu.

— Şi, oricum, puştii de la Lincoln nu sunt la fel de naşpa ca gaşca din Lex.

Apoi îmi aruncă o replică enervantă.

— Dar tu eşti pedepsită.

— Căcat. Ai dreptate.

Mă muşc de buza de jos, mă gândesc şi ridic din umeri.

— Cred că o să trebuiască să ies pe furiş.

Şi de ce n-aş face-o? în acest moment, părinţii mei nu mă pot pedepsi mai mult decât au făcut-o deja. Ce-o să facă, o să-mi demoleze pereţii camerei?

— Ba n-o să ieşi pe furiş, spune Jeff, sumbru.

Mă-ncrunt la el.

— Nu te supăra, Jeff, dar nu poţi să-mi spui ce să fac. Dacă vreau să mă duc la o petrecere, n-ai cum să mă opreşti. Şi să nu cumva să îndrăzneşti să mă torni părinţilor mei, pentru că ăsta ar fi un gest de dobitoc total.

Se înroşeşte şi-mi dau seama că-i trecuse asta prin minte.

— Bine, atunci te duc cu.

Ridic din sprâncene.

— Ce?

— Dacă vrei să mergi, te duc eu.

Se întinde după sticla de apă şi ia o sorbitură prelungă, apoi o aşaza la loc.

— Măcar o să ai acolo pe cineva care să aiba grijă de tine.

Simt un nod de entuziasm în burtă.

— Mă ajuţi să ies pe furiş de-acasă?

Jeff rânjeşte complice.

— Nu e nevoie să ieşi pe furiş.

— Dar sunt pedepsită.

— Nu-ţi bate capul cu asta. Vorbesc eu cu părinţii tăi. Am darul să vrăjesc părinţii,

— Vreau sa merg şi eu, zice Macy, trăgându-l de braţ pe Jeff.

El îi aruncă un zâmbet plin de regrete.

— îmi pare rău, maşina mea are doar două locuri.

Jeff conduce vechiul Audi TT al tatălui său, sau cel puţin aşa era înainte de a pleca în Anglia.

— Dacă vine Scarlett, va trebui să-şi ia maşina.

— Lăsaţi-o baltă, spune Scar pe un ton dezumflat. Nu mai merg.

— De ce? întreb, dezamăgită.

E mult mai distractiv când e şi Scarlett prin preajmă.

— Aş fi mers doar ca să-ţi ţin ţie companie. Aşa că, dacă merge Jeff, nu mai am niciun motiv să vin şi eu.

Pentru mine, explicaţia ei nu are niciun sens. De

ce nu putem să ne ţinem companie toţi trei? Dar Scarlett îşi ia telefonul şi începe să se uite prin el, dându-mi de înţeles că nu are chef să fie chestionată. Aşa că o las cum a căzut.

— Hai să ne întâlnim după ore, îmi zice Jeff. Te duc acasă. Acum trebuie să mă văd cu consilierul educaţional.

Jeff pleacă, iar noi terminăm de mâncat. Scarlett tace mâlc tot restul prânzului. îmi dau seama că, nu ştiu de ce, nu-i convine planul pentru diseară, aşa că, în timp ce punem tăvile pe banda rulantă, o asigur:

— Merge Jeff. N-o să păţesc nimic rău.

— Fix din cauza lui Jeff îmi fac griji.

— Au.

Ridică din umeri.

— îmi pare rău.

însă îmi dau seama că nu-i pare rău deloc.

— Dar zilele astea nu-ţi pasă decât de tine.

Şi asta mă doare. Şi nici nu cred c-o meritam. Poate c- am rugat-o pe Scarlett să-mi ţină spatele wcekendul trecut, dar şi eu i-am ţinut întotdeauna spatele. O acopeream tot timpul când ieşea cu Matty.

— Jeff e băiat mare, ripostez eu. Dar dacă tot îţi faci atât de multe griji pentru el, atunci vino la petrecere cu noi. Aşa ai ocazia să stai cu ochii pe el.

— Ţi-am spus deja, nu vreau.

Scarlett ridică din nou din umeri şi se îndreaptă spre ieşirea din cantina. Nu se uita să vadă dacă o urmez, ceea ce-mi spune că a terminat cu discuţia asta. Din păcate pentru ea, eu n-am terminat.

— Haide, Scar, aşteaptă-mă.

O prind de braţ exact când ajunge la uşa. Are o expresie îngândurată şi-şi azvârle părul roşcat peste umăr, ca o divă R&B.

— Ce-i? întreabă ea, înţepată.

Ma încrunt, nefericită.

— De ce eşti atât de supărată?

— Nu simt supărată.

— Pari supărată.

— Ei bine, nu sunt.

îşi trece părul în cealaltă parte.

— Pur şi simplu, nu-mi place că-l târăşti pe Jeff la petrecerea aia din Lincoln, când e evident că n-are

chef să meargă. Ştiu că ţi-e greu cu dobitocul ăla criminal pe-aici, dar nu trebuie să profiţi de prietenii tăi.

— Nu eu l-am rugat pe Jeff să mă ducă, protestez. Voiam să merg *cu tine.*

Scar strânge din buze.

— Cum spui tu, Lizzie. Cred doar că ai fi putut gestiona altcumva lucrurile.

— Beth, îi zic, iritată.

— Poftim?

— Mă cheamă Beth. Ţi-am spus asta de un milion de ori, dar tu continui să-mi spui Lizzie.

— îmi pare rău, *Beth.*

De data asta, când pleacă, nu o mai opresc.

Nu ne vorbim la orele de după-amiază. Chase apare la Istoria muzicii. îl evit şi pe el. în felul acesta, o să mă înstrăinez de toată şcoala până la finalul zilei.

După oră, trec scurt pe la dulap şi apoi mă duc în parcare, ca să mă întâlnesc cu Jeff. E deja acolo şi mă cercetează din cap până-n picioare cu ochii lui căprui când mă apropii de el.

— Eşti puţin palidă, remarcă el. Va trebui să te duc sa-ţi dau ceva de mâncare.

— Nu mi-e foame.

— Aşa ţi se pare acum. Până când o să ai o farfurie de nachos de la Freddie înaintea ochilor.

— Chiar nu mi-e foame, insist, dar Jeff nu vrea să mă asculte.

— Mâncăm ceva, apoi mergem la magazinul de bricolaj ca să pot vorbi cu tatăl tău. Apoi te las acasă, mă duc la mine să fac un duş şi să mă schimb şi mă întorc la tine pe la 7. Petrecerea nu se încinge până pe la 9 sau 10, dar părinţii tăi vor deveni bănuitori daca te iau atunci. Putem să mâncăm o îngheţată sau ceva de genul ăsta până suntem gata să mergem într-acolo.

A planificat toată seara în detaliu. Sunt, în acelaşi timp, iritata şi impresionată.

— Sigur, spun în cele din urmă, pentru că e clar că n-are rost să mă cert cu tipul ăsta.

O să facă exact aşa cum are chef.

— Sincer, nu ştiu cum o să-l convingi pe tata să mă lase, zic, suind pe scaunul din dreapta al maşinii sale. încă sunt ofticaţi pe mine că am plecat

pe furiş weekendul trecut.

Jeff zâmbeşte.

— Ah, tu, necredincioaso.

Porneşte motorul.

— Las' pe mine.

După zece minute la magazinul tatei, trebuie să recunosc —Jeff chiar ştie cum să vrăjească părinţii.

— Mulţumesc mult pentru sfat, domnule.

Jeff mută cutia de cuie în mâna stângă ca să dea noroc cu tata cu dreapta. Are o rangă la subraţ, iar eu am în mână două şurubelniţe.

— Nicio problemă, fiule. Mă bucur să aud că munceşti cu mâinile. Nu mulţi copii de vârsta ta au răbdare pentru astfel de muncă.

— O s-o dau în bară rău de tot, dar ştiu că am unde să vin dacă am vreo întrebare.

Tata zâmbeşte şi îşi umflă pieptul.

— Uşa mea îţi este întotdeauna deschisă.

Jeff îmi aşază o mână peste umeri.

— Şi eu vă mulţumesc că mi-aţi dat un ucenic.

— O să-i prindă bine un strop de muncă grea, spune tata, cu un hohot zgomotos de râs.

Aproape că-mi vine să vomit când îi văd pe ăştia doi împăcându-se atât de bine. Acasă, tata de-abia dacă zâmbeşte. Aici, cu Jeff, râde ca o şcolăriţă emoţionată. Nu pricep – de ce nu poate fi aşa cu mama şi cu mine? Mama e îngrijorată şi isterică jumătate din timp, dar cel puţin ea mai poate zâmbi uneori. încă râde când urmăreşte o emisiune amuzantă sau când îi spun o glumă bună. Tata însă umblă peste tot cu o expresie goală, absentă. Ca şi cum simplul fapt că ne vede îi aminteşte de moartea lui Rachel, aşa că preferă să se închidă în el.

în timp ce înghesuim cumpărăturile în portbagaj, îl privesc bănuitoare pe Jeff.

— Chiar vrei sa construieşti un foişor în curtea din spate?

— Ce? Nu mă crezi? rânjeşte el, Normal că nu construiesc aşa ceva. De ce aş construi?

Ridică mâinile.

— Drăguţele astea nu sunt făcute pentru lucru manual.

Urcăm din nou în maşină, iar el îmi aruncă un zâmbet
larg.

— Ma pricep sau nu mă pricep?

— Te pricepi, dar eu tot trebuie să mă-ntorc acasă până la unşpe, subliniez.

— O să obţin o prelungire. Adică, am muncit atât de mult la foişor încât am hotărât să luăm o pauză înainte să te aduc acasă, apoi am adormit şi ne-am trezit în toiul nopţii. Eu m-am panicat, dar apoi mi-am dat seama că tatăl tău ar prefera să nu mergem noaptea cu maşina.

îmi dau ochii peste cap. Cred că Scarlett nu are de ce să-şi facă griji în privinţa lui Jeff. Pare perfect capabil să se stăpânească în orice situaţie.

— Ce mai poveste! Părinţii tăi n-o să te toarne că n-ai construit niciun foişor?

— Ah, păi chiar construim un foişor. Doar că nu-l meşteresc eu. Şi părinţii mei n-o să stea de vorbă cu ai tăi.

Se uită la mine.

— Nu te supăra.

Vrea să spună că părinţii mei nu sunt suficient de bogaţi.

— Nu mă supăr.

Deşi mă supăr aşa, puţin, pentru că familia lui Jeff nu e cu nimic mai bună ca a mea. Da, au foarte mulţi bani, dar nu banii dau valoare unei persoane.

Cel puţin nu după mintea mea.

Cinci minute mai târziu, Jeff opreşte în faţa localului mexican. Mie tot nu mi-e foame, dar mă îndoiesc că mă va asculta dacă-i spun. Mă-ntreb dacă Rachel ştia cât de dominator poate fi Jeff. Sincer, m-ar fi deranjat dacă iubitul meu ar fi fost ca Jeff, să facă toate planurile şi să nu asculte când aş spune ceva care nu s-ar potrivi cu ce vrea el să facă.

Alung iute toate gândurile negative. îl transform într- un monstru acum şi nu e deloc aşa. Jeff e un băiat de treabă. E doar foarte hotărât. Hotărârea poate fi o trăsătură pozitivă.

în plus, dacă n-ar fi fost el, aş fi rămas acasă în seara asta, stând într-un dormitor fără uşă şi holbându-mă în gol pentru că părinţii mei mi-au luat telefonul.

Aşa că, atunci când Jeff se răsuceşte spre mine şi întreabă:

— împărţim nişte nachos sau ce facem aici?

Eu zâmbesc larg şi răspund:

— Categoric.

După cum a plănuit, Jeff ma ia pe la 7 şi cumpărăm nişte îngheţată. Vorbeşte tot timpul despre Anglia, dar mie îmi convine, pentru că nu ţin sa vorbesc despre mine.

înainte de petrecere, ne oprim acasă la Jeff.

— Trebuie să schimb maşina. Asta e prea scumpă ca s-o iau în Lincoln, explica el, trecând de porţi şi înaintând pe aleea care duce – nu am cum să-i spun altcumva – spre conacul sau.

Nu ştiu cu ce se ocupă tatăl lui Jeff, dar au grămezi de bani.

Parcurge aleea circulară care duce în faţa casei şi opreşte în dreptul unei intrări secundare.

— Aşteaptă aici, zice el.

Locuinţa noastră întreagă poate intra într-o singură aripă a casei lui Jeff. N-am fost niciodată înăuntru, dar Rachel spune că-i aminteşte de o casă pe care o văzuse într-o revistă şi că atunci când vorbea înăuntru, se auzea ecoul. Adică *spunea.* Atunci când era în viaţă.

în spate, e o piscină interioară cu tobogan şi jacuzzi. în ciuda acestei recuzite, Jeff nu dă niciodată petreceri aici. Rachel spune – *spunea* – că e foarte exigent în privinţa oamenilor pe care-i primeşte în casa lui. Presupun că de- asta aştept afară, în loc să-mi ofere un pahar de apă sau ceva de genul ăsta.

Brusc, mă cuprinde un mic atac de panică. Ce naiba fac eu pierzând vremea cu iubitul lui Rachel? Mi se pare ciudat, ca o trădare într-un fel şi...

Şi nu mai e iubitul ei, trebuie să-mi reamintesc. Rachel nu are niciun iubit, pentru că Rachel nu mai e în viaţă. Şi de fapt „nu pierd vremea” cu Jeff. îmi face un favor în seara asta şi-i sunt recunoscătoare, dar nu mă interesează deloc să încep o relaţie cu el.

Indiferent că ea e moartă sau nu, Jeff va rămâne pentru totdeauna iubitul surorii mele.

Jeff se întoarce, zornăind nişte chei. S-a schimbat într-o cămaşă elegantă albastră şi largă, doar pe jumătate băgată în jeanşi. Arată spre spatele casei.

— Mă-ntorc imediat.

— Pot să vin cu tine la maşină.

— Neah.

îmi face un semn din mână. Poalele cămăşii îi flutură când o ia la fuga.

Cobor privirea spre blugii şi spre tricoul meu. Mi-ar plăcea să port o fustă, dar tata n-ar fi crezut că mă duc să ajut pe cineva să construiască un foişor dacă m-aş fi îmbrăcat ca de petrecere.

Un minut mai târziu, Jeff apare într-o berlină frumoasă cu patru uşi.

— Hai sus.

Sui şi admir interiorul curat.

— îmi cer scuze pentru gunoiul ăsta, spune el, dar nu pot să-mi risc maşinuţa.

Gunoi? Maşina asta e la fel de frumoasă ca a mea.

— A cui e?

— A băiatului lui Debbie.

— Debbie?

— Menajera noastră.

Jeff îmi întinde un cablu.

— Conectează-te şi bagă nişte muzică.

Şovăi, cu mâna pe mânerul portierei. Poate că ar trebui să luăm alt mijloc de transport. Maşina mea care merge foarte bine stă în garaj, acasă. Jeff se pricepe atât de bine să-l convingă pe tata de orice, aşa că poate magia lui ar merge şi în privinţa maşinii mele.

Deschid gura ca să-i fac această sugestie, dar Jeff apasă pedala de acceleraţie şi porneşte ca din puşcă pe alee.

— Ce se întâmplă dacă o forţezi? întreb în timp ce-mi prind centura de siguranţă.

— Nu-i problema mea. Cred că au asigurare sau ceva de genul ăsta, zice el plat.

îmi trec mâna peste tapiţerie. Maşina miroase vag a lămâi şi totul e foarte curat. Chiar şi covoraşele de pe jos arată ca şi cum ar fi fost aspirate de curând. Oricine ar fi fiul menajerei, îşi iubeşte maşina la nebunie.

— Sper să nu păţească nimic maşina.

— Nu-ţi face griji, spune Jeff. Dacă i se întâmplă ceva, probabil va primi una nouă de la compania de asigurări.

Nu ştiu exact cum funcţionează asigurările, dar Jeff pare foarte încrezător. în plus, îl cunoaşte pe fiu mai bine decât mine. Mă silesc să mă relaxez pe

pernele scaunului.

— OK.

Jeff se întinde şi mă strânge de umăr.

— Uită-te la tine, ce grijulie eşti. Foarte drăguţă.

Ignor senzaţia de disconfort când iubitul lui Rachel îmi spune că sunt „drăguţă”. Jeff îmi face o favoare. Dacă vrea să-mi spună că sunt drăguţă, n-are decât.

Mergem o vreme în tăcere. Mintea îmi zboară înapoi, la şcoală şi la Chase. Mă-ntreb dacă ar fi mai bine în cazul în care ar pleca. Asta e şcoala lui Rachel. Numele ei este pe o plăcuţa „in memoriam” de lângă cabinetul de muzică. Amintirile acestea îl deranjează, nu-i aşa? Şi *eu* îmi doresc să scap de toate amintirile astea, aşa că pentru el trebuie să fie la fel de nasol.

— Crezi că Chase ar trebui să plece de la Darling? îl întreb pe Jeff,

Probabil că şi el e bântuit de Rachel, deşi nu prea pare. Cei doi ani în care a fost plecat l-au ajutat, cred, mult. în locul lui, aş fi rămas la Londra.

— Chase?

— Charlie Donnelly.

— îi spui Chase?

Mă foiesc pe locul meu când aud tonul neîncrezător al lui Jeff.

— Mi-a spus că aşa îl cheamă.

Jeff oftează prelung.

— Lizzie – adică, Beth, eşti prea inocentă pentru binele tău. Dacă-i spui pe numele de alint, o să creadă că l-ai iertat pentru ceea ce a făcut.

— Iar tu nu crezi c-ar trebui... iertat, nu-i aşa? punctez eu.

— Nu. Ţi-a omorât sora, spune Jeff, pe un ton plat.

Inutil să-i spun că nu mai era cazul să-mi aducă aminte.

Mă scurg pe scaun, iar vinovăţia îmi apasă greu pe umeri. Da, Charlie a lovit-o cu maşina pe Rachel. Da, este responsabil de moartea ei. Dacă aş fi ştiut că Chase e Charlie, aş fi fugit mâncând pământul. în schimb, m-am aruncat în braţele sale şi acum regretăm amândoi.

Mai mult decât atât, nu cred că eu regret mai mult ca el, ceea ce înseamnă că merit şi mai puţin

iertarea decât Chase. Ar trebui să-l urăsc. Aceeaşi silă care se simte în cuvintele lui Jeff când vorbeşte despre Chase ar trebui să se regăsească şi în vorbele mele. Ar fi trebuit să mă gândesc la porecla Manşon şi ar trebui să fiu aceea care să-l vorbească de rău pe la spate. Ar trebui să mă duc zilnic în biroul directorului, cerând să fie exmatriculat de la Darling High.

Dar nu fac nimic din toate astea. Nu pot să nu mă gândesc nonstop la petrecere, la conexiunea dintre noi şi apoi la *sex.* La ora de Educaţie sanitară, discuţi despre bolile venerice şi despre alte primejdii de ordin fizic. Nu e nicio discuţie despre pericolele emoţionale. Iar mie nu mi- a vorbit nimeni acasă despre toate acestea. Mama mi-a dat o carte cu păpuşi de la American Girl despre educaţia sexuală şi Rachel a spus că sunt prea mică pentru a mă gândi măcar la aşa ceva.

— Hei, am ajuns, anunţă Jeff, întrerupându-mi şirul de gânduri invadate de sex. Uau, locul asta arata mai căcăcios decât îmi imaginam.

Se întinde pe lângă mine şi deschide torpedoul. Un obiect negru şi lucios sclipeşte ameninţător în lumina vaga din interiorul maşinii.

— Ăsta e... O, Doamne, ai un *pistol*? întreb cu gura căscată.

El închide iute torpedoul.

— Suntem în Darling, Beth. Toată lumea are armă. Tatăl tău le vinde la magazinul lui de bricolaj.

— Da, dar nu are un pistol în torpedou, mormăi, coborând din maşină.

— Uită-te la haznaua asta.

Vine lângă mine, pe trotuar.

— Ar trebui să iau *fata* cu mine înăuntru.

Mi-l imaginez pe elevul eminent Jeffrey Corsen plimbându-se în sus şi-n jos cu un pistol vârât în elasticul blugilor lui de 300 de dolari, de la Citizens of Humanity, şi mi se pare atât de amuzant încât îmi muşc obrazul de dinăuntru ca să nu izbucnesc în râs. Nu-mi vine să cred că şi-a numit arma *fata.*

— Mă bucur că nu o iei cu tine, reuşesc să spun, pe un ton civilizat.

El se încruntă şi mă împinge uşor înainte.

— Locul ăsta pare că ar trebui demolat. Eşti sigură că vrei să intri?

— Am bătut drumul până aici – e o prostie să plecăm fără să vedem cum e. Şi nici nu cred că e atât de rău.

Casa e mică, dar îngrijită. Peluza e frumos tunsă şi are jardiniere la ferestrele din faţă.

— Eşti prea de treabă.

Urcă repede scările şi apasă soneria. Uşa se deschide şi îşi face apariţia o fată frumoasă, cu păr nemaipomenit şi cu nişte ochi profunzi şi întunecaţi.

— Da? spune ea, ridicând din sprânceană.

Jeff e absolut luat prin surprindere. Se bâlbâie.

— Eu... Noi suntem... Noi...

Face semn cu degetul mare peste umăr. îi ocolesc braţul cu privirea şi încerc să-l ajut.

— Am venit la petrecere.

— Ah, poftiţi înăuntru. Nu avem voie să bem alcool în casă. Fără droguri şi trebuie să suflaţi în chestia asta înainte să vă întoarceţi acasă cu maşina.

Face un semn spre un aparat mic şi negru aşezat pe o măsuţa.

— Eşti sigură ca e o petrecere? Sunt mai multe reguli decât la Clubul din Darling, glumeşte Jeff. Dacă vrei mai multă distracţie, aş putea găsi eu ceva pentru noi. Cum te cheamă?

— *Noi*, adică tu şi amica ta? Nu ai nevoie de numele meu pentru asta.

Se întoarce, fluturându-şi părul lucios, şi se îndepărtează.

— Mamă, ce nemernică, spune Jeff în gura mare.

— Jeff.

îl trag de braţ, stânjenită. Din fericire, nu cred ca frumuseţea aia de fată l-a auzit.

— Pe bune, eram amabil. N-ar lăsa-o să intre la Clubul din Darling nici dacă i-ar implora în genunchi.

E posibil să aibă dreptate, dar asta nu pentru că fata n- ar avea ce să caute acolo. Ci pentru că, în esenţă, Clubul din Darling e o adunătură de boşorogi albi care au crescut cu ideea că segregarea este cheia unei societăţi împlinite, cel puţin după părerea mamei lui Scarlett, care tricotează, în timpul ei liber, căciuliţe feministe.

— Vrei să plecăm? întreb, deoarece mă simt din ce în ce mai prost în apropierea lui Jeff.

Pare că mai are puţin şi declară război oamenilor care găzduiesc petrecerea.

— Hai să vedem. Poate că mai departe de ea e mai bine.

Mă prinde de braţ şi mă trage spre coridorul de unde
pare să vină zgomotul. Trecem printr-un living şi printr-o bucătărie imaculată şi ajungem în curtea din spate, pe o terasă.

Aici sunt vreo 30 de oameni şi mi se pare că toţi se întorc să se holbeze la noi când ieşim din casă. Unii sunt fie în jacuzziul din colţul curţii, fie în jurul acestuia. Vreo opt băieţi, dintre care jumătate dezbrăcaţi de cămaşă, joacă o partidă de fotbal american. Restul sunt răsfiraţi pe terasa dc lemn sau pe peluză.

— Ah, la naiba, uite-l pe Manşon.

Glasul lui Jeff se ridică, atingând un nivel deranjant.

— Ce mama dracului caută aici?

Manşon?

Mă răsucesc în direcţia indicată de Jeff şi-l zăresc pe Chase pe un şezlong, undeva în spate, fumând o ţigară. O altă fată drăguţă, cu părul împletit în codiţe, stă la picioarele lui. E întuneric acolo unde se află ei şi probabil de aceea nu i-am văzut din prima.

Nu-mi vine să cred că e aici. Unul dintre motivele pentru care voiam să vin la petrecerea asta era să-mi abat atenţia şi să nu mă mai gândesc obsesiv la tipul ăsta. Dar el e *aici.* Cum de-i cunoaşte pe puştii ăştia din Lincoln...

Pe vremuri locuia în acest cartier, îmi amintesc dintr- odată. Aşa a spus cineva de la şcoală, că mama lui Chase stătea în Lincoln înainte de a se mărita cu primarul din Darling. Asta înseamnă că şi-a petrecut verile aici.

— Manşon? Nu e nimeni aici cu numele ăsta.

Un băiat înalt şi bine legat urcă treptele terasei.

— Tu cine eşti?

Jeff ignoră întrebarea şi continuă să vorbească:

— Charles Donnelly e fix acolo. A omorât-o pe sora lui Beth acum trei ani şi tocmai a ieşit de la puşcărie. Nu-i aşa, Manşon?

Simt că mă înroşesc din cap până-n picioare. Dacă mi s-ar prăbuşi casa în cap fix în clipa asta, aş fi

extrem de fericită. în schimb, privesc cum toată lumea se întoarce către Chase. Din cauza mea, se află fără să vrea, din nou, în centrul atenţiei.

Cred că de-asta nu-l pot urî. îl urăşte restul lumii în locul meu.

Deschid gura ca să explic, dar băiatul de pe trepte vorbeşte primul.

— Frate, ştiam deja. De ce crezi că am dat petrecerea? E petrecerea de bun-venit a lui Chase.

Termină de urcat scările până când ajunge, practic, nas în nas cu Jeff.

— Iar tu ne strici cheful, aşa că de ce nu-ţi iei mai bine gagica şi nu vă căraţi de-aici?

— De parcă aş fi vrut să o ard cu nişte rataţi ca voi!

Jeff mă apucă de braţ.

— Plecăm. Aici oricum pute. M-am cacat în toalete mai frumoase.

Băiatul se apropie şi mai mult de noi.

— Ne parc rău, zic eu iute. Plecăm imediat.

De data asta eu îl prind pe Jeff de braţ şi-l trag după mine. Nu se împotriveşte, dar se văicăreşte.

— De ce ai spus că-mi pare rău? Nu-mi pare rău deloc. Tipii ăştia sunt nişte cretini. Cine dă o petrecere de bun- venit pentru un criminal? Nimeni, în afara unor ticăloşi.

— Jeff, ei sunt vreo treizeci şi noi doar doi, şuier eu. Poţi să taci înainte să ne spulbere?

El se smulge din strânsoarea mea.

— Tu cu cine ţii?

— Ce tot spui acolo?

Ajungem pe trotuar, iar el îmi aruncă o privire care-mi înfiorează braţele golaşe.

— Te întreb de ce-i tot iei apărarea lui Manşon, spune el pe un ton coborât.

Vinovăţia mă face să bat în retragere.

— Nu-l apăr mereu. L-am apărat o singură data şi asta pentru că voi toţi mă scoteaţi din minţi. M-am săturat să tot aud de el.

— Atunci ar trebui să te duci la director şi să ceri să fie dat afară.

— Nu. Nu vreau.

Dar nu mă gândisem oare la asta pe drum încoace? La cât de uşoară mi-ar fi existenţa dacă n-aş avea de-a face cu Chase în fiecare zi?

Jeff scutură din cap şi se duce la portiera şoferului.

— Nu te înţeleg, spune el peste plafonul maşinii. Manşon aduce numai rele. E absolut dezgustător, în pizda mă-sii, să te văd pe tine şi pe el în aceeaşi şcoală, cu atât mai mult la aceleaşi ore. în plus – arată spre uşa de la intrare în casă –, uită-te la gunoaiele cu care umblă. Aşa ceva nu are ce să caute în Darling. Tu eşti singura care-i poate convinge să-l exmatriculeze.

— Nu e adevărat.

— Eşti sora ei.

Trăsăturile i se oţelesc.

— Rach nu şi-ar dori ca surioara ei să meargă la aceeaşi şcoală cu ucigaşul ei.

Mă doare inima când îl aud folosindu-i numele de alint.

— Rachel nu mai e, spun şovăitor.

Furia i se citeşte în priviri.

— Dacă nu vrei s-o faci pentru tine, ce-ar fi s-o faci de dragul meu?

— Eu...

— Crezi că *mie* mi-e uşor să-l văd în fiecare zi? A răpit de lângă mine persoana care mi-era cea mai dragă din lume. Pentru mine, Rachel era *aleasa*.

Declaraţia lui pasională nu mă convinge pe deplin. Jeff şi Rachel aveau 16 ani când au început sa iasă împreună – mi se pare cam prea devreme ca Jeff să ştie că ea era *aleasa*. Şi chiar dacă erau suflete pereche, nu ştiu cum să-i explic lui Jeff că mi se pare greşit din multe puncte de vedere să-l gonesc pe Chase de la Darling. Dacă se va întâmpla aşa, cred că nu mă voi împotrivi, dar nici nu voi milita activ în favoarea exmatriculării.

— Deci? întreabă Jeff.

— Nu mi se pare corect.

El pufneşte dispreţuitor.

— Bine. Poate ai nevoie să te mai gândeşti puţin.

Deschide portiera şi intră în maşină, apoi, înainte să
pot reacţiona, demarează, lăsându-mă în fumul care iese din ţeava lui de eşapament.

— Jeff! Jeff!

Alerg după el. în faţă e un indicator pe care scrie STOP. O să-l prind acolo din urmă. Alerg şi mai

repede, dar Jeff nici măcar nu opreşte. Virează în viteză şi, când ajung la intersecţie, luminile din spate ale maşinii simt deja la un kilometru depărtare.

— Nenorocitule! strig după el.

Nu-mi vine să cred că m-a abandonat aici. Nici măcar nu am telefon!

îmi înfig degetele în păr, încercând să nu intru în panică. Ce trebuie să fac acum? Oare se va întoarce după mine? Oftez şovăitor şi mă ghemuiesc la pământ.

E ceva în neregulă cu mine. în mod clar. Jeff e mai ofticat din cauza lui Chase decât sunt eu. Rachel e sora mea. Jeff a ieşit cu ea mai puţin de un an. Dar el nu poate suporta să se afle în apropierea lui Chase. Eu în schimb îi iau apărarea, exact aşa cum m-a acuzat Jeff.

Şi faza e că mă simt vinovată pentru că nu-i ţin partea şi *mai mult*

Nu mai ştiu ce se petrece cu mine. Sunt confuză. în privinţa tuturor lucrurilor. Nu am nicio direcţie. Nu am obiective profesionale. Nu am nicio pasiune. N-am pe cineva care să mă ducă acasă.

Stau pe un trotuar dintr-un alt orăşel, unde nu cunosc pe nimeni, în afara tipului care mi-a ucis sora. Iar el nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine.

Nimeni nu vrea. Scarlett e supărata pe mine. Jeff e supărat pe mine. Părinţii mei mă urăsc.

Mă ridic în picioare. Poate daca aş fi mai... Mai cum? Mai ascultătoare? Ca un robotei?

La naiba cu toate astea. Vreau să am şi eu o viaţă. Vreau să mă distrez. Toţi oamenii ăştia îmi înăbuşă ultima urmă de viaţa din mine, spunându-mi ce ar trebui şi ce n-ar trebui să fac. Inclusiv Chase. Am terminat-o şi cu el. Spune că nu vrea ajutorul meu şi că nici nu are nevoie de el. Atunci n-o sa i-l dau şi gata. Nu-l merită.

— Te-a lăsat aici? întreabă un glas profund din spatele meu.

Mă-ntorc şi dau cu ochii de un necunoscut. Mijesc ochii. E cineva din casa lui Kavill?

— Cum ţi-ai dat seama?

Băiatul rânjeşte.

— Am văzut toată tărăşenia de la mine de pe verandă. S-a supărat din cauza petrecerii lui Kav? E cam puritan, dar poţi veni la mine acasă. Nu am

jacuzzi cum are Kav, dar îţi pot oferi alte distracţii.

— Parcă ai fi personajul negativ dintr-un roman de Stephen King, îi spun direct.

în mod surprinzător, băiatul îşi lasă capul pe spate şi izbucneşte în râs.

— Ai vorbele la tine, nu-i aşa? spune el, întinzând mâna. Eu sunt Jay Tanner. Sunt coleg de şcoală cu Kav.

îşi scoate telefonul.

— Uite, am numărul lui chiar aici. Sună-l şi întreabă-l.

Jay habar nu are că sunt în totalitate abandonată. Crede că-i cunosc pe puştii din casa lui Greg Kavill şi că am plecat pentru că petrecerea era plicticoasă. Mi-e prea ruşine să recunosc că nu-l cunosc deloc pe Kav, aşa că spun:

— Nu, e-n regulă.

— Atunci vino-ncoace. O să te distrezi, zice el. Promit.

Mă pomenesc urmându-l când traversează şi o ia pe
stradă. N-a minţit. Stă la câteva case distanţă de Kav. Aud muzica de la petrecere în timp ce mergem pe trotuar. Sunt multe lumini aprinse înăuntru şi, din câte constat, şi aici sunt mulţi copii. Simt cum îmi creşte moralul.

— Eu sunt Beth, îi spun.

— Mă bucur de cunoştinţă, Beth. La ce liceu mergi?

— La Lex, mint eu.

Dacă aş spune Darling, ar intra la bănuieli.

— îl cunosc pe Harvey Bassett. Ai vreun curs comun cu el?

Urcăm cele trei trepte ale verandei din faţa casei. El îmi ţine uşa deschisa.

— Lex e o şcoală mare, răspund, pentru că habar nu am cine e Bassett.

— Da, e adevărat. Pe Kav de unde-l ştii?

— Prin prietenul unui prieten.

Locul e mai mic pe dinăuntru decât pare din exterior. Poate că din cauza muzicii. E atât de tare, că seamănă cu un atac fizic, dar măcar nu mai trebuie să răspund unor întrebări incomode.

Jay face un gest care imită băutul. Dau din cap. Ridică un deget şi dispare undeva, în casă. Nimeni nu

se uita urât la mine. Nimeni nu observă măcar că sunt aici. Dansează, se pupă pe canapea sau se joacă un joc video. Mă relaxez şi-l aştept pe Jay să se întoarcă.

Revine cu două pahare roşii de plastic. îl iau pe-al meu şi sorb prudentă. Un gust mai degrabă dulce, nu amar, îmi ia limba prin surprindere.

— îţi place? îmi strigă el în ureche.

Ridic degetul mare. Dacă e alcool în pahar, nu ştiu, nu- i simt gustul. Iau o înghiţitură zdravănă. Şi încă una. Şi încă una, până-l golesc de tot.

— Mă duc să ţi-l umplu, strigă el.

Dau din cap recunoscătoare, dar trebuie să mă opresc imediat ce se întoarce cu spatele la mine. Datul din cap mă ameţeşte. Simt cum mi se înmoaie picioarele. întind un braţ ca să mă echilibrez. Mă hotărăsc că trebuie să mă aşez.

Găsesc nişte trepte şi mă trântesc pe prima dintre ele, ignorându-i pe cei doi de mai sus, care practic şi-o trag.

Jay se întoarce cu alte două pahare şi cu un rânjet larg pe faţa. *De asta o să trag mai mult*, îmi spun în gând. Dar e atât de bun!

Foarte bun.

Cred c-o să mai beau unul.

Sau poate două. Da. La două mă opresc.

13

Mă trezesc în zgomot de picamer. E cel mai jalăgios şi enervant sunet pe care l-am auzit vreodată. E atât de zgomotos, încât aproape ca mi se face rău de la el – stomacul mi se întoarce pe dos de câteva ori, iar greaţa îmi cuprinde gâtul ca nişte liane bolnăvicioase de iederă.

îmi ia câteva secunde să-mi dau seama că zgomotul acela asurzitor este, de fapt, la mine în cap şi nu vine din exterior. Şi mă simt rău pentru că sunt beată.

Mârâi uşurel şi-ncerc să-mi dau seama unde simt. Când descopăr răspunsul, stomacul mi se întoarce şi mai rau pe dos,

Jay e întins lângă mine.

Mă împotrivesc greţii şi încerc să mă concentrez. Camera e învăluită în întuneric, dar nu sunt draperii la ferestre şi razele lunii pătrund înăuntru. Ne aflăm pe un pat dublu, cu un spaţiu de vreun metru între noi. El sforăie uşurel. Amândoi suntem complet îmbrăcaţi.

Aproape că mă prăbuşesc de uşurare. Sunt încă îmbrăcată. Ah, slavă Cerului! Mă uit iute în jurul meu prin dormitorul mic şi nu găsesc niciun semn că, la un moment dat, aş fi fost dezbrăcată. Cuvertura este încă pe pat, uşor mototolită de la trupurile noastre. Nu sunt folii goale de prezervative şi nici lenjerie împrăştiată pe podea.

Totuşi, asta nu înseamnă că nu s-a întâmplat nimic. Poate că ne-am îmbrăcat imediat după aceea. Poate – îmi vine din nou să vomit – nici nu am folosit protecţie.

Lacrimile îmi inundă ochii. O, Doamne. Măcar săptămâna trecută, cu Chase, eram absolut trează. Ştiam ce fac. Doar pentru că am regretat după aceea nu înseamnă că m-a constrâns cineva s-o fac. *Voiam* să fac sex în seara aceea.

De data asta...

Panica mi se împrăştie prin vene. îl zgâlţâi pe Jay, violent, de umăr.

— Treze şte-te, îl implor.

Deschide ochii în mijlocul unui sforăit şi scoate, speriat, un zgomot carc c o combinaţie între un horcăit şi un scheunat.

— Ce e? Ce se întâmplă?

Ar fi aproape amuzant dacă n-aş fi atât de aproape de a borî şi de a face o criză de nervi.

— Ce... ce am făcut? întreb, implorându-l din priviri. Numi amintesc nimic. Ne-am...

înghit dureros în sec.

— Ne-am făcut de cap?

Spre uimirea mea, Jay râde.

— Ăăă, nu.

— Nu?

Sunt sceptică, pentru ca altfel de ce m-aş afla în dormitorul unui băiat?

— Nu, mă asigură el, lăsându-se pe o parte, cu faţa la mine.

I se închid ochii şi adaugă:

— Sunt gay, Beth. Ţi-am zis asta de vreo cinci ori. Ştii, când tot încercai să te giugiuleşti cu mine.

Simt cum mi se încing obrajii de ruşine. Amintirile ies vag la suprafaţă şi... Da, îmi amintesc cum îşi îndepărta gâtul de buzele mele şi-mi tot spunea că, deşi sunt o fată foarte drăguţă, nu sunt deloc genul lui. Şi apoi m-a dus la etaj, după ce am recunoscut că nu am cum să ajung acasă şi nici unde să-mi petrec noaptea.

— Hai, vino înapoi în pat, zice el somnoros. Eram gata să aţipesc când ai sărit pe mine.

Era gata să aţipească? Când veniserăm aici, la etaj? Mi se pare că asta s-a întâmplat acum câteva ore. Mijesc ochii şi mă uit la ceasul deşteptător de pe noptieră: 12:34 AM. Nici măcar nu e foarte târziu. Şi, deşi nu am telefon, am nişte bani la mine. Pot să chem un taxi şi să mă duc acasă în loc să-mi petrec noaptea la un tip pe care nici măcar nu-l cunosc.

Dacă părinţii mei mă aşteaptă treji, ceea ce sunt convinsă că vor face, mă voi preface, pur şi simplu, că m-a adus Jeff. O sa le servesc aceeaşi poveste tembelă pe care voia să le-o recite Jeff, despre cum am adormit după ce am construit imbecilitatea lui de foişor. Oricum părinţii mei o vor lua razna, dar o vor lua razna mai tare dacă nu vin acasă într-o noapte din cursul săptămânii. Să întârzii e mai bine decât să nu vin acasă toată noaptea.

Când mă gândesc la Jeff, furia mi se combină cu greaţa din stomac. Nu-mi vine *să cred* că m-a lăsat aici.

— Pot să sun de pe telefonul tău? îl întreb pe

Jay.

Nu deschide ochii, dar spune:

— Mmm-hmm. E pe birou.

Mă dau jos de pe saltea cât pot de încet, dar în clipa în care trupul meu e la verticală, un val de greaţă mă izbeşte ca un tren de mare viteză. Voma îmi ajunge repede în gât şi, în loc să mă duc spre birou, fug pe hol în căutarea unei băi. Ajung la o toaleta exact la timp ca să borăsc fiecare strop de alcool pe care l-am băut în seara asta, dar şi resturile de nachos pe care le-am mâncat mai devreme, cu Jeff. Sunt sigură că zgomotul pe care l-am făcut l-a trezit pe Jay şi pe oricine altcineva mai era în casă, dar mă simt de un milion de ori mai bine după ce-mi golesc stomacul.

Mă rog, într-un fel. Fizic, da, ma simt mai bine. Emoţional, sunt un dezastru, în pizda mă-sii.

Mă ridic şovăitor în picioare şi mă spăl la chiuvetă. Când mă uit în oglindă, îmi văd ochii injectaţi, părul încurcat şi faţa albă ca varul. Pe obraji curg câteva lacrimi. Le şterg uşor, cu dosul palmelor.

Ce mama naibii mi se întâmplă? Parcă nu mă mai pot controla şi urăsc chestia asta. Urăsc persoana care mă priveşte din oglindă. Eram supărată şi panicată pentru că Jeff m-a abandonat în acest cartier necunoscut şi, în loc să reacţionez ca un om echilibrat, m-am dus la o altă petrecere ciudată şi am încercat să sărut un gay.

Teama mă cuprinde când îmi trece prin cap un alt tip de scenariu. Dacă Jay n-ar fi fost gay? Dacă n-ar fi fost un gentleman? Am băut mult prea mult şi am fost inconştientă ore întregi. Putea să mi se întâmple ceva. Ceva foarte rău.

Mi se preling pe obraz şi alte lacrimi. Le şterg. Inspir profund şi mă silesc să mă privesc în ochi, în oglindă. îmi citesc ruşinea pură de pe chip.

— Nu eşti persoana asta, îmi şoptesc.

Tot nu ştiu cine sunt.

Dar ştiu că nu sunt fata *asta.*

îmi ridic bărbia, apoi ies din baie şi intru la Jay în dormitor. îi iau telefonul, ies din nou pe coridor şi formez numărul de telefon al singurei companii de taxiuri pe care l-am învăţat pe dinafară. Din păcate, e o firmă mică din Darling, cu numai câţiva şoferi, aşa că mi se spune că va dura cel puţin 20 de

minute până când va ajunge cineva să mă recupereze.

— E în regulă, îi spun dispecerei.

Cred că în acest moment nu mai are nicio importanţă dacă ajung acasă la 12:45 sau la 1:00 sau la 1:15 AM, nu-i aşa?

Plec din casa lui Jay străduindu-ma să fac cât mai puţin zgomot cu putinţă. Sunt câţiva puşti adormiţi pe canapelele din living, dar nimeni nu se trezeşte la zgomotul paşilor mei. încă îmi zvâcneşte capul când ies în aerul rece al nopţii, dar măcar stomacul mi s-a liniştit. Şi răsuflarea îmi e mentolată, graţie apei de gură cu care m- am tratat în baie la Jay.

— Sigur nu vrei să te duc cu maşina?

E atâta linişte pe stradă încât aud glasul fetei de la câteva case distanţă. Tresar alarmată şi, instinctiv, mă ascund după şirul de tufe care separă casa lui Jay de cea de alături.

— Neah, e OK, spune un glas înăbuşit de băiat. Prefer să merg pe jos.

Habar nu am de ce anume îmi e atât de frică. Sunt clar nişte puşti care pleacă de la petrecerea lui Kav, nu vreun criminal în serie care bate cartierul în căutarea prăzii.

Trag cu ochiul, dar nu desluşesc foarte bine siluetele din umbra. Sunt prea departe de mine. Apoi motorul unei maşini vuieşte în noapte şi două faruri străpung întunericul – un mic hatchback dă cu spatele pe aleea lui Greg Kavill. Câteva secunde mai târziu, maşina trece în trombă pe lângă tufişuri.

Expirând uşurel, ies din absurda mea ascunzătoare. Taxiul mă va lua chiar din faţa casei lui Jay. Mă decid să mă aşez pe trotuar şi să aştept, în loc să rămân pe verandă. M-am aruncat în braţele bietului om de mai multe ori în seara asta – aş putea măcar să dispar fără să fac valuri de pe proprietatea lui.

Scot fără să vreau un geamăt îngrozit şi îmi acopăr faţa cu mâinile. Cum de mi se întâmplă aşa ceva? Cum de noaptea asta s-a transformat într-un aşa mare dezastru?

Jeff m-a abandonat. M-am îmbătat. Am încercat să mă giugiulesc cu cineva.

Gem din nou, dar sunetul slab nu mi-e suficient să eliberez toate lucrurile urâte pe care le simt. Aşa că

ţip în palme:

— AAAAAAAHHHHHH!

— Pe bune?

Ridic iute capul la auzul vocii.

— Nu, şoptesc, mai mult pentru mine decât pentru el. Pleacă, Chase. Te rog.

— Ce cauţi aici? E aproape 1 noaptea şi mâine avem şcoală.

— Şi tu mergi la şcoală, şuier eu. Tu de ce ai voie să stai atât de târziu în oraş şi eu nu?

— Eu rezist şi dacă nu dorm. Tu, pe de alta parte, arăţi de parcă eşti pe punctul să leşini. Eşti OK?

Il ignor, vârându-mi din nou faţa în palme. Nu mă pot certa cu el în clipa asta. Frumos, nu? Mi-am pierdut virginitatea cu el şi nici măcar nu-l pot privi în ochi. Iar faptul că pare sincer îngrijorat de soarta mea nu face decât sa înrăutăţească lucrurile.

— Beth, spune tăios. Uită-te la mine.

— Nu, mormăi în palme. Gata, pleacă, Chase. Nu ai ce să vezi aici.

— Bine. Cum vrei tu.

Aud nişte paşi.

Inima mea îşi accelerează ritmul, pentru că, după ce pleacă, eu rămân din nou singură, aici, atât de târziu în noapte. Nu că aş fi vrut să rămână sau ceva de genul ăsta, dar...

Nu ştiu ce vreau.

Zgomotul paşilor lui se estompează şi, în cele din urmă, ridic capul. Chiar pleacă. Pleacă, pur şi simplu. Mă uit la spinarea sa înveşmântată în negru. Poartă din nou hanorac. Totuşi, blugii lui nu sunt negri. Sunt albaştri şi atât de uzaţi, încât zici că au fost spălaţi de o mie de ori până acum. Silueta lui înaltă se micşorează pe măsură ce se îndepărtează de mine. îl tot privesc, căci ce altceva pot să fac? Am foarte mult timp de pierdut până la venirea taxiului.

Când ajunge în capătul străzii, se opreşte la acelaşi semn STOP spre care am alergat mai devreme, când Jeff a accelerat ca un nenorocit absolut ce este.

Mijesc ochii. Chase rămâne neclintit preţ de câteva clipe. Apoi, foarte încet, se întoarce şi vine spre mine. Pulsul mi-o ia razna.

Până când ajunge din nou în dreptul meu, simt că

inima e gata să-mi spargă pieptul.

Ochii lui albaştri îmi cercetează chipul. Apoi mă întreabă cu glasul uşor răguşit:

— Ţi-a făcut cineva vreun rău?

Scutur din cap că nu.

— Eşti sigură? Pentru că e limpede că ai plâns.

îşi trece ambele mâini prin părul răvăşit, încercând sa şi-l dea la o parte de pe faţă.

— De ce mama naibii eşti aici, Beth? Nu eşti prietenă cu Kav sau cu Maria sau cu gaşca lor. Şi sunt convins că nu eşti prietenă cu cei din gaşca lui Tanner.

— Dar ce-are Jay? întreb, apărându-l în mod ciudat pe un băiat pe care nu-l prea cunosc.

Dar a fost amabil cu mine în seara asta şi nu-mi place dispreţul din vocea lui Chase. Nu are niciun drept să condamne pe nimeni.

— Jay n-are nimic. Despre gaşca lui frati-su vorbesc. Dave e traficant de droguri, spune plat Chase. Dar presupun că ştiai deja, daca tot o ardeai pe la el pe-acasa în seara asta.

Din câte îmi amintesc, nu am cunoscut niciun Dave şi brusc ma bucur că Jay nu ne-a făcut cunoştinţă. Mă simt puţin aiurea, totuşi, pentru că informaţia că cineva din casa aceea vinde droguri îmi confirmă ceea ce ştiam deja – aş fi putut-o păţi rău de tot, dacă Jay n-ar fi avut grijă de mine.

— Păi, nu mi-a făcut nimeni nimic şi sunt bine mersi. Aşa că poţi să pleci, îi zic lui Chase. Aştept un taxi.

Dă din cap. Dar nu pleacă.

— *Pleacă...* odată, mă răstesc. Nu avem nimic sa ne spunem unul altuia. Ai fost foarte clar, OK?

El spune pe un ton circumspect:

— Când am fost foarte clar?

— Doar pentru că am făcut sex nu înseamnă că între noi există o legătură. Nu vrei să ai nimic de-a face cu mine. Nici eu nu vreau să am nimic de-a face cu tine.

Brusc îmi simt ochii încinşi şi mă ustură aşa de rău, că mi se pune un nod în gât.

— Tu *vrei* să existe o legătură?

Acum lui pare să nu-i vină a crede.

— Pentru că asta e o mare porcărie, Beth.

Lacrimile îmi izbucnesc din ochi ca apa care străpunge un dig rupt.

Are dreptate. *Este* o mare porcărie. Simplul fapt că mă pot uita la băiatul ăsta fără să-mi doresc să-i sfâşii beregata e o mare porcărie. Că vreau să formez orice soi de legătură cu el e *dincolo* de orice porcărie imaginabilă.

Dar dacă nu există nicio legătură, nimic în comun, atunci ceea ce am făcut eu şi Chase nu înseamnă nimic.

— Am priceput, OK?

Cuvintele lui îndurerate mă readuc în prezent.

— Ce ai priceput?

Chase se lasă în jos lângă mine şi-şi întinde picioarele lungi. în lumina lunii, tuleiele de pe obrazul său par mai blonde.

— Erai virgină, mormăie el.

Nu văd ce rost ar avea să neg, aşa că dau din cap. Expresia lui devine mai sumbră.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, să văd semnele, dar... dar eram prea...

Lasă fraza neterminată.

— Prea cum?

— Prea implicat, OK?

Ruşinea îi accentuează glasul şi îi zăboveşte în umerii laţi, acum lăsaţi.

— Nu mai fusesem cu o fata de trei ani, Beth. Weekendul trecut nu eram virgin, dar la fel de bine aş fi putut fi, având în vedere cât de mult îmi doream să fac sex şi cât eram de nerăbdător.

îmi las capul în jos ca sa-mi şterg lacrimile cu mâneca tricoului. Asta înseamnă că nu mă pot uita la el, ceea ce e un lucru bun. Nu vreau sa-i văd chiar acum chipul.

— Pricep, murmur eu.

însă tot nu mă uit la el.

— Dar singurul mod de a merge mai departe e să uităm de asta. N-a însemnat nimic, nu-i aşa?

îmi scapă un scâncet de pe buze. Mă muşc cu putere de buza de jos şi mă chinui să nu plâng din nou.

— Beth, spune el, supărat.

Eu mă uit în gol, fix în faţă.

— Ce mama dracului, Beth. Ce vrei *tu* să faci?

Chase se ridică poticnit în picioare şi începe să se

plimbe în sus şi-n jos pe trotuar. Sclipirile de lumină de deasupra noastră îi accentuează încruntătura preocupată de pe frunte.

— Vrei să începem să ieşim împreună? Să ne-o mai tragem? Am mers la puşcărie pentru că am omorât-o pe *sora* ta.

îmi cade faţa. Umerii mi se pleoştesc, incapabili să susţină povara de vinovăţie care-i apasă.

— Sunt o persoană îngrozitoare, şoptesc.

îşi întoarce capul blond spre mine, într-un gest rapid.

— Poftim? Nu eşti.

— Ba da, sunt.

Nici nu mă mai obosesc să-mi şterg lacrimile. Le las sa mi se prelingă pe obraji şi să-mi cadă de pe bărbie.

— Sunt târfa care s-a culcat cu ucigaşul surorii ei.

— Nu ştiai, spune el tăios. Şi nu eşti o târfă. Nicio fată nu e târfă pentru că face sex sau pentru că-i place.

Ştiu asta, dar... Mă uit şovăitor în ochii lui.

— Atunci de ce ma simt aşa?

Nu are niciun răspuns la această întrebare. Nu încearcă să mă consoleze. Nu vine spre mine, nu mă mângâie. Pur şi simplu stă acolo, privindu-ma cu regret. Mă uit şi eu la el, întrebându-mă ce vede când mă priveşte. întrebându- mă de ce mă pot uita *la el* fără să-mi doresc răzbunare pentru ce i-a făcut lui Rachel.

Durerea îmi sfâşie inima. Rachel. Doamne, de ce a trebuit să moară? Mi-e dor de ea. Sincer... Alung gândurile în temniţa cu ziduri de oţel din străfundul inimii mele. Nu mai are niciun rost să mă gândesc la Rachel. Mă doare când mă gândesc la ea. Şi dorul de ea n-o va aduce înapoi. Nu va schimba faptul că băiatul din faţa mea e motivul pentru care sora mea nu mai e aici.

— Măcar îţi pare rău? mă trezesc întrebând.

Pare speriat.

— Ce? Pentru ce s-a întâmplat sâmbătă? Eu...

— Nu, îl întrerup. Pentru ce s-a întâmplat acum trei ani.

Uimirea mută se lasă peste strada întunecată. Chase îşi

trece din nou mâna prin păr, cu un gest scurt şi afectat. Privirea îi coboară spre tenişii tociţi şi văd cum pieptul i se ridică şi i se lasă la loc, într-un ritm rapid, ca şi cum ar respira cu dificultate.

însă nu scoate niciun cuvânt. Nu-mi răspunde la întrebare. O întrebare cretină, pe bune. Pentru că, şi dacă nu i-ar părea rău, nu ar fi tâmpit să recunoască.

Tăcerea se întinde, într-un sfârşit sfâşiată de zgomotul unui motor. Două faruri imense bat în spinarea lui Chase, orbindu-mă. Mă ridic în picioare. Chase se dă repede la o parte ca să permită taxiului să parcheze lângă trotuar.

— Beth? întreabă şoferul, coborând geamul.

Dau din cap.

— Da, eu sunt.

Fără să mă uit la Chase, deschid portiera şi mă sui pe bancheta din spate. înainte s-o închid, Chase face un pas înainte.

— Beth, zice el, răguşit.

îmi muşc obrazul pe interior.

— Ce?

— Da.

— Da, ce?

înghite în sec.

— Da, îmi pare rău pentru acum trei ani. Mai mult decât vei afla vreodată.

Ochii încep din nou să mă usture. îmi desprind privirea de la Chase şi îi spun şoferului:

— Putem pleca, vă rog?

Acesta apasă pe pedala de acceleraţie şi Chase rămâne în oglinda retrovizoare.

Spre şocul meu total, Jeff aşteaptă la bordura când ajung acasă.

— Unde ai umblat? şopteşte el, înşfăcându-mă de braţ şi trăgându-mă la o parte din faţa aleii.

Mă smulg din strânsoare, în continuare uluită de prezenţa lui.

— Ce vrei să spui? Unde aş fi putut umbla? M-ai lăsat în mijlocul drumului!

— M-am întors şi nu mai erai acolo, mă acuză el.

îmi bubuie capul.

— Trebuie să intru în casă. Nu vreau să mai

discut despre asta.

Nu ştiu cum o să le explic părinţilor mei, dar trebuie sa încerc. Jeff mă prinde din nou înainte să apuc să plec.

— Nu poţi să intri în casă, deja ţi-am găsit eu o scuză.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că i-am sunat după ce nu te-am mai găsit şi le-am spus că ai adormit în sufragerie şi ca nu cred că ar trebui să te trezesc.

Arată furios spre Audiul parcat la jumătate de strada distanţă.

— Haide. Dormi acasă la mine şi te duc eu la şcoala mâine-dimineaţă. Aşa le-am zis alor tăi.

Mă frec la ochi, încercând să-mi limpezesc sentimentele. Confuzia e starea mea caracteristică zilele astea. îmi analizez variantele, dar Jeff are dreptate – planul lui este cel mai bun, pentru că părinţii mei l-au aprobat, pare-se, deja.

— Bine. Hai să mergem.

El arcuieşte o sprânceană.

— N-ai de gând să-mi mulţumeşti?

îmi cade faţa.

— Să-ţi mulţumesc? M-ai *părăsit* în Lincoln!

— Vorbeşte mai încet, mă instruieşte el tăios, dar privirea i s-a mai domolit. Ştiu ce am făcut şi-mi pare rău. Chiar îmi pare rău. Pur şi simplu nu mă pot stăpâni când e vorba de criminalul ăla.

Nu-l iert complet – puteam să păţesc ceva grav în seara asta, pentru că Jeff m-a lăsat baltă –, dar e prea

târziu şi sunt prea mahmură ca sa mă cert acum cu el. Aşa că dau din cap şi mormăi:

— Cum spui tu, e-n regulă. Hai să plecăm de-aici mai repede.

Mă trezesc la 8 dimineaţa într-un pat pe care nu-l cunosc. Trec câteva secunde în care clipesc ca să-mi aduc aminte unde mă aflu – în camera surorii lui Jeff. El m-a târât aici sus azi-noapte, când am ajuns la el acasă. Şi am senzaţia că a zis că părinţii lui sunt plecaţi din oraş, ceea ce mă bucură teribil. Cât de ciudat ar fi fost să fac conversaţie la micul-dejun cu părinţii iubitului surorii mele moarte?

Dar nu se pune problema de vreun mic-dejun. Tocmai termin să mă spăl la baia din cameră şi Jeff bate la uşă, anunţându-mă că e momentul să plecăm.

Mă holbez la hainele mele mototolite, pe care le port de ieri.

— Dar am aceleaşi haine de ieri pe mine, spun către uşa închisă.

— Vezi şi tu prin dulapul soră-mii, e răspunsul lui. Trebuie să-ţi vină ceva de-acolo.

în garderobă, scotocesc printre fuste şi printre bluziţele cu diverse nuanţe pastelate sau modele cu flori. Se pare că surorii lui Jeff i-a plăcut mult rozul când era în liceu.

Cinci minute mai târziu, sunt îmbrăcată într-o fustă roz, un tricou polo alb şi o vestă cu gât anchior, de un roz intens. îmi strâng părul în coadă şi ies din baie. Jeff aşteaptă pe coridor şi-mi analizează ţinuta cu un rânjet batjocoritor.

— Nu vreau s-o jignesc pe sora ta, dar arăt ca un model pentru echipament de golf, mormăi eu.

Jeff se încruntă.

— îţi stă bine. îmi place mai mult cum arăţi aşa decât cum arăţi în hainele pe care le porţi de obicei.

— De obicei port tricouri şi blugi.

— Exact. Ai un corp frumos, Beth. N-ar trebui să te temi să te îmbraci drăguţ. Nu cred că ar trebui să te îmbraci ca o târfuliţă, aşa cum face Macy, dar ţi-ar sta bine cu nişte haine mai feminine.

Părerile lui sunt de-a dreptul enervante, dar m-a acoperit aseară în faţa părinţilor mei, aşa că mă străduiesc să nu-mi dau de gol iritarea.

— Stilul feminin nu mă caracterizează, iar Macy

nu se îmbracă deloc ca o târfuliţă.

— I se vede sutienul în fiecare zi, replică Jeff.

— Şi ce dacă? Dacă nu-ţi place sutienul ei, nu te uita la el.

La naiba, enervant mai e Jeff! Aşa era şi cu Rachel?

— Bine, dar *e* târfuliţa. Toată lumea ştie că Macy face sex cu cine se arată câtuşi de puţin interesat. Să spui despre Macy că e uşuratică e o insultă pentru toate fetele uşuratice din lumea întreagă.

Strâng din dinţi.

— E nepoliticos din partea ta, Jeff. Şi nici măcar nu e adevărat. Ca să nu mai pomenim că e vorba de un căcat de dublu standard. Nu te aud să-l batjocoreşti pe Troy, deşi toată lumea spune că încearcă să şi-o tragă cu o majoretă din fiecare şcoală cu care joacă Darling. Viaţa sexuală a lui Macy nu e treaba ta.

De ce mama naibii se ia de Macy?

— Nu-mi place că o arzi cu ea. E o influenţă negativă.

Jeff continuă să vorbească de parcă nu aş exista.

— Nu mai vorbesc despre Macy.

Şi despre felul ei de-a fi, care nu e deloc cel al unei târfuliţe. Nu-mi pasă că s-a culcat cu o mulţime de tipi. Mi-aş dori să fiu la fel de încrezătoare ca ea. Este complet netulburată de activitatea ei sexuală. Poate că asta trebuie să fac şi eu, să mă culc cu mai mulţi tipi. Poate de-asta sunt obsedată de Chase, pentru că e singurul cu care am fost până acum.

— Spuneam şi eu.

Refuz să mai discut cu el tot drumul până la şcoală. După ce parchează, sar din Audi cât pot de repede.

— Mulţumesc că m-ai adus, mormăi eu şi mă îndrept iute spre intrare.

El mă prinde din urmă înainte să ajung prea departe.

— Ştiu că tu nu eşti ca Macy, Beth. Din câte am auzit, nu ai ieşit cu nimeni până acum.

Mă trage spre el. Faţa lui e stânjenitor de aproape de a mea.

— îmi place, spune el, cu seriozitate. îmi place mult de tot.

Nu ştiu exact ce vrea să spună cu asta, dar mă face

să mă simt superincomod. Ca atunci când tatăl lui Gary Keller a supravegheat balul din clasa a opta şi se învârtea pe-acolo, spunând fetelor că rochiile lor sunt prea sexy. Se uita cu jind la noi şi, în acelaşi timp, ne judeca.

— Trebuie să ajung la ore, spun, îndepărtându-i mâna de pe încheietura mea.

Mă masez şi mă-ntreb dacă nu cumva o să fac o vânătaie de la cât m-a înhăţat.

— Suntem în regulă după ce s-a întâmplat azi-noapte, da?

încă sunt ofticată pentru că m-a lăsat în mijlocul pustietăţii, dar nu am chef să mă cert, aşa că zic:

— Da.

— OK, bine. Ne vedem la prânz, atunci.

— Sigur.

Dar de îndată ce intru în şcoală, încep să-mi fac alte planuri pentru prânz. La Algebră, mă grăbesc spre banca mea.

— Cu ce mama dracului eşti îmbrăcată? întreabă Scarlett când ma aşez în pupitrul de lângă ea.

— Nu mă întreba, mormăi eu.

— Cum a fost la petrecere?

Are glasul încordat. Sunt sigură că aşa îi e şi mutra, dar nu am energia să mă uit la ea.

— Nu întreba nici despre asta, zic, apoi mă trântesc în bancă, las capul în jos şi resping lumea din jur.

E prea umilitor să mă uit azi la Chase. Trebuie să ma iau după el la capitolul adaptare şi să mă prefac că nu mai există nimeni altcineva. Şi pentru următoarele 50 de minute, sunt capabilă s-o fac. Iau notiţe cu conştiinciozitate. îmi ţin ochii lipiţi de tablă cât vorbeşte doamna Russell. în rest, mă holbez la caiet, rezolvând toate ecuaţiile. Le rezolv şi pe cele suplimentare de la finalul fişei, pentru că termin devreme.

Când sună de ieşire, fug din clasă la următoarea oră. Fac aşa toată dimineaţa, ignorând pe toată lumea din jurul meu. De câteva ori, Scarlett, Yvonne şi Macy încearcă să se bage în seamă cu mine, dar eu mormăi ceva, motivând că mi-e rău şi, până la urmă, mă lasă în pace.

Sar peste prânz şi mă-ndrept spre bibliotecă, unde plănuiesc să mă ascund până când reîncep orele.

— Nu mănânci azi? mă întreabă domnişoara Tannenhauf, bibliotecara şi consiliera noastră şcolară.

— încerc să câştig un avans la un proiect de cercetare, mint şi sper să nu întrebe la ce proiect, pentru că acesta nu există.

Se uită în jur şi-mi face semn să mă apropii. Mă târăsc în silă lângă masa ei.

— Da, doamnă?

— Nu vrei să intri în birou la mine pentru câteva momente?

Arată spre o uşă închisă din spatele ei.

— Nu ştiu. Am multe de făcut.

Fac semn vag cu degetul mare spre rafturile bibliotecii.

— N-ai nici măcar creion, Beth, mă dojeneşte ea cu blândeţe. Hai înăuntru.

E un ordin, nicidecum o rugăminte.

Mă târăsc nefericită în biroul domnişoarei Tannenhauf. în urma mea, ea aşază pe masă un semn pe care scrie că va reveni în 15 minute. Cel puţin predica asta are o durată bine delimitată.

Mă aşez pe scaunul din faţa biroului ei şi oftez profund. Domnişoara Tannenhauf apare după ce termin de oftat, iar ideea de a repeta acest gest copilăresc mi se pare absurdă. Mă mulţumesc să-mi încrucişez braţele şi s-o privesc fix.

în loc să se aşeze la birou, îşi trage un scaun lângă mine şi se aşază. Tenişii ei Converse sunt la câţiva centimetri distanţă de ai mei. îmi trag picioarele sub scaun. Ce au oamenii ăştia azi de-mi tot invadează spaţiul?

— Pari nefericită, Beth, spune ea. Ai ceva pe suflet de care vrei să scapi?

— Nu.

Ăsta e adevărul. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să vorbesc despre sentimentele mele. în niciun caz cu domnişoara Tannenhauf.

— îmi fac griji din cauza ta.

Nu am nimic de spus, aşa că tac.

Domnişoara Tannenhauf tace şi ea, sperând probabil că tăcerea ei va fi atât de stânjenitoare încât mă va face să vorbesc vrute şi nevrute – despre cât de

naşpa sunt părinţii mei, despre cum mi-am pierdut virginitatea cu tipul care mi-a omorât sora, despre cum am băut atât de mult azi-noapte încât m-am trezit în pat cu un necunoscut, despre cum fostul iubit al surorii mele mă îngrozeşte şi despre sentimentele ciudate şi nepotrivite pe care i le port lui Chase.

OK. Am o grămadă de lucruri pe care aş vrea să mi le iau de pe suflet, dar nu am pe nimeni cu care să vorbesc. Ultima conversaţie semnificativă pe care am purtat-o a fost cu Chase şi uite unde a dus.

Domnişoara Tannenhauf oftează – o expiraţie prelungă care vrea să însemne „de-ce-am-eu-meseria-asta”. Se apleacă şi-mi aşază ceva pe genunchi.

Mă uit şi jos şi văd o broşură de la adăpostul de animale la care lucram odinioară. *Odinioară* fiind cuvântul-cheie.

— Zilele trecute am primit un telefon de la adăpost. Ne întrebau dacă avem pe cineva interesat să facă voluntariat, pentru că eleva dinainte îi lăsase baltă. Credeam că-ţi place slujba aceea, Beth.

Chiar îmi plăcea, zic în sinea mea, clocotind. A început ca o obligaţie – toţi elevii de la Darling trebuiau să facă 20 de ore de muncă în folosul comunităţii începând din clasa a unsprezecea. Eu am ales adăpostul pentru că iubesc animalele şi n-am putut avea niciodată acasă. Şi după ce s- au terminat cele 20 de ore, mi-am continuat voluntariatul.

Nu fusese decizia mea să plec. Eu nu prea mai am voie să iau decizii legate de propria viaţă. Dansez în permanenţă cum îmi cântă alții. Trebuie să fac ce spun părinţii mei. Dacă încerc să mă eliberez, trebuie să ascult de altcineva, cum ar fi Jeff. Mă conformez sau suport consecinţele. Sunt total neajutorată şi neputinţa pe care o resimt e ca un ştreang în jurul gâtului, care se strânge din ce în ce mai tare, cu fiecare răsuflare.

— De parcă eu aş fi vrut să plec! Chiar îmi plăcea slujba aia. A fost cel mai bun lucru din viaţa mea!

— Şi atunci, ce s-a întâmplat?

Domnişoara Tannenhauf e netulburată de izbucnirea mea, de parcă ar mai fi auzit povestea asta de nenumărate ori până acum.

Tac mâlc. Nu mă poate ajuta în niciun fel. Părinţii

mei n-o să asculte de ea. Ei nu ascultă de nimeni, pentru că sunt copleşiţi de frică.

— Nimic.

Mă ridic în picioare, şovăind.

— Dacă asta e tot, eu mă duc să învăţ.

Domnişoara Tannenhauf dă din cap şi nu spune nimic până când nu pun mâna pe uşă şi nu ies deja cu un picior din încăpere.

— Apropo, Sandy Bacon de la adăpost a spus că, dacă vrei să te întorci, uşa lor este deschisă.

— Mulţumesc, e tot ce reuşesc să spun.

Un cuvânt în plus şi lacrimile pe care le stăpânesc cu greu vor da năvală la suprafaţă. Mă duc repede spre un colţ al bibliotecii, aleg o carte la întâmplare de pe raft şi mă trântesc pe jos.

Am 17 ani şi mi se pare că lumea mea se sfârşeşte înainte de a începe. E o reacţie melodramatică, ştiu, dar absolvirea pare la o eternitate distanţă. Şi după aceea ce o să fac? Părinţii mei mi-au aruncat la gunoi formularele pentru facultăţi. Dacă planurile lor vor fi puse în aplicare, voi urma colegiul Darling.

Adevărata libertate pare la fel de îndepărtată cum e Parisul şi la fel de imposibil de atins. Şi toate astea mă fac să-mi doresc să fac praf ferestre, să mă îmbăt şi să mă culc cu cât mai mulţi oameni cu putinţă. Nu ştiu dacă e un mod de a le arăta părinţilor mei că nu mă pot controla sau doar un fel de a experimenta un strop de independenţă. Ştiu doar că-mi vine să urlu.

Oriunde privesc, zăresc o uşă închisă. Un tunel întunecat. Ferestre ferecate.

Dacă există vreo cale de scăpare, eu nu sunt capabilă s- o vizualizez.

îmi cuprind genunchii cu braţele şi clipesc ca să-mi alung lacrimile. Apoi nu mă mai împotrivesc, căci cui îi pasă dacă plâng la şcoală? Viaţa mea nu poate deveni mai demnă de milă decât e acum.

Ridic iute capul când aud nişte paşi. N-am timp să mă şterg la ochi, că Chase apare deja de după colţ şi înaintează pe interval.

Se opreşte brusc, mă observă şi oftează profund.

— Să-mi fut una, zice el. Tu nu glumeai deloc la faza cu plânsul.

Normal. Cine altcineva mă putea găsi bocind în biblioteca şcolii? Cine altcineva, în pizda mă-sii?

Dar oricât aş fi de stânjenită, m-am şi săturat. M-am săturat să fiu umilită de câte ori dau nas în nas cu Chase Donnelly. Aşa că nu mă mai obosesc să-mi şterg lacrimile, îl privesc pur şi simplu în ochi şi spun:

— Ţi-am spus, nu mă pot stăpâni.

— Pe cine sau pe ce eşti furioasă?

Mă-ncrunt.

— Poftim?

— Ai spus că plângi atunci când eşti furioasă şi toţi ceilalţi cred că eşti tristă. Deci ce te-a înfuriat?

— Nu sunt furioasă. Sunt tristă, recunosc eu. Plâng când sunt furioasă şi plâng când sunt tristă şi râd când ar trebui să plâng. Sunt nasoală rău.

El oftează din nou.

— De ce nu eşti la masă?

— Tu de ce nu eşti?

— Am vrut să încep mai repede eseul ăla de la Istoria muzicii.

Face un pas înainte, stânjenit. Apoi face un pas îndărăt, ca şi cum tocmai şi-ar fi amintit cu cine stă de vorbă şi ştie că n-ar trebui să se apropie de mine.

— Da, asta fac şi eu, mint eu.

Privirea îi cade asupra cărţii de pe podea. Deşi e la un metru jumătate distanţă, ştiu că poate citi fără probleme titlul. *Schimbarea climatică: O epidemie globală.*

— Cred că vrei să foloseşti altă carte ca material de referinţă, spune el, plin de solicitudine.

Mă strâmb la el.

Preţ de o fracţiune de secundă, mi se pare că va zâmbi. Dar apoi închide ochii şi mai face câţiva paşi înapoi.

— Ce? Ţi-e frică să nu fii văzut cu mine? îl tachinez.

Chase ridică din umeri.

— Nu, acum mă gândesc la tine.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— înseamnă că probabil n-ar trebui să fii văzută vorbind cu mine.

— De ce nu? îl provoc eu, deşi răspunsul la întrebare e absurd de evident.

Chase îmi confirmă bănuiala.

— Din motive evidente, Beth.

Dar apoi o dă cu fentă.

— Dar şi din cauza cruciadei lui Corsen.

— Jeff? spun plat. Ce cruciadă?

— O petiţie pe care o tot vântură de colo-colo.

Mutra lui Chase e posomorâtă, dar îmi dau seama că e mai mult tulburat decât mânios.

Se sprijină cu unul dintre umerii lui laţi de rafturile de cărţi şi-mi ocoleşte privirea. Palma i se răsfiră pe partea de sus la blugilor, iar degetul mare îi rămâne prins în inelul curelei. îmi amintesc atingerea acelor degete pe pielea mea dezgolită şi-mi vine din nou să plâng.

O să reuşesc vreodată să *nu* mă mai gândesc la noaptea aceea? Pricep – majoritatea oamenilor nu-şi uită niciodată primul partener. Dar primul meu partener e cineva de care n-ar trebui să-mi aduc aminte niciodată. E cineva cu care nici măcar nu ar trebui să vorbesc.

— Ce petiţie? întreb.

Ridică din nou din umeri, indiferent. Doar că eu ştiu că nu e indiferent la nimic din toate acestea. Nefericirea i se citeşte în fiecare muşchi încordat al trupului.

— Amicul tău Jeff…

— Nu e amicul meu, îl întrerup. Ieşea cu sora mea.

Amândoi pălim la amintirea lui Rachel. Va fi de-a pururi între noi. întotdeauna.

— Cum zici tu, spune Chase. Dă la toată lumea petiţia de dimineaţă şi încearcă să strângă semnături din şcoală. Cred că speră că dacă o să convingă suficienţi oameni, directorul Geary nu va avea de ales şi va trebui să mă dea afară din liceu.

înghit în sec.

— încearcă să te dea afară?

— De parcă n-ai şti deja, zice el calm. Ştiu că părinţii lui Corsen au discutat cu consiliul şcolii.

Mă priveşte atent.

— Şi ai tăi.

îmi simt vinovăţia ca un pietroi în stomac. înghit din nou în sec.

— E clar că membrii consiliului le-au ignorat solicitarea, de vreme ce tu eşti încă aici.

— Da. A intervenit tatăl meu vitreg. Nu pentru că i-ar păsa unde merg eu la şcoală. Lui Brian pur şi simplu nu-i place să fie hărţuit de nimeni. Atâta timp cât el spune că eu o să învăţ la liceul ăsta, atunci să fii sigură că la liceul ăsta o să învăţ. Spune că e o chestiune de principiu.

— Brian... adică primarul? Mama ta s-a măritat cu el, nu- i aşa?

Scap aceste întrebări pe gură înainte să le pot opri. De ce oare? De ce mă străduiesc să-l cunosc mai bine?

— Da, în primăvara asta.

Sarcasmul răzbate din următoarele sale cuvinte:

— Aş fi ajuns şi eu negreşit la eveniment, dar la acel moment eram *retinut.*

Chase chicoteşte sumbru.

— Asta a fost replica pe care le-a servit-o mama tuturor, de parcă toţi boii ăia n-ar fi ştiut deja unde sunt şi de ce nu pot fi prezent.

Simt un nod de jenă în gât. O, Doamne. Nu ştiu nimic despre problemele astea. Am vrut să aflu câte ceva despre viaţa de acasă a lui Chase, iar acum, că am aflat, mi se pare foarte... trist.

— Pare că nu-ţi place foarte mult tatăl tău vitreg, spun cu precauţie.

— Neah. îmi e indiferent. E un tip de treabă, presupun. Doar că nu avem prea multe să ne spunem.

Chase îşi trece o mână prin păr şi expiră zgomotos.

— La naiba, îmi trebuie o ţigară.

— N-ar trebui să fumezi, spun imediat, pentru că asta spun mereu tuturor celor care fumează. E un obicei prost.

în loc să-mi răspundă, îşi trece privirea peste chipul meu şi capătă o expresie gânditoare. Simt cum obrajii mi se încing sub privirea lui atentă.

— Ce e? mormăi eu.

— Nu-mi dau seama ce e cu tine, Beth.

Are un ton coborât, prudent.

— Nici eu nu-mi dau seama ce e cu mine, chiţăi eu, dar glasul îmi e slab şi la fel e şi zâmbetul pe care încerc să-l storc din mine.

Chase vine încet spre mine şi bătăile inimii mele se accelerează. Nu pentru că l-aş dori, ci pentru că însăşi

prezenţa lui e intimidantă. E înalt şi are umerii laţi. Obrazul îi e acoperit de o barbă scurtă. Are blugii rupţi şi tricoul negru i se întinde peste pieptul lat.

— înainte nu eram deloc plângăcioasă. N-am plâns nici măcar când...

Flutur din mână. Ştie el la ce mă refer.

— Poate de-aia tot plângi acum.

Mijesc ochii spre el.

— Scuteşte-mă de psihologia asta de doi bani.

— Bine, spune el şi dă să plece.

Nu vreau să rămân singură. Mi s-o fi părut la început că e o idee bună, dar acum, cu ochii la spinarea lui, îmi dau seama că nu-mi convine deloc. îl prind de spatele jeanşilor.

— Ce e?

— Nu...

înghit în sec şi ma silesc să-mi rostesc rugămintea.

— Nu vrei să stai jos? Mă doare gâtul să mă tot uit în sus la tine.

— Mă întorc la învăţat.

îşi scutură uşor piciorul, încercând să scape din strânsoarea mea.

— Ba nu.

Doamne, o să mă facă să mă milogesc de el? închid ochii strâns şi-l implor:

— Te rog.

El scoate un sunet mic, ceva între capitulare şi iritare. Până la urmă, capitulează. Simt mişcarea aerului când se aşază pe jos, lângă mine.

îmi las capul pe genunchi, dar nu-i dau drumul. Nici el nu mai încearcă să scape de mine. Tăcerea care la început era atât de stânjenitoare devine acum o alinare. Sau poate că alinarea e chiar Chase.

— De cine te ascunzi? mă întreabă el încetişor.

— De cine nu mă ascund?

îmi răsucesc capul, sprijinindu-mi obrazul pe genunchi. Mi se pare foarte frumos din unghiul acesta.

— Dar de ce? Eşti sora lui Ra...

Se întrerupe.

— Eşti Elizabeth Jones. De ce trebuie să te ascunzi?

— Pentru că sunt sora lui Rachel Jones, spun tăios.

Amândoi îi tot ocolim numele, dar nu are niciun rost.

— Pentru că numele ei e scris pe o plăcuţă de pe perete. Pentru că dormitorul ei a rămas la fel ca în ziua în care a murit. Pentru că fiecare părticică din viaţa mea e dictată de moartea ei.

Chipul i se înăspreşte.

— îmi pare rău. De-asta n-ar trebui să fiu aici.

Face semne spre mâna mea încă înlănţuită de tivul blugilor lui.

— Le amintesc tuturor de ea la modul negativ.

— Ba nu. Nu chiar. Când mă uit la tine, eu nu o văd pe ea.

închid un ochi şi apoi şi pe celălalt. Rămâne acelaşi oricum l-aş privi. Acelaşi nas drept. Acelaşi maxilar bine conturat. Aceiaşi ochi migdalaţi, albastru-închis.

— Presupun că asta înseamnă că greşesc.

Mă ridic în capul oaselor, sprijinindu-mă de cotoarele cărţilor. Materialul dintre degetele mele e moale, uzat de la numeroasele ocazii în care s-a aflat în uscător. Mă-ntreb dacă ar fi de acord să-i tai o bucată din blugi, pentru că par să mă liniştească. Desigur, părinţii mei o vor găsi şi vor vrea să ştie de ce am adus marfă de contrabandă la mine în celulă. Pufnesc în râs.

— De ce râzi? întreabă el sec.

îi spun, pentru că de ce n-aş face-o? Oricum crede deja că sunt o psihopată pentru că îi caut tovărăşia.

— Mă gândeam să-ţi cer o bucată din blugi, dar părinţii mei ar confisca-o. Ei sunt gardienii mei, după cum ştii.

Arunc o privire să văd dacă pe chipul lui perfect apare vreun zâmbet. Nu apare. în schimb, se încruntă.

— Gardienii tăi? Crezi că trăieşti într-o închisoare?

— Da, răspund eu, fără să mă gândesc. îmi spun unde să mă duc şi când să mă duc. Cu cine să mă întâlnesc. Unde să mă duc la facultate. Nu am acces la maşină. M-au pus să renunţ la voluntariatul de la adăpostul de animale şi la slujba de la Ice Cream Shoppe. Mi-au scos uşa de la dormitor.

Ultima parte o rostesc în şoaptă pentru că e ceva extrem de umilitor.

— Ţi-au scos uşa de la dormitor?

Chase rămâne cu gura căscată şi ridică din sprâncene.

— Da! spun, aproape strigând.

Apoi, îngrijorată, mă uit să văd dacă m-a auzit cineva.

— Da! repet, pe un ton mult mai domol. Vezi, gardieni.

— Nu vreau să-ţi minimalizez nefericirea, dar nu aşa arată o închisoare adevărată.

— Pe-acolo, mormăi eu.

— Nu. Deloc. De acord, faza cu uşa e nasoală, dar închisoarea înseamnă efectiv să fii încuiat înăuntrul unei celule cu o scurgere în colţ unde trebuie să te pişi. Primeşti trei mese pe zi şi le mănânci într-o cantină plină de golani care, probabil, se gândesc cum să te înjunghie cu furculiţa. Nu ai voie să te plimbi între cursuri. Nu ai parte de razele soarelui pe obraji atunci când ţi se năzare ţie. Când au chef, te pot pune să te dezbraci de salopetă şi să te apleci ca să fie siguri că nu ascunzi marfă de contrabandă în fund.

Obrajii îmi ard ca focul de ruşine. Tot uit că Chase chiar a făcut puşcărie.

— Nici măcar nu-ţi spun pe nume. Eşti un număr. Numărul 3-10, mută-ţi curul ăla alb şi şterge rahatul de pe jos.

Imita un ton nazal şi piţigăiat care probabil aparţinea unuia dintre gardieni.

— înţeleg că tu crezi că viaţa e îngrozitoare, dar viaţa ta nu e o închisoare. în niciun caz una adevărată.

— îmi pare rău, spun cu ochii în jos.

Mi-e prea ruşine ca să mă uit la el.

— Să nu-ţi pară, oftează el. Nu voiam să-ţi sar la beregată. Faza nasoală e că şi eu credeam la fel ca tine înainte... înainte de puşcărie. Tata mă batea mereu la cap să merg la antrenamentele de baschet. Eu voiam să trag clapa, să mă duc la parcul pentru skateri sau să pierd vremea cu amicii mei sau să zac pe canapea, cu jocuri video. Nu voiam să merg la sala de sport şi să-mi exersez aruncarea de trei puncte preţ de două ore. Şi asta se întâmpla în timpul anului şcolar. Crezi că în vacanţe mă lăsa în pace? Da, pe naiba. Tata se asigura că mă duc în tabăra de baschet de la Lincoln când veneam în vizită la mama.

— Nu-ţi plăcea baschetul?

— Ba îmi plăcea. Dar nu-mi plăcea *la nebunie.* în mare parte jucam pentru că şi tata jucase şi aveam prieteni în echipă. Dar cu siguranţă n-aveam chef să-mi petrec vacanţa închis într-o sală. în acea ultimă

vară...

înghite dureros în sec.

— N-am mai putut suporta. Aşa că, în loc să mă duc la antrenament, am furat maşina antrenorului şi am zis că dau şi eu o raită cu ea. Restul îl ştii. Cel mai bun lucru care a ieşit de-aici a fost că taică-meu a terminat-o cu mine. S-a spălat pe mâini de mine din ziua în care am pledat vinovat. Mi-a spus că, dacă tot nu-l mai ascult, nici el nu mai vorbeşte. Aceea a fost ultima noastră discuţie.

Descrie cu o mare lejeritate felul în care l-a abandonat tatăl lui.

— Ai mai vorbit cu el de-atunci?

— Nup, răspunde Chase clătinând din cap. După cum am zis, aşa e cel mai bine. E un dobitoc. Aveam zece ani când au divorţat şi m-am bucurat din tot sufletul. O umilea în permanenţă pe mama, spunându-i că nu e nici frumoasă, nici deşteaptă. Când s-a cuplat cu primarul, tatei nu i-a venit să creadă, l-a spus lui Brian...

Face o scurtă pauză.

— ...lucruri oribile, absolut căcăcioase. Aşa ceva i-a spus lui Brian. Aşa că e mai bine pentru toată lumea că a plecat din viaţa noastră.

Mă-ncrunt.

— Atunci de ce locuiai cu el?

— N-am avut de ales. A cerut în instanţă custodie unică şi a câştigat, spune sumbru Chase. Le-a ţinut tuturor o predică despre faptul că băieţii au nevoie de taţii lor, blablabla. Mama a plâns de a leşinat la tribunal, dar judecătorul i-a acordat custodia tatei. Aşa că stăteam cu el în timpul anului şcolar şi cu mama pe timpul verii.

Viaţa de familie a lui Chase dinainte de accident pare oribilă, dar închisoarea trebuie să fi fost şi mai rea. încerc să-mi închipui cum era. îmi imaginez că sunt în camera mea, doar că în locul spaţiului liber unde ar fi trebuit să fie uşa sunt acum gratii. îmi încrucişez gleznele şi-mi strâng genunchii la piept. Nu cred că aş supravieţui. Mă-ntreb cum a reuşit Chase.

— Cum te-ai descurcat la centrul pentru minori? îl întreb.

— Gândindu-mă la ziua de mâine. Cu fiecare zi care trecea mă apropiam mai mult de eliberare. Nicio închisoare nu e pe vecie, Beth. Am încercat să găsesc

în fiecare zi un lucru mic pentru care să fiu recunoscător, cum ar fi zece minute în plus de timp liber afară sau un strop de relaxare prin muncă atunci când făceam curat sau îngheţata de la desert. Aşa mi-am păstrat sănătatea mintală – m-am concentrat asupra unui singur lucru bun în loc să mă gândesc la toate lucrurile alea naşpa.

Un lucru mic.

Chase se ridică în picioare.

— Aproape că se termină pauza de prânz. Ar trebui să plecăm.

Mă ridic şi eu, dar nu sunt pregătită să plec. Şovăind, întind mâna şi-mi pun palma pe fruntea lui. Răsuflarea i se întretaie. După o clipă foarte, foarte lungă, simt că-şi lipeşte degetul mare de încheietura mea.

— Chase, zic eu, răguşită.

— Te supără?

Glasul piţigăiat al lui Scarlett mă ia prin surprindere şi mă face să tresar. Răsucesc capul şi o zăresc pe cea mai bună prietenă a mea, cu mâinile în şold, la celălalt capăt al intervalului. îmi dau seama că, de-acolo de unde stă ea, pare că Chase mă strânge de încheietură.

Imediat devin conştientă de ce se întâmplă. Aş putea să mărturisesc că eu sunt cea care l-a atins prima. Eu am fost prima care a vorbit cu el.

Dar groaza din ochii lui Scar declanşează acea ruşine pe care o trăiesc din clipa în care am aflat că Chase este Charles Donnelly. Toată lumea îl urăşte. Şi eu trebuie să-l urăsc. Jeff umblă cu petiţii. Părinţii mei încearcă să-l dea afară din şcoală.

Cu cât are mai mult contact cu mine, cu atât ţinta de pe spinarea lui devine mai mare, ceea ce înseamnă că acel lucru mic care-l ajută să reziste de-a lungul unei zile, în toate zilele dinaintea absolvirii, va fi din ce în ce mai greu de găsit.

Cel mai bun lucru pe care-l pot face pentru amândoi e să păstrez distanţa.

Ochii lui de un albastru-intens se întâlnesc cu ochii mei. Limpede, repede şi firesc, pricepe ce sunt gata să fac. Asta însă nu mă face să mă simt mai bine.

Şoptesc îmi pare rău.

Apoi îmi smulg mâna.

— Ţi-am spus, *nu* vreau să vorbesc cu tine, mă

răstesc.

Scarlett vine în grabă şi-mi pune un braţ ocrotitor peste
umeri. Se uită urât la Chase. Ieri era foarte supărată şi irascibilă, aşa că solidaritatea de care dă dovadă acum mă emoţionează. Ar fi capabilă să se bată cu el ca să mă protejeze.

— Las-o în pace pe Beth, spune ea, iar eu sunt din nou mişcată de faptul că mi-a spus Beth. E suficient de rău că trebuie să te vadă în fiecare zi. Să nu îndrăzneşti să-ncerci să vorbeşti cu ea.

Chase ridică, imperceptibil şi ironic, dintr-un colţ al gurii. Scarlett oftează, consternată.

— Râzi de mine? O, Doamne! Las-o în pace pe Beth, m-ai auzit?

El expiră zgomotos şi zâmbetul vag dispare. Apoi pleacă fără să spună vreun cuvânt.

în clipa în care dispare, Scarlett îmi cercetează frenetic chipul din priviri.

— Ce voia de la tine?

— Nu ştiu, mint eu.

— Eşti OK?

Nu sunt OK. Mă simt de-a dreptul îngrozitor. Chase tocmai m-a făcut să mă simt mai bine în toate privinţele.
M-a consolat. M-a ascultat. Iar eu l-am răsplătit purtându- mă ca şi când ar fi lepros în clipa în care ne-a văzut cineva împreună.

— Nu, zic eu, şi nu e deloc o minciună.

Chiar dacă Chase mi-a oferit permisiunea lui fără cuvinte, încă mă simt oribil pentru ceea ce s-a întâmplat la bibliotecă. Nu pot să nu mă gândesc obsesiv la asta, iar la ora de Istoria muzicii vinovăţia mi se amplifică, pentru că Troy Kendall se ia de Chase. Pentru tot restul clasei, plouă cu aluzii la Manşon, dar Chase îşi ţine capul în jos şi le îndură cu stoicism.

Când domnişoara Dvorak e cu spatele la clasă, Troy se întoarce spre mine.

— Ai semnat petiţia lui Jeff?

îl ignor.

— Hei, Lizzie, m-ai auzit?

— Tacă-ţi fleanca, Troy, spune Scar. Las-o în pace. Nu vezi că vrea să taci?

MulUimesc, Scarîett. îi arunc o privire

recunoscătoare. Ea zâmbeşte şi se-ntinde ca să mă strângă uşor de mână. Iritarea de ieri s-a evaporat, iar neînţelegerea noastră este, în mod categoric, dată uitării.

— Mulţumesc că m-ai ajutat, îi zic după oră.

— Normal. Sunt prietena ta cea mai bună.

îmi netezeşte părul.

— Deşi nu prea m-am comportat ca atare.

— Ba nu. Eu n-am prea fost o prietenă bună, protestez eu.

— Am fost o mare vacă ieri cu tine, contracarează ea şi simt că-i pare sincer rău. îmi pare rău că m-am răţoit la tine în privinţa petrecerii.

— Chiar, ce a fost faza aia? întreb eu. Acum voiai să mergi şi tu, peste o clipă erai ofticată la culme că merge şi Jeff.

Scarîett oftează.

— O să dau vina pe sindromul premenstrual. Trebuie să- mi vină ciclul săptămâna asta şi sunt tare irascibilă.

Schimbă subiectul, holbându-se la ţinuta mea.

— Tot nu mi-ai explicat ţinuta de country-club de azi. Ale cui sunt hainele astea?

— Ale surorii lui Jeff, recunosc eu. Petrecerea s-a dovedit un mare dezastru şi am dormit acasă la Jeff.

O văd că ridică din sprâncene şi spun:

— Poveste lungă. îţi zic mai târziu. Dar hai să spunem doar că n-am de gând să mai merg vreodată cu Jeff la vreo petrecere.

Nu ştiu din ce motiv, devine atentă. Dar spune pe un ton empatic:

— Ah, îmi pare rău că a fost naşpa.

Mă priveşte cu optimism.

— Dar noi ne-am împăcat, da?

O trag spre mine şi o îmbrăţişez.

— Normal, îi şoptesc în părul ei lucios.

— Acum o să începeţi să vă giugiuliţi? Dacă nu, mişcaţi- vă cururile alea sexy din uşă, spune Troy.

— Să te fut, îi zic, desprinzându-mă de Scarlett.

— Sunt deschis. Când şi la ce oră?

Mişcă aluziv din sprâncene.

— Vă iau pe amândouă. Am o sculă suficient de lungă ca să vă satisfacă pe ambele.

Doamne, scârbos mai e Troy!

— Când o zbura porcul, îi răspund.

Scarlett râde, cu mâna la gură.

— Ne vedem la 5. Aduc eu prezervativele...

Se întrerupe când trece cineva pe lângă el, izbindu-l în umăr şi dezechilibrându-l.

— Hei, boule, nu te atinge de mine.

Cel care l-a lovit e Chase. Şi Chase, în felul lui caracteristic, îl ignoră şi acum pe fotbalistul cel guraliv. Mă postez iute în faţa lui Troy când mi se pare că vrea să se ia după Chase.

— Nu-i bine la 5. Ai antrenament, îi reamintesc.

El coboară privirea spre mine, chinuindu-se să vadă ceva în decolteu. Iar e scârbos.

— Da, OK, dar ne putem întâlni după aceea. Ştiu eu că vouă, fetelor, vă place când sunt transpirat.

Ridică braţele şi le îndoaie.

Cum poate fi Troy atât de neatrăgător, în timp ce Chase, care nici nu se străduieşte, mă face să tremur?

— Hai să mergem, spun, luând-o pe Scar de mână.

— Diseară ce faci? întreabă ea, când plecăm amândouă, lăsându-l pe Troy să protesteze în urma noastră.

— Stau acasă, zic eu, posomorâtă. Părinţii mei mă aşteaptă acasă în fiecare zi după ore.

— Vrei să te duc cu maşina?

— Nu e în drumul tău.
— Şi ce dacă?
— Bine.

Ne zâmbim, dar surâsul meu piere mai repede decât al ei. Conversaţia pe care am purtat-o cu Chase în bibliotecă încă mă bântuie. Ştiu că închisoarea trebuie să fie o formă de pedeapsă, dar când l-am auzit vorbind despre locul acela în cuvinte atât de aspre m-a durut sufletul.

Nu cred că Rachel şi-ar dori ca toată lumea să fie tristă şi să sufere din cauza morţii sale. Nu-i plăcea deloc ca oamenii să fie furioşi sau supăraţi. Era o persoană optimistă, energică şi se întrecea mereu pe ea însăşi ca să-i facă pe alţii fericiţi.

Aşa că trebuie să-i cer scuze lui Chase, pentru că, deşi îşi doreşte să-l evit, nu mi se pare corect.

în timp ce Scarlett mă duce acasă, fac un mare efort ca sa aflu ce a mai făcut. O să viziteze universitatea Northwestern, deşi nu crede că va intra acolo.

— E şcoala la care visează tata pentru mine, mărturiseşte ea. Nu am note ca să intru acolo, dar ştiu că o sa se bucure dacă fac o vizita. Tu? Tot la una dintre şcolile acelea de la ocean te gândeşti? Ai trimis din nou formularele de înscriere? Mai ai câteva săptămâni la dispoziţie.
— O să le trimit pe toate luni.
— Asigura-te că dai plicurile poştaşului tu, în persoană, ma povăţuieşte ea.
— Ăsta-i planul, crede-mă. Părinţii mei n-o să aibă ocazia să-mi strice planurile de colegiu de două ori în aceeaşi lună.

Deşi, dacă voi fi acceptată la colegiile acelea, nu ştiu cum o să-i conving să mă lase să plec.

— Sunt egoistă dacă nu vreau să pleci pe coastă? scânceşte ea. Dacă pleci, n-o să te mai văd niciodată.
— Ba sigur că o să mă vezi. O să ne vizităm reciproc. Şi putem plănui reuniuni senzaţionale de vacanţă.
— Uuu, sau putem pleca împreună în vacanţe. Excursie de fete în Bahamas sau Aruba sau oriunde altundeva. Atâta vreme cât e cald.
— Aşa facem.

Când mă lasă acasă, surâde, iar eu mă bucur. Povestea ei cu sindromul premenstrual nu mi se pare prea credibilă, dar atâta vreme cât nu ne mai ciondănim, nu-mi pasă ce o zgândărea ieri. Mă bucur doar că i-a trecut. Poate că acel lucru mic de azi va fi, pentm mine, faptul că m-am împăcat cu Scarlett.

De fapt, nu. Acel lucru mic de azi pentru mine va fi faptul că-mi voi cere scuze de la Chase. Asta o să mă facă să mă simt mai bine.

La uşa de la intrare, inspir profund şi încep să inventez scuze. Mă duc la o plimbare lungă. Foarte, foarte lungă, de vreo două ceasuri, aşa. Am grup de studiu cu... Nu cu Scarlett. Nu vreau să mă folosesc de numele ei. Nu vreau să mă folosesc de nimeni.

Intru în casă. Pare pustie.

— Mamă?

Nu răspunde nimeni. Iau camerele la rând.

— Mamă? Tată?

Bătăile inimii mi-o iau la galop. E o linişte stranie aici. Grăbesc pasul. în bucătărie, pe blat, găsesc un bileţel.

Tata trebuie să facă o livrare specială de cherestea în Prairie Hill diseară. Nu ajunge acasă mai devreme de ora 8. Eu mă întorc la serviciu ca să mă ocup de o urgenţă. Vin pe la 7 jumătate. Avem încredere în tine că nu ieşi din casă.

Mototolesc hârtia.

Bravo! Nu mai am nevoie de nicio scuză. Mă uit la ceas. E aproape 4. Am patru ore să tai oraşul în două şi să ajung la casa primarului, care e la vreo 8 kilometri distanţă. Ar trebui să ajung acolo într-o oră. Dau fuga la etaj şi mă schimb într-un tricou, în nişte pantaloni scurţi şi în pantofi de alergare.

Mă duc să alerg, scriu în grabă de o bucată de hârtie, în cazul în care vreunul dintre părinţii mei ajunge acasă mai devreme. *Mâ-ntorc repede.*

Asta probabil că nu se afla pe lista activităţilor permise, dar nu sunt în puşcărie, nu-i aşa?

17

Primarul locuieşte într-o casa imensă din Grove Heights, cel mai bogat cartier din Darling. Aici străzile sunt late şi străjuite de stejari masivi. Toate aleile sunt retrase de la stradă şi fiecare casă e aproape un conac. Familia lui Jeff locuieşte la câteva străzi distanţă, aşa că mă asigur că îi evit casa, încetinindu-mi alergarea.

Gâfâi şi sunt roşie la faţă când ajung pe aleea lungă, mărginită de copaci. Credeam că sunt într-o formă mai bună, dar am început să-mi pierd suflul la vreo jumătate de oră după ce mi-am început alergarea. îmi propun să folosesc banda de alergare mai frecvent.

Casa are o intrare cu coloane şi o verandă care înconjoară toată casa. Am emoţii când sun la uşă, ce mă fac dacă răspunde mama lui Chase sau primarul? Nu ştiu dacă vreunul dintre ei mă va recunoaşte ca fiind sora mai mică a lui Rachel Jones, dar în cazul în care mă voi prezenta cu numele meu real, există o mare şansă să ia legătura cu părinţii mei.

Temerea mea cea mai mare se adevereşte, pentru că uşa se deschide şi apare o femeie care nu poate fi decât mama lui Chase. Are părul de aceeaşi nuanţă de blond ca al lui şi exact aceiaşi ochi, de un albastru-închis şi viu.

— Salutare.

Vorbeşte destul de drăguţ, dar în glas i se citeşte îngrijorarea. îmi studiază echipamentul sportiv şi părul răvăşit care se desprinde din coada prinsă la spate.

— Bună. Ăăă. Doamna Donnelly?

Privirea i se răceşte instantaneu.

— Doamna Stanton, mă corectează ea.

Aşa-i! Normal că a luat numele de familie al primarului Stanton după ce s-au căsătorit. Deja am început cu stângul.

— Eu sunt... Katie, mint eu. O prietenă de-a fiului dumneavoastră. Sunt cu el la cursul de Istoria muzicii.

O văd că ridică din sprâncene. Mă grăbesc.

— I-am împrumutat, ăăă, nişte notiţe şi mai devreme a uitat să mi le dea înapoi. Aşa că am trecut pe la el ca să le recuperez. E acasă?

— Charlie?

Mai are vreun fiu de care nu ştiu eu? Şi de ce se holbează la mine ca şi cum mi-ar fi crescut brusc nasul? Faţa mi se înfierbânta, pentru ca e clar ca ştie că mint: nu sunt cine am spus că sunt şi nici motivul pentru care am venit aici nu e acesta.

— D-da, mă bâlbâi eu.

— Eşti o prietenă a fiului meu, spune ea, lent. De la şcoală.

Trece o clipă până când îmi dau seama că e uluită, nicidecum suspicioasă. Acei ochi albaştri mă studiază cu atenţie din cap până-n picioare. Mama lui Chase clipeşte de câteva ori. De parcă nu i-ar fi veni să creadă că e cineva, la ea pe verandă, care vrea să-l vadă pe Chase.

Fără alte cuvinte, se răsuceşte şi strigă:

— Charlie! Ai un musafir!

Se aude zgomot de paşi din interiorul casei. Apoi apare Chase. Când mă vede, nu-i vine să creadă ochilor. Văd cum gura lui surprinsă încearcă să-mi rostească numele.

— B...

Dar, din fericire, mama lui îl întrerupe:

— Prietena ta, Katie, a venit să-şi recupereze nişte notiţe.

Ochii îi sclipesc scurt.

— Katie, zice el, resemnat. Hei.

— Hei, răspund.

Mă mut de pe un picior pe altul.

— Ăăă... da. Am venit să iau înapoi notiţele de la Istoria muzicii pe care ţi le-am dat.

El dă din nou din cap.

— Dap. Le am la mine în cameră.

— Intră, mă invită doamna Stanton, iar tonul ei e mult mai amabil decât atunci când mi-a deschis uşa.

— Vrei ceva de băut?

— Nu, mulţumesc. Nu stau mult. Doar cât să iau... notiţele acelea, zic eu jalnic.

— Pe-aici, mormăie Chase, făcându-mi semn să-l urmez.

— Sunteţi siguri că nu vreţi ceva de ronţăit? strigă mama lui după noi.

— Suntem OK, mamă.

Mă crispez la tonul lui tăios. într-un fel, mi-e milă de mama lui. Din felul în care mi-a descris-o mai devreme

la bibliotecă – scuzele pe care le-a inventat în faţa invitaţilor de la nunta ei despre absenţa fiului său – o făcuse să pară cam de căcat. Dar pare în regulă. Da, la început a fost rece, dar după ce şi-a dat seama că sunt o prietenă de-a lui Chase imediat a devenit amabilă. Era atât de... *bucuroasă* că fiul ei are un prieten.

îi arunc doamnei Stanton un zâmbet recunoscător şi flutur mâna în semn de la revedere, dar îl urmez mai departe pe Chase. Mă sperii când văd că trece pe lângă scara sub formă de spirală din foaier. Credeam că a spus că mergem în camera lui.

în schimb străbatem coridorul, lăsăm în urmă bucătăria şi o terasă superbă care dă spre o casă imensă din spate. Cotim, trecem pe lângă spălătorie şi apoi ajungem la o uşă pe care Chase o deschide repede.

— Aici, spune el.

îl urmez în jos, pe trepte, la subsol. Umerii lui laţi sunt strânşi într-un gest încordat şi incomod. E supărat? încep să cred că da. Pulsul mi se accelerează. Poate că a fost idee proasta să vin aici.

Miroase a mucegai când ajungem la baza scărilor. Mă aşteptam să văd un subsol finisat, de genul acelor camere superbe cu jocuri, covoare moi şi poate şemineu.

în schimb, descopăr nişte pereţi din blocuri de ciment şi nişte duşumele din pal laminat. Şi e frig de paralizezi aici. Dârdâi în pantaloni scurţi şi tricou, urmându-l pe Chase mai departe, prin acest spaţiu enorm.

Dormitorul lui e undeva în stânga, la capătul unui alt coridor. Când intrăm, rămân uluită. Are un pat şi un birou şi asta e tot. Adică asta e *tot*

— Asta e camera ta? întreb înainte să mă pot abţine. Nu prea are mobilă în ea.

îmi aruncă o privire încruntată.

— Am un pat. Ce altceva îmi mai trebuie?

— Tatăl tău vitreg te obligă să dormi aici?

Zici că am nimerit într-un basm prost cu zâne.

— Doamne, ce imaginaţie ai! îşi dă el ochii peste cap. Eu am ales camera. îmi place locul ăsta.

Mincinosul. îi plac aerul curat şi spaţiile deschise. Mi-a spus în acea primă seară că mai bine ar sta într-o

ploaie torenţială decât să intre în casă. Mă holbez la pereţii albi şi goi, apoi la teancul de cărţi de pe birou. Stă, pur şi simplu, în camera asta pustie şi singuratică în fiecare seară şi citeşte? Nu are televizor, nici jocuri video. Are un telefon totuşi. Poate că se joacă pe telefon? Ştiu doar că mă aşteptam să trăiască în lux în casa primarului Stanton şi în schimb el e Cenuşăreasa, exilat în subsol, unde probabil trebuie să frece duşumelele.

Când îmi mut ochii de la birou la Chase, mă trezesc că mă priveşte încruntat.

— Ce cauţi aici? întreabă el.

înghit în sec.

— Am...

— Pe bune, spune el plat. Ce cauţi aici, *Katie?*

Roşesc.

— Scuze pentru asta. M-am gândit că ar fi mai bine să nu ştie mama ta cine sunt.

El dă scurt din cap.

— De acord. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

Inspir profund, spunându-mi să fiu curajoasă.

— Am venit să-mi cer scuze pentru ce am făcut mai devreme. Când ne-a găsit Scarlett la bibliotecă, adică.

Chase ridică din umeri.

— Nu e nevoie să-ţi ceri scuze. Nu mi-a păsat nici atunci şi nu-mi pasă nici acum.

Minte. *Trebuie* să mintă. Pentru că ştiu că, dacă mi-aş petrece pauza de prânz consolând pe cineva şi apoi persoana respectivă s-ar întoarce împotriva mea şi m-ar respinge, aş fi devastată.

— îmi pare rău, repet, mai ferm de data aceasta.

— Nu are pentru ce să-ţi pară rău.

— O, Doamne, Chase. Poţi să-mi accepţi scuzele şi gata?

Mârâi scurt.

— Am alergat în pizda mă-sii tocmai din partea cealaltă a oraşului ca să-mi cer iertare.

Izbucneşte în râs. Apoi închide brusc gura şi în încăpere se lasă o tăcere crispată. Arată de parcă nu-i vine să creadă că a râs în prezenţa mea. Ca să fiu sinceră, nici *mie* nu-mi vine să cred că a râs în prezenţa mea.

Mă aşez pe marginea patului şi mă joc cu mâneca tricoului.

— De ce sunt mereu lucrurile atât de ciudate între noi?

Asta mă face să râd, într-un fel scurt şi neîncrezător.

— Tu de ce crezi?

Oftez.

— Ştiu de ce, Charlie. Doar că... în seara în care ne-am cunoscut nu a fost nimic ciudat.

— Am făcut sex, spune el tăios. E destul de dubios.

— Pentru noi n-a fost, îl contrazic eu. Dar prietena mea Macy spune că pentru ea prima oară când a făcut sex a fost cel mai stânjenitor lucru din lume. Şi cealaltă prietenă a mea a trăit tot timpul clipe ciudate şi incomode cu iubitul ei în pat.

La mine şi la Chase nu a fost deloc aşa, nici măcar când m-a dezbrăcat. Nu mai fusesem niciodată dezbrăcată în faţa vreunui băiat. Ar fi trebuit să fiu îngrozită. Dar nu am fost. Da, aveam emoţii. Da, inima îmi bătea atât de tare încât stătea să-mi explodeze în piept. însă când m-a prins cu mâinile sale puternice de şolduri şi buzele lui calde s-au lipit de buzele mele, ultimul lucru pe care l-am simţit a fost disconfortul.

— Nu ştiu de ce seara aceea nu a fost aiurea, spune el, sprijinindu-se de birou. Dar pot să-ţi spun de ce e aiurea acum. N-ar trebui să fii aici, Beth.

— Mama ta nu pare să se supere.

— Mama mea e probabil la etaj, plângând de bucurie că fiul ei fost puşcăriaş are o iubită.

Mă uit fix în ochii lui.

— Nu sunt iubita ta.

— Pe bune? Dar ea probabil aşa crede. Şi momentul e perfect.

Glasul i se umple de sarcasm.

— Aseară la cină, primarul Brian m-a avertizat că o să-mi fie probabil greu să am parte de femei dacă am cazier.

— Chiar ţi-a spus asta?

— Da. Mama a subliniat că, de vreme ce am fost condamnat ca minor, cazierul meu este secretizat. Dar Brian a zis că oricum toată lumea ştie cine sunt, aşa că nu contează dacă e public sau nu.

Ochii lui Chase se îmblânzesc.

— Mama chiar s-a supărat din cauza asta. Deci da, poate că de fapt e un lucru bun că ai trecut pe-aici.

îi zâmbesc sec.

— Mă bucur că ţi-am putut fi de ajutor.

Fac o scurtă pauză.

— Tatăl tău vitreg pare un dobitoc.

— Uneori este. Cea mai mare parte din timp cred că nu-şi dă seama că e bou. Crede că, de fapt, ajută.

— Mama ta de ce s-a măritat cu el?

— Pentru că faţă de ea nu e bou, spune Chase, oarecum reticent să recunoască. O tratează ca pe o regină.

Continuă, şi mai reticent:

— Cei mai naşpa oameni din Darling cred că-şi dorea o nevastă-trofeu, dar nu o tratează aşa. Dimpotrivă.

— Dar cu fiul ei se poartă urât, acuz eu, făcând un gest spre camera golaşă.

— Ţi-am zis, eu am ales locul ăsta. Primarul n-are cum să- şi trimită fiul vitreg în subsol. Nu dă bine la imagine.

Chase ridică din umeri.

— Nu sunt vreun personaj torturat dintr-o telenovelă proastă. Se poartă bine cu mine. Mă hrăneşte, mă îmbracă, îmi pune un acoperiş deasupra capului. E mai mult decât era dispus să facă propriul meu tată. în schimb, eu mă ţin deoparte din calea lui.

Dacă asta chiar e alegerea lui Chase, vinovăţia lui e mai profundă decât mi-am imaginat vreodată. Nu e normal că s-a închis aici, în subsolul acestei vile imense, de bunăvoie, dar nici nu cred că m-ar asculta dacă i-aş spune aşa ceva.

— Măcar ai parte de intimitate.

Mă copleşeşte un val de enervare.

— Când am ajuns acasă de la şcoală am găsit un bileţel stupid de la mama.

îi imit glasul piţigăiat.

— *Avem încredere în tine că nu iesi din casă.*

în loc să râdă, cum speram, Chase se încruntă.

— Ce? fac eu, defensiv.

Ridică din nou din umeri.

— Nu, spune-mi. Ce-i?

Mă ridic în picioare şi-mi încrucişez braţele.

— Crezi că reacţionez exagerat când părinţii mei nu mă lasă să ies din casă?

Chase scutură din cap, dar nu cred că vrea să spună nu. Mai degrabă e un gest de dezaprobare.

— Ăăă, vrei măcar să spui ceva? îl întreb.

— Neah.

— De ce mama naibii nu vrei?

Mă duc spre el şi-l lovesc în piept. Nici nu tresare.

— Pentru că n-o să-ţi placă ce am de spus.

— Pune-mă la încercare, îl provoc eu.

— Bine.

Mă prinde de arătător, îmi răsuceşte uşurel mâna şi-mi îndreaptă degetul spre propriul piept.

— Uită, Beth. Asta e problema ta.

— Ce vrei să spui?

— Tu, spune el simplu. Tu eşti problema.

Rămân cu gura căscată.

— Poftim? *Nu* eu sunt problema!

Chase îmi dă drumul degetelor.

— Ţi-am spus că n-o să-ţi placă.

îmi încrucişez din nou braţele.

— Pur şi simplu nu pricep cum poţi să spui că eu sunt problema de la mine din casă. Există oameni protectori, oameni superprotectori şi la nivelul următor sunt părinţii mei, spun furioasă. Mi-au scos uşa de la dormitor!

— De ce?

— De ce, ce superprotectori?

— De ce ţi-au scos uşa? Ce s-a întâmplat înainte să ţi-o scoată?

îmi sug obrajii, iritată.

— M-am furişat la petrecerea aia din Lex Heights.

Mica ridicare din umeri a lui Chase mă face să mă uit urât la el.

— Vrei să spui că meritam să-mi ia uşa?

— Nup.

Tace preţ de o clipă, apoi se suie pe birou şi-şi sprijină antebraţele pe coapse.

— Puştiul ăsta de la centrul pentru minori, Darren, avea o vorbă – tu îi înveţi pe oameni cum să se poarte cu tine.

Deşi sunt în continuare ofticată de acuzaţiile lui, mă trezesc ascultându-l cu gura căscată.

— Mai era şi un alt tip – Russ, un golan traficant care se tot punea cu gardienii, le răspundea obraznic, făcea scandal. îşi lua bătaie în fiecare zi şi era pedepsit pentru lucruri pentru care alţii nu primeau nici măcar un avertisment. Şi Russ trăncănea mereu despre asta pe terenul de baschet. Aşa că, într-o zi, Darren s-a săturat să-l tot audă şi i-a spus să tacă dracului din gură. „Tu îi înveţi pe oameni cum să se poarte cu tine”, a zis Darren. Dacă faci probleme şi stârneşti iureş la nesfârşit, atunci oamenii o să te trateze ca pe un scandalagiu şi ca pe un agitator.

Furia mi se potoleşte încet, înlocuită de un val de remuşcare când pricep ce vrea să spună.

— Dacă te porţi ca un copil tâmpit şi iresponsabil, atunci aşa te vor trata şi părinţii tăi, spune Chase direct. Şi cu asta, basta, Beth.

Are dreptate. Dar...

— Nu m-am purtat ca un copil tâmpit şi iresponsabil după moartea lui Rachel. Nici în anul următor, nici în anul de după. Doar în ultimele câteva luni am început să fac imbecilităţi, recunosc eu. Au mers... au mers prea departe. Ce fac în ultima vreme depăşeşte limita bunului- simţ. E o nebunie.

— Da? Şi faptul că ai făcut prostii le-a arătat drumul cel drept? Le-a schimbat comportamentul?

— Nu, zic eu, cu reticenţă.

— Exact, pentru că nu poţi controla şi nici schimba felul în care se comportă părinţii tăi. Poţi controla sau schimba
felul în care reacţionezi tu.

— Nu mai pot suporta faptul că mă protejează excesiv, Chase. Pur şi simplu *nu mai pot*

Pe chipul lui nu se citeşte deloc mila.

— Ghici ce, Beth, o să fie o tonă de porcării pe care n-o să le poţi suporta de-a lungul vieţii. Ai de gând să ieşi pe furiş la petreceri şi să te îmbeţi sau să faci câte o chestie rebelă şi idioată de câte ori te vei afla într-o situaţie de căcat?

înghit în sec.

— Vrei sfatul meu?

Vreau să spun nu, dar trec câteva secunde bune şi nu sunt în stare să scot vreo silabă. Aşa că el ia

tăcerea mea drept un *da* şi continuă să vorbească.

— Nu te mai concentra asupra tuturor lucrurilor pe care nu poţi să le faci şi concentrează-te mai bine asupra lucruri pe care le *poţi* face. începe să te gândeşti la altceva decât la petreceri şi la distracţie sau la naiba ştie ce te mai gândeşti tu.

Are glasul răguşit.

— Pentru că nu asta înseamnă să fii adult.

— Şi dacă nu vreau să fiu adult? şoptesc eu.

— Nimeni nu vrea, păpuşă.

Păpuşă. Chiar o fi folosit cuvântul ăsta ca să îndulcească discuţia? Dintr-odată mi se încing obrajii. Urăsc chestia asta din tot sufletul. Urăsc că simt lucrurile astea tâmpite pentru singura persoană faţă de care n-ar trebui să le simt.

— Trebuie să plec, spun brusc, sărind în picioare.

— Eşti ofticată.

Mă silesc să mă uit la el.

— Nu sunt, spun cu toată sinceritatea. Eu... Tu... mi-ai dat multe teme la care să mă gândesc, OK? în plus, chiar trebuie să plec. Am ieşit pe furiş din casă ca să vin aici, ţii minte?

Mă conduce din nou la parter. Slavă Domnului, doamna Stanton nu pândeşte din spatele vreunui fotoliu sau al vreunui ghiveci. Ăsta e un lucru bun, pentru că atunci când ajungem la ieşire, Chase mă atinge.

Bine, îmi atinge *părul,* care face parte din mine. Deci mă atinge. întinde mâna şi-mi dă câteva şuviţe rebele după ureche. încremenesc.

— Ţi-ai stricat coada, spune el aspru. Ar trebui s-o strângi la loc sau o să-ţi fie greu să te întorci alergând acasă.

Cumva reuşesc să-mi găsesc vocea.

— Da. O strâng la loc. Mersi.

Face un pas înapoi.

— Ne vedem la şcoală.

— Ă, sigur. Ne vedem.

Ţâşnesc pe uşă de parcă mi-ar fi luat fundul foc. Simt că îmi ard obrajii. Iar în stomac parcă am un ocean de greaţă.

N-are cum să-ţi placă de tipul ăsta, îmi spun. N-are cum. Rachel nu mai e din cauza lui...

Dar ca întotdeauna, alung din cap toate gândurile despre sora mea. Nu mă pot gândi la Rachel. E prea greu. Aşa e de la înmormântarea ei. Toată lumea încerca să mă facă să vorbesc despre ea. Toată lumea voia să povestească despre ea şi despre cât era de grozavă. Eu mă închid în mine.

Pur şi simplu... nu pot. Să vorbesc despre ea, să mă gândesc la ea, să mă uit la fotografia ei. De-asta probabil că-mi vine să vomit de câte ori îi văd dormitorul păstrat neatins, pentru că mă obligă să-mi reamintesc.

La fel şi Chase, dar e mai uşor să mă aflu în preajma lui decât în altarul în care s-a transformat camera lui Rachel. E mai uşor să mă gândesc la virginitatea pe care i-am oferit-o decât la lucrurile pe care mi le-a răpit el.

Gâfâi cât alerg spre casă şi de data asta nu pentru că nu aş fi în formă, cum credeam. Am un nod în gât. Stomacul, umerii, inima, pe toate le simt încordate. în plus, am un tremur de groază înlăuntrul meu. Mi-e teamă c-o să ajung acasă şi unul dintre părinţii mei va fi acolo şi o să-mi spună că a ajuns acasă acum două ceasuri şi o să mă întrebe unde umblam acum două ceasuri şi cum am putut fi atât de iresponsabilă. Şi apoi o să găsească o nouă metodă de a mă pedepsi.

Mă bucur din tot sufletul când văd aleea goală. Dau buzna în casă şi urc la etaj în goană ca să fac duş şi să mă schimb. Apoi cobor în bucătărie să mănânc ceva şi acolo mă loveşte ideea.

învaţa-i pe oameni cum să se poarte cu tine.

Cuvintele lui Chase îmi zumzăie prin minte. Nu ştiu dacă *tot* ce a spus e corect, dar nu pot spune că le-am dat părinţilor mei motive să aibă încredere în mine în ultima vreme. Mai întâi, am făcut o criză de nervi când am găsit formularele de înscriere la facultate pe care le luase mama. Adică, aveam tot dreptul să fiu furioasă, dar pot să recunosc că faptul că am urlat nişte chestii despre sora mea moartă nu a fost cel mai înţelept lucru din partea mea.

Apoi am minţit în privinţa planurilor pe care mi le făcusem cu Scarlett şi m-am dus la o petrecere într-un cartier dubios. Normal, nu cred că e corect din partea lor să-mi citească mesajele, dar îi minţisem frecvent în ultima vreme.

însă lui Chase i-am spus adevărul. Ani de zile am fost fată cuminte. Le-am respectat regulile, am muncit din greu la şcoală, la clinică. Dar în ultimii trei ani, pereţii s-au strâns din ce în ce mai mult în jurul meu, la fel şi funia din jurul gâtului, până când, în cele din urmă, am cedat. Ştiu că fiecare e responsabil pentru propriile acţiuni, dar comportamentul părinţilor mei m-a împins să fac unele dintre lucrurile pe care le-am făcut.

însă... Chase are dreptate. Dacă mă înfurii şi fac circ nu mă ajută cu nimic. Nu mă ajută să-mi primesc maşina sau telefonul înapoi, nu mă ajută să mă întorc la adăpostul de animale, nu mă ajută să le recapăt încrederea.

O să le pregătesc cina.

Ideea asta genială îmi vine stând în faţa frigiderului. OK, n-o fi cel mai generos gest din lume, dar tot e ceva. E un început. Arată că sunt dispusă să mă aşez şi să mănânc alături de ei şi să fac parte din familia asta de care am fugit toată vara. Şi poate, dacă totul merge bine, dacă-mi vor aprecia efortul, poate o să-i conving să mă lase să revin la adăpostul de animale. Chiar şi o dată pe lună ar fi senzaţional.

Mulţumită de mine, încep să scot ingredientele din frigider şi să le aşez pe masa de cedru. Mă gândesc să fac paste, pui la grătar şi salată. E destul de simplu şi n-o să-mi ia mult să le pregătesc. E ora 7 şi o să fie amândoi acasă pe la 8. Cina o să fie pregătită şi masa pusă în clipa în care vor intra pe uşă. O să aprecieze, nu-i aşa?

Pun o oală cu apă pe aragaz şi aud uşa de la intrare deschizându-se. Inima mi se opreşte în loc. La naiba. Au venit mai devreme!

— Lizzie, strigă mama.

— în bucătărie!

Paşii răsună pe coridor. Par mai mulţi paşi decât doar ai mamei.

— Tata e cu tine? strig. Tocmai pregăteam cina.

— Serios?

Mama intră în bucătărie şi se uită, mirată şi fericită, la blat.

— Ce surpriză plăcută!

Mă întorc spre cuptor ca să nu-mi vadă zâmbetul de satisfacţie.

— Tata parchează maşina. Şi-a terminat livrarea mai devreme decât de obicei. Dar cina va trebui să mai aştepte, mi-e teamă. Avem ceva de discutat mai întâi.

îmi controlez neliniştea şi mă răsucesc din nou spre ea. Apoi zăresc o mişcare în prag. O secundă mai târziu, îşi face apariţia cineva.

E un poliţist.

Tata e chiar în spatele lui. Cei trei adulţi stau în bucătărie; zgâindu-se cu toţii la mine.

O senzaţie de groază îmi ţintuieşte picioarele în loc. O să fiu arestată pentru că m-am dus să mă întâlnesc cu Chase? Neascultarea părinţilor poate fi o infracţiune? îmi îndrept privirea spre mama; întrebându-mă dacă de la ea aş putea spera la un strop de milă. Tata îmi face semn să mă apropii.

— Lizzie, te rog să faci cunoştinţă cu Nick Malloy. Domnule poliţist Malloy aceasta e fiica mea; Elizabeth.

Tot nu mă clintesc; dar reuşesc să spun slab:

— Salutare.

Mama trece pe lângă mine.

— Pot să vă aduc ceva de băut, domnule Malloy?

— NU; mulţumesc. Puteţi să-mi spuneţi Nick; mai ştiţi?

îmi vine să jur că îi face cu ochiul mamei. OK; nu cred
că i-ar mai face cu ochiul dacă ar vrea să mă trimită la închisoare. Corect?

Aşa s-a simţit oare Chase când i-a venit poliţia la uşă; în noaptea în care a lovit-o pe Rachel? Sau a fost arestat la locul faptei? Brusc îmi dau seama că habar nu am cum au decurs lucrurile. îmi amintesc doar că poliţia a venit *ia noi* acasă ca să ne dea vestea cea devastatoare. Mi-o amintesc pe mama căzând în genunchi şi urlând îndurerată. Pe tata prinzându-se de piept; ca şi cum cineva tocmai îi smulsese inima.

Chase ne-a făcut asta. El a făcut-o pe mama să plângă şi pe tata să sufere. Iar eu am fost azi la el în dormitor şi am vorbit cu el ca şi cum am fi fost cei mai buni prieteni din lume. Am făcut *sex* cu el.

O; Doamne. Simt c-o să leşin. Sau o să vomit. Sau amândouă.

— Elizabeth, domnul poliţist Malloy a venit să ne

ajute să rezolvăm problema ta de la şcoală, spune mama.

Se strâmbă la mine, dorind să-mi transmită să-mi mut fundul în living.

Mă duc într-acolo în silă şi-mi îndrept bărbia în direcţia lui Malloy.

Mama devine nerăbdătoare şi mă trage până la canapea, apoi mă obligă să mă aşez lângă ea. Panica mea iraţională începe să se calmeze. O arestare nu poate merge atât de domol şi frumos. Pentru că nu am nicio problemă la şcoală, toată povestea asta trebuie să aibă legătură cu altceva.

Poliţistul Malloy ia loc lângă mine şi pune un dosar pe măsuţa de cafea. îl deschide şi scoate un formular. îl citesc dintr-o parte. *Ordin de restricţie temporară.*

— Ce se întâmplă acum? întreb rostind cuvintele rar.

Mama mă ia de mână.

— E pentru tine.

— Dar eu nu am nicio problemă la şcoală.

Malloy se încruntă şi bate uşor cu pixul în dosar.

— Nicio problemă?

— Ah, Lizzie nu s-ar plânge niciodată, spune mama. De- asta trebuie să ne ocupăm noi.

— Ce? Ce e asta?

Sunt derutată.

— Deci nu eşti hărţuită la şcoala? întreabă Malloy.

— Nu, deloc.

Panica revine ca un fluviu dezlănţuit când îmi dau seama, în sfârşit, ce se petrece.

Părinţii mei vor să depun acte împotriva lui Chase.

Sar în picioare.

— Nu e nimic în neregulă la şcoală. Totul e bine-mersi.

— Greşit, spune tata vehement. Atâta vreme cât Charles Donnelly e acolo, fiica mea nu va fi niciodată în siguranţă.

— Stai jos, Lizzie, mă apostrofează mama.

Mă aşez, dar numai pentru că în acest moment îmi tremură picioarele.

— Aţi încercat să discutaţi cu directorul? se interesează ofiţerul.

— Sigur că am încercat. Am ajuns până la consiliul de conducere. Şeful dumneavoastră, primarul Stanton, vorbeşte de discriminare şi procese civile dacă mai încercăm să-l dăm afară din şcoală.

Trăsăturile tatei sunt încordate.

— Dacă nu provoacă rău fizic cuiva, dacă nu aduce daune bunurilor şcolii sau dacă nu face nimic altceva care i-ar aduce exmatricularea, rămâne.

Bravo lui. îi arunc lui Malloy o privire rebelă.

— Şi pentru că pe mine nu mă supără cu nimic, nu e nevoie de asta, spun, bătând cu degetul în formularul de pe masă.

— Părinţii tăi spun că a încercat să te intimideze la bibliotecă, subliniază poliţistul. Ţi-e frică de el? De-asta nu vrei să raportezi ceea ce se întâmplă? Ordinele acestea de restricţie sunt făcute ca să te protejeze.

Sunt năucită de şoc. De unde ştiu ei despre faza de la bibliotecă? Mă spionează şi la şcoală?

— Mama lui Scarlett m-a sunat la serviciu, explică mama, ghicindu-mi deruta. Scarlett i-a spus că băiatul acela te hărţuia la bibliotecă.

La naiba. Minciunile mele se întorc să mă bântuie. Mă cufund între perne şi-mi acopăr faţa cu mâinile.

— Nu mă deranja cu nimic, zic, dar nimeni nu mă crede.

— Evident că l-am sunat pe directorul Geary imediat, dar mi-a zis că şi dacă ai veni la el şi ai depune o sesizare, n-ar însemna decât o suspendare, pentru că e prima abatere de intimidare din partea lui Donnelly.

îmi vine să urlu. Chase nu a greşit cu nimic.

Doar ţi-a omorât sora.

Fierea îmi urcă pe beregată. Dincolo de degete, îmi văd părinţii holbându-se la mine. Mă adâncesc şi mai mult în perne, străduindu-mă să găsesc o cale de scăpare din situaţia aceasta.

Dar mama crede că tăcerea mea e un mod de a-mi exprima supărarea.

— Te simţi bine? întreabă agitată. Ştiam eu că te hărţuieşte!

Cu glas ridicat, se adresează poliţistului.

— Nu putem permite să se întâmple ceva periculos. Neam pierdut deja o fiică.

îşi duce mâna la gât. Tata vine şi-şi aşază palma pe umărul ei.

— Nu mai aşteptăm, Marnie. Cerem ordinul de restricţie.

— Vă pot ajuta, desigur, spune cu blândeţe ofiţerul Malloy, care se întoarce apoi spre mine. De ce nu povesteşti ce s-a întâmplat ca să putem înainta acest formular judecătorului?

Simt că mi se face şi mai rău.

— Nu. Nu vreau.

— Lizzie, spune mama.

— Mă cheamă Beth.

— Beth. E pentru protecţia ta.

— E o adevărată ameninţare pentru tot oraşul acesta, zice tata. E nechibzuit şi…

— A fost un accident, îl întrerup eu şi-l privesc pe Malloy cu ochi rugători. Cunoaşteţi cazul?

El dă din cap, căci, desigur, îl cunoaşte. Toată lumea din Darling îl cunoaşte. Pentru asta e celebră familia mea, în pizda mă-sii.

— S-a stabilit că a fost un accident, îi reamintesc.

El dă din nou din cap.

— Nu e un bolnav mintal care umblă liber. Şi, credeţi- mă, şi eu îl urăsc.

Minciuna îmi arde beregata când îmi iese de pe buze.

— Dar nu mi se pare corect să spun că mă simt ameninţată din punct de vedere fizic, pentru că nu e adevărat.

Tata mă priveşte dezaprobator. Mă-ntorc spre mama şi o iau de mână.

— Te rog. Nu sunt în niciun fel de pericol. Stăteam într- un colţ al bibliotecii – mi-era rău pentru că nu mâncasem de prânz. Chase era acolo şi mi s-a făcut ruşine că m-a văzut plângând. M-am răstit la el. El…

îmi cer scuze în sinea mea pentru următoarea minciună.

— S-a răstit şi el şi apoi a apărut Scarlett. Nu s-a întâmplat nimic.

— Asta nu înseamnă *nimic*, tună tata.

Mama însă îmi cercetează chipul. O strâng de mână şi o implor.

— Te rog.

— Chiar nu te simţi ameninţată de el?

— Nu.

Tonul meu e clar şi egal.

— Dacă se schimbă ceva, promit să vă anunţ imediat.

Mă mai priveşte cu atenţie preţ de câteva clipe înainte
de a lua o hotărâre în sinea ei. Dă din cap şi se uită la Malloy.

— îmi pare rău că v-am făcut să vă pierdeţi timpul, dar vă mulţumim pentru informaţiile pe care ni le-aţi oferit. Presupun că vă vom contacta din nou dacă ne decidem să înaintăm cererea pentru ordinul de restricţie.

— Desigur.

în glasul poliţistului se simte o nuanţă de uşurare.

Ne ridicăm cu toţii în picioare. Pentru prima oară nu mă mai simt ca un copil tâmpit. Am spus adevărul sau, cel puţin, mare parte din el. Mama a ascultat şi această nedreptate scandaloasă împotriva lui Chase a fost evitată. Toate astea fără plânsete, fără crize de nervi şi fără atacuri de panică. *Poartă-te ca un adult si poate că atunci te vor trata si ei ca atare*, acesta fusese sfatul lui Chase.

Spre surprinderea mea, funcţionase.

Tata îl conduce pe poliţist spre uşă, iar mama rămâne cu mine în living.

— A fost un gest foarte matur din partea ta.

Clatină uşor din cap.

— Dar nu e un băiat de treabă.

Glasul i se frânge.

— Mi-e teamă.

— Să nu-ţi fie.

Nu m-am simţit niciodată ameninţată de el, dar nu-i pot explica mamei despre toate ocaziile pe care le-a avut Chase să-mi facă vreun rău şi nu a făcut-o, pentru că asta ar însemna să-i dau motive să mă închidă în subsolul casei.

Tata revine şi nici măcar nu se uită la noi. E ofticat.

— Ies în oraş, mormăie el. Nu mă aşteptaţi.

înainte să apuce vreuna dintre noi să protesteze, iese valvârtej pe uşă.

Mereu am crezut că mama e cea care nu poate merge mai departe. La urma urmelor, ea e cea care păstrează liber dulapul lui Rachel din antreu. Ea lasă dormitorul lui Rachel complet neatins. Ea nu mă lasă să am un câine, pentru că Rachel era alergică la animale.

însă tata e cel care încă se cramponează de furia şi de durerea sa. El a fost primul care a cerut capul lui Chase după accident. El a cerut să fie acuzat de omor premeditat şi a fiert de mânie săptămâni întregi atunci când Chase a fost acuzat de omor din culpă. Nu contează că Rachel fugise în mijlocul străzii fără să se

asigure dacă venea vreo maşină. Chase îi răpise copilul.

Tata nu-l va ierta niciodată.

Mama şi cu mine cinăm singure. Face nişte sandviciuri cu brânză la grătar. Eu încălzesc supa de roşii.

— Ce mai face Scarlett? N-am mai văzut-o de mult. Sunteţi prietene în continuare, nu-i aşa?

— Da. Totul e-n regulă.

Dar încă îmi fac griji cu privire la felul în care s-a răstit la mine după ce Jeff s-a oferit să mă ducă la petrecere. Nu vreau ca prietenia noastră să se clatine; e unul dintre cele mai bune lucruri din viaţa mea actuală. Scar şi cu mine suntem prietene de la grădiniţă. Nu ştiu ce m-aş face dacă aş pierde-o.

— Hei, putem să mergem în weekend la cumpărături? o întreb pe mama. Vreau să văd dacă găsesc ceva pentru
Scar.

— E ziua ei? Credeam că e născută în ianuarie.

— Nu. Doar un cadou... pentru că o apreciez.

De-a lungul anilor, Scar şi cu mine ne-am cumpărat reciproc o mulţime de mici cadouri, dar a trecut multă vreme de când n-am mai făcut aşa. Era cazul s-o fac de mult.

— Ah, ce frumos din partea ta. Sigur că putem merge în weekend. Mâine-dimineaţă?

— Sigur.

Oricum n-am altceva mai bun de făcut. De vreme ce nu am decât şcoală, programul e surprinzător de liber. Toţi ceilalţi colegi ai mei de clasă sunt ocupaţi cu activităţi extraşcolare, dar eu am renunţat la ele de ani buni. Habar nu am de ce.

După cină, mama pune rufele la spălat, iar eu mă retrag la mine în dormitor. Mă aşez la birou, dar nu-mi fac temele. Deschid laptopul şi mă uit pe paginile de pe reţelele de socializare ale prietenilor mei. îmi apare un mesaj. E de la Jeff.

Mă scarpin pe gât. Ideea de a sta de vorbă cu Jeff nu mi se pare deloc amuzantă în acest moment. încă sunt supărată pe el pentru că m-a abandonat la petrecere.

închid laptopul la loc şi iau o carte de pe raft. Am mai citit-o o dată, dar mi-a plăcut, aşa că poate mă

voi pierde din nou în cuvintele sale. După zece minute în care citesc acelaşi paragraf, o închid şi pe aceasta şi o arunc pe birou.

Mama trece pe lângă camera mea cu un coş cu rufe.

— Vrei să te ajut să le împătureşti? o întreb, dând fuga în prag.

Ea mă priveşte surprinsă.

— Nu. Sunt gata toate.

Las privirea în jos şi văd un teanc de prosoape împăturite.

— Atunci le pun eu la loc.

— Bine.

Se dă înapoi foarte încet, de parcă oferta mea de a o ajuta este atât de bizară, încât e posibil să nu fiu în toate minţile.

— Mulţumesc.

Apoi dispare la parter. îmi ia doar un minut să aşez prosoapele în dulap.

— Mai ai nevoie de ajutor cu ceva? strig de la etaj.

— Nu. E OK. O să mă uit la televizor şi o să tricotez.

Mă-ntorc în camera mea. Nu am ce face aici. îmi trec mâna peste cadrul uşii. Dacă aş fi avut uşă, m-aş fi simţit diferit?

Mă întorc ca să mă uit la uşa de vizavi de camera mea. Traversez încet holul. Mânerul se răsuceşte fără niciun efort şi uşa se deschide în tăcere, cu balamalele ei bine unse. O las uşor întredeschisă.

Camera miroase a proaspăt, ca şi cum cineva a ţinut fereastra deschisă. Mă duc la geam şi trag cu ochiul în curtea din spate. în colţul casei, unde e leagănul, e întuneric. în curtea interioară se vede o pată de lumină. Căţeluşa familiei Palmer, aflată la trei case distanţă, latră când e lăsată în curte să-şi facă nevoile.

E o seară obişnuită. Mă trag înapoi şi mă uit prin cameră. Trofeele şi medaliile lui Rachel, strânse în cei cinci ani de volei, ocupă un raft de lângă patul ei. Pe oglinda de deasupra biroului se află pozele cu ea şi prietenii ei, frumos aranjate. Trag scaunul alb de la birou, cu perna lui pufoasă, şi mă aşez.

în stânga sunt câteva fotografii cu echipa ei de volei. Fetele se ţin una pe alta cu braţele. Cea mai

bună prietenă a lui Rachel, Aimee, îi pune surorii mele urechi de iepure în toate pozele. Cred că era o glumă de-a lor. Sunt multe lucruri din viaţa lui Rachel pe care eu nu le cunosc. Eram apropiate, dar era totuşi cu doi ani mai mare. Sunt convinsă că avea şi ea secretele ei.

în partea dreaptă a biroului sunt două fotografii de familie. într-una dintre ele suntem toţi şi a fost făcută la nunta vărului meu Randy, cu doi ani înaintea morţii lui Rachel. Mama mi-a cumpărat atunci pantofi cu tocuri şi mă simţeam în al nouălea cer. Cealaltă e cu mine şi Rachel. A fost făcută după unul dintre meciurile ei de volei. Rachel e transpirată şi zâmbitoare, iar eu ţin în braţe o minge de volei şi mă uit la sora mea ca şi cum ar fi centrul universului meu.

De pe buze îmi zboară un suspin înăbuşit. Mă ridic brusc în picioare şi ies în goană din camera lui Rachel, coborând iute scările. Mă doare prea mult să văd pozele în care eram toţi. Mă doare să mă văd pe mine privind-o ca şi cum ţinea în braţe soarele şi stelele şi luna. O idolatrizam şi acum ea nu mai este.

Ies ca din puşcă în curtea din spate şi trag cu sete o gură de aer în plămâni. Mă ajută să-mi alung nodul din gât, dar nu şi durerea din inimă. Dau fuga spre leagăn, dar şi acesta îmi aminteşte de Rachel, aşa că trec de el şi mă duc la gard, unde mă aşez în iarbă şi mă sprijin de scândurile de lemn.

Soarele a asfinţit deja, dar cerul încă nu e întunecat. Mă uit la nori şi aleg unul care seamănă cu un balaur. Apoi îmi cobor privirea, pentru că acesta este un alt lucru care- mi reaminteşte de Rachel. Când eram mici, aşterneam o pătură de picnic pe iarbă, ne întindeam pe spate şi încercam să găsim nori în formă de animale pe cer.

Simt o iritaţie în fundul gâtului şi mi se încing pleoapele, dar în loc să-mi dea lacrimile, mă pufneşte râsul. încerc să-l înăbuş, apoi cedez şi-l las să mă copleşească. E ca la înmormântarea lui Rachel, la nesfârşit. N-am putut să plâng, aşa că am râs. Nici acum nu vreau să plâng, aşa că râd.

— Ham.

Un scheunat se împleteşte cu hohotele mele isterice.

— Hei, căţelule.

Chicotesc spre Morgan, al cărui cap se iţeşte

printre scânduri.

— Ce mai faci?

Nu răspunde, dar scoate limba şi mă linge pe umăr.

E exact ce-mi trebuie.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

Acum mă linge pe gât, într-o parte, apoi pe obraz. Mă bucur de balele căţelului, pentru că sunt mult mai bune decât lacrimile sărate.

— Dar nu la fel de mult cât mi-e dor de Rachel, şoptesc.

Jap. Jap.

— Probabil că ar fi dezamăgită de mine dacă ar fi acum aici, îi zic lui Morgan. Rachel era foarte concentrată. Mai ales când era vorba de volei.

Şi eu jucam odinioară volei. Mă înscrisesem la acelaşi club la care juca şi Rachel. Eram ridicătoare, ca ea. Sfârşiturile noastre de săptămână erau întotdeauna ocupate, pentru că mergeam de la un turneu la altul.

Totul s-a sfârşit când Rachel a murit. A fost ca şi cum, de fapt, toate visurile şi ambiţiile mele îi aparţineau lui Rachel şi, când ea nu a mai fost, pasiunea mea faţă de orice s-a uscat şi s-a risipit în vânt.

— Era şi la cor. Şi la golf.

în plus, îl avea şi pe Jeff, băiatul de aur. Rachel avea tot viitorul înainte. Nu am nicio îndoială că ar fi intrat la oricare universitate din Ivy League şi că ar fi strălucit.

Eu nu am nimic de făcut cu timpul meu. Munca la adăpostul de animale era singurul lucru care-mi plăcea cu adevărat, dar, în afară de asta, am încercat să-mi umplu vremea cu petreceri şi băieţi. Nu m-am culcat cu Chase ca să-mi enervez părinţii. Dacă ar fi fost aşa, le-aş fi spus. M- am culcat cu el pentru că din viaţa mea lipsea ceva şi am simţit că pot umple cu el acest gol.

însă acum mă simt şi mai pustiită.

Am rămas fără nicio direcţie. Sau poate că rămăsesem deja de ceva vreme fără nicio direcţie şi abia azi mi-am dat seama. Am fost aşa de ocupată să dau vina pe toţi ceilalţi pentru nefericirea mea, ca nici nu m-am uitat la mine.

Nu-mi place ce văd.

Mă încrunt şi mă silesc să mă ridic în picioare, chiar

dacă asta înseamnă că nu mai primesc pupici de la Morgan.

— îmi pare rău, căţel, dar trebuie să plec. E momentul să fac nişte schimbări.

La etaj, mă aşez pe pat şi-mi deschid laptopul. Intru hotărâtă pe pagina liceului Darling. Uau. Sunt o grămada de ore opţionale şi de cluburi, atât de multe, că e greu sa dau în jos ca să le văd pe toate.

încep să citesc şi să iau notiţe. Prin dreptul uşii trece o umbră, dar nu se opreşte. Mă uit mai departe pe site-ul liceului. Mă documentez în continuare.

— Bingo, spun, privind fix literele rotunj ite de pe carneţel.

încep să tastez. îmi ia câteva ore bune, dar când termin sunt extrem de mulţumită.

Din acest moment, nu mai sunt fata pierdută în spaţiu. Sunt fata care are un plan.

— Ce-i asta? întreabă mama a doua zi de dimineaţă; când îi arăt foaia scoasă la imprimantă.

— E un contract; spun cu mândrie.

îi întind tatei un exemplar peste masa din bucătărie. Mijeşte ochii; pentru că nu poate să citească fără ochelari.

— Un contract pentru ce?

— E un...

Mama îşi lasă ideea neterminată în timp ce continuă să citească.

— E un contract de familie; spun eu.

Au mai fost şi alte titluri; cum ar fi Contract de Bună Purtare şi Contract de Responsabilitate; dar toate păreau degradante şi părtinitoare.

— Eu promit să mă supun tuturor regulilor despre care voi credeţi că mă protejează şi; în schimb; voi îmi daţi voie să vizitez o universitate la alegere.

— Nu mergi la USC; spune tata, trântind foaia pe masă.

Mă simt nevoită să-mi reprim o reacţie de furie.

— Nu e nici USC; nici UCLA; nici Miami. E Iowa State.

Replica mea îi lasă fără cuvinte. Mama ia ceaşca de cafea şi soarbe repezit din ea. Tata mijeşte ochii la mine.

— Iowa State, repetă el, bănuitor.

Mă las pe spate în scaun şi-mi încrucişez braţele.

— Da.

Mama îşi regăseşte glasul, în cele din urmă.

— De ce Iowa State? E prima oară când o pomeneşti.

— E prima oară când mă gândesc la universitatea aceasta, recunosc eu. Dar e singura şcoală care mi-a tot apărut în cadrul documentării pe care am făcut-o aseară.

Mama pare curioasă.

— Ce documentare?

Receptivitatea ei îmi dă aripi să continui.

— Vreau să devin veterinar. O să schimb câteva cursuri în semestrul viitor, deşi nu cred că vor conta prea mult creditele mele din liceu. Dar e întotdeauna un lucru bun să ai în portofoliu nişte ore suplimentare de ştiinţe dacă o iei pe drumul medicinei, chiar dacă e medicină pentru căţei. Iowa State e una dintre şcolile de medicină

veterinară de top din ţară şi e suficient de aproape de voi, ca să mă puteţi vizita.

Dar suficient de departe ca să am şi eu un sentiment de independenţă. Dar partea aceasta nu le-o explic părinţilor mei. Nu are sens să-i sperii.

Mama strânge din buze, gândindu-se intens. Tata pare în continuare sceptic.

— E la numai şase ore distanţă, le zic. Şi nici măcar nu vă cer să mă înscriu acolo. Cer doar să vizitez universitatea.

Tata îşi coboară din nou privirea asupra contractului.

— Mai scrie şi că-ţi vom da înapoi telefonul dacă te supui tuturor regulilor noastre.

— Da. Mi-e greu să vă contactez dacă am vreo problemă la şcoală sau pe drum spre casă.

— Şi vrei să te întorci la adăpostul de animale.

— Da.

— De când vrei tu să te faci medic veterinar?

— De-aseară, mărturisesc eu. Am avut o revelaţie.

Mama îşi muşcă imperceptibil buzele, ca şi cum ar încerca să nu zâmbească, dar apoi nu mai poate rezista şi un surâs larg îi luminează faţa. Mi se strânge inima, pentru că a trecut foarte mult timp de când nu mi-a mai zâmbit atât de frumos. Şi ochii îi sclipesc de mândrie.

— Ştiţi cât de mult iubesc animalele. Dacă ar fi după mine, am adopta toţi câinii şi pisicile vagaboande care ne- ar apărea la uşă.

Din clipa în care am văzut primul căţel, la vârsta de trei ani, mi-am implorat părinţii să ne luăm un animal de companie. Un câine, o pisică, un peşte, un hamster, orice. Dar casa noastră a fost dintotdeauna privată de animale.

— Aşa că aseară m-am aşezat şi m-am gândit ce aş vrea să fac cu adevărat după liceu şi ce-mi place cel mai mult pe lume şi m-am tot întors la animale. Vreau să lucrez cu animalele.

Ridic din umeri.

— Şi sunt bună la ştiinţe, deci cred că m-aş descurca foarte bine la medicină veterinară.

— Şi eu cred la fel, spune mama şi inima mea aproape că explodează de fericire.

Tata îşi revine şi el, uşor-uşor. Se scarpină pe nas şi mă studiază cu atenţie.

— Dacă suntem de acord cu asta – face un gest spre contract – ne dai cuvântul tău de onoare că vei respecta regulile? Asta înseamnă că nu mai minţi despre unde umbli, ca nu mai mergi la petreceri fără permisiunea noastră, că nu mai faci niciuna dintre prostiile astea.

— Niciuna, promit eu.

Apoi şovăi.

— în plus, n-am trecut asta în contract, dar mi-aş vrea şi uşa înapoi.

Urmează o scurtă tăcere. Mama, încă zâmbind, ia pixul pe care-l folosea tata ca să-şi completeze cuvintele încrucişate de sâmbătă. Mâzgăleşte ceva pe contract şi-l împinge spre mine.

— Aici iniţialele dumneavoastră, spune ea solemn.

Zâmbesc atât de larg, încât simt c-o să mi se rupă faţa
în două. Sub lista de privilegii pe care le-am cerut înapoi, ea a scris UŞA.

Scriu şi eu alături EJ. îşi scrie şi mama iniţialele. Şi apoi toţi trei semnăm contractul.

— O să fac o copie, anunţă tata, ridicându-se de pe scaun.

Nu mă pot abţine şi izbucnesc în râs.

— De ce, să nu cumva să distrug singurul exemplar şi să nu aveţi cum să mă trageţi la răspundere?

— Da, spune el scurt, dar ochii îi sclipesc de veselie.

Pentru o clipă senzaţională, este din nou tatăl pe care-1
aveam înainte să moară Rachel. Tatăl care făcea jocuri îngrozitoare de cuvinte şi nu putea rezista nici cinci secunde fără să surâdă cu gura până la urechi.

După ce pleacă el, mama mă ia de mână şi mă strânge uşor.

— Ne-ai luat prin surprindere aşa, de dimineaţă.

— Şi pe mine m-am luat prin surprindere.

— Sunt mândră de tine că ai căutat înlăuntrul sufletului tău şi ai luat aceste decizii.

Mi se pune un nod în gât.

— Mulţumesc.

îmi iau paharul de suc de portocale şi sorb din el, sperând ca mama să nu-şi dea seama că-mi vine să plâng. Dar cred că m-a auzit, pentru că privirea i se îndulceşte şi mai mult.

— Mai vrei să mergem să căutăm cadou pentru Scarlett?

Dau convinsă din cap în timp ce-mi beau sucul de portocale.

— Bine atunci, uite cum facem. Du-te sus şi îmbracă-te şi plecăm când eşti gata.

La mall e superaglomerat pentru o dimineața de sâmbătă. Dar nici nu mai țin minte când m-am trezit înainte de ora prânzului într-o dimineaţă de sâmbătă, aşa că poate aşa e mereu la mall la ora 10.

Mama şi cu mine rătăcim fără ţintă preţ de câteva ore. îmi cumpără un hanorac de la American Eagle, iar eu îi cumpăr lui Scarlett o eşarfă drăguţă de la Forever 21. Scar e obsedată de eşarfe. Are vreo sută în total şi ştiu c-o să-i placă la nebunie şi eşarfa aceasta roz cu auriu, cu craniile ei micuţe cu floricele în loc de guri.

Pe la ora 1 stomacul meu începe să chiorăie.

— O, Doamne, o să leşin dacă nu mănânc ceva, spun.

Mama îşi dă ochii peste cap.

— Nu suntem cam melodramatice?

— Nu, ne e foame, mamă. *Mor de foame.*

Zâmbesc şi arăt spre zona cu mâncare.

— Putem să mâncăm ceva înainte să ne întoarcem acasă?

Se gândeşte puţin, apoi scutură din cap.

— Am o idee mai bună.

O urmez intrigată în direcţia opusă zonei cu fast-food. Trecem pe lângă câteva magazine cu bijuterii, pe lângă un Foot Locker şi un Guess şi, în cele din urmă, ne oprim în celălalt capăt al imensului complex, în faţa unuia dintre restaurantele mele preferate. Prietenele mele şi cu mine luăm mereu prânzul aici când venim la mall. Au cea mai bună omletă cu şuncă şi cu brânză de pe întreaga planetă.

— Eggcellent? spun bucuroasă. Eşti cea mai tare, mamă.

Ridic mâna ca să bat cuba cu ea. Ea mă loveşte cu palma şi moralul îmi creşte şi mai mult. Nu pot nega

că e una dintre cele mai frumoase zile pe care le-am avut în ultima vreme şi e cu atât mai şocant cu cât mi-o petrec cu mama. Nu ne-am înţeles deloc atâta vreme şi mi se pare că aproape am uitat cum să ne bucurăm una de compania celeilalte.

— Hai să ne aşezăm la o masă, spun, dar mama nu vine după mine la uşile de la intrare. Grăbeşte-te, melcule.

— De fapt, cred c-o să te las doar pe tine.

Mă uit la ea, derutată.

— Poftim?

îmi face cu ochiul, apoi se uită la ceas şi zice:

— Prietenele tale trebuie să ajungă din clipă în clipă. De ce nu te aşezi la masă să le aştepţi?

Simt cum rămân cu gura căscată de uimire.

— Vorbeşti serios?

— Am sunat-o pe Lisa când erai la Forever 21 şi am propus că poate Scarlett are chef să se vadă cu tine la mall, ca să mâncaţi de prânz. Le ia şi pe Macy cu Yvonne în drum.

îmi vine să sar practic în sus de bucurie. Lisa e mama lui Scar, iar Scar e pe drum încoace cu celelalte prietene ale noastre. Şi nu-mi vine să cred că a fost ideea mamei. De- abia aştept să-i spun lui...

încerc să-mi opresc creierul înainte de a duce la capăt acest gând.

De-abia aştept sâ-i spun lui Chase.

Cât de absurd e că ăsta-i primul gând care-mi trece prin minte? Că vreau să-i spun lui Chase că sfatul lui a funcţionat. Că dacă mă port ca un adult, părinţii mei vor slăbi puţin controlul. Că tata mi-a zâmbit azi. Că mama mă *încurajează* să mă întâlnesc cu prietenele mele, deşi acum câteva zile îmi interzicea să ies din casa.

— E nemaipomenit. Tu eşti nemaipomenită.

Mă arunc şi o cuprind în braţe. Mă îmbrăţişează şi ea strâns şi apoi îmi dă drumul.

— Distracţie plăcută, Beth. Lisa şi Scarlett o să te aducă acasă cu maşina.

în clipa în care mama dispare, scot un chiţăit de bucurie. Câţiva trecători îşi întorc capetele spre mine, dar mie nu-mi pasă că mă cred nebună. Am din nou o viaţă! în curând o să-mi primesc telefonul înapoi. O să am voie să fac din nou voluntariat. O să-mi primesc şi

uşa. în curând o să-mi văd prietenele.

Chestia asta îmi place la nebunie.

în restaurant, comand un milkshake cu ciocolată şi le aştept pe fete. Prima gură de ciocolată are gust fenomenal. Sau poate e doar aroma libertăţii care-mi face papilele gustative să danseze.

— Ahhhhh!

Aceasta e replica de deschidere a lui Macy când cele trei prietene ale mele vin în grabă spre separeul meu.

— Eşti liberăăăăă! spune şi Yvonne, în timp ce Scarlett se strecoară pe banchetă lângă mine şi-mi acoperă obrazul cu pupici.

Chicotesc şi încerc s-o dezlipesc de mine.

— Calmează-te, iubăreaţo. O să-mi strici machiajul.

— Nu eşti machiată, replică, dându-şi ochii peste cap.

— Lucru pentru care te urâm toate, mă ceartă Yvonne, în timp ce ea şi Macy se aşază vizavi de noi. Nimeni nu are voie să aibă tenul atât de neted şi curat fără să folosească cremă BB.

Chelneriţa apare şi le ia comanda de băuturi. Luăm toate o pauză de la trăncăneală pentru a studia meniurile şi pentru a ne lămuri ce vrem să mâncăm. Eu îmi aleg un burger şi cartofi prăjiţi, ca să meargă cu milkshake-ul meu. Cât Macy şi Yvonne încă se gândesc, îi strecor lui Scarlett cadoul meu pe genunchi, pe sub masă.

— Ce-i asta? şopteşte ea.

— Doar un cadou pentru cea mai bună prietenă, şoptesc şi eu. Deschide-l când ajungi acasă.

Zâmbeşte.

— Eşti cea mai tare, Beth.

Mă prefac şocată.

— Mi-ai spus Beth!

— Aşa am făcut? Neah, visezi tu.

O împung în coaste.

— Ba chiar aşa mi-ai spus.

Glumim şi bârfim toate patru până când ne soseşte mâncarea şi glumim şi bârfim chiar şi în timp ce mâncăm, fără să ne pese că avem gura plină şi că probabil toată lumea ne priveşte dezaprobatoare. A trecut mult timp de când m-am simţit atât de relaxată

cu prietenele mele. La şcoală, tensiunea pe care o provoacă prezenţa lui Chase ne atârnă ca un nor negru deasupra capetelor. Acasă nu am telefon sau uşă sau vreun strop de intimitate ca să vorbesc cu prietenele mele.

Aceasta e cea mai frumoasă zi din viaţa mea.

Sau era, până când Yvonne îl pomeneşte pe Chase.

— OK, deci ştiu că nu avem voie să vorbim despre Charlie Donnelly, începe ea.

— Cine a spus că nu avem voie să vorbim despre el? o întrerup.

Privirea ei se îndreaptă spre Scarlett înainte de a reveni la mine.

Oftez şi-i arunc o privire prietenei mele celei mai bune.

— Le spui oamenilor să nu discute cu mine despre el?

— Normal că le spun, zice ea, aprigă. De fiecare dată când cineva îi rosteşte numele, te albeşti la faţă ca o stafie şi arăţi de parcă-ţi vine să vomiţi.

— De fapt, chiar ai vomitat, îmi reaminteşte Macy.

— Da, din cauza şocului, spun eu, ridicând din umeri. Dar acum, când ştiu că e la Darling şi nu mai pot face nimic în privinţa asta, nu-i pot permite să mă mai afecteze.

Doar că mă afectează mai mult decât vor afla vreodată prietenele mele. Mă gândesc la el în permanenţă.

Mă întorc spre Yvonne.

— Ce voiai să spui despre el?

Yvonne soarbe prelung din suc înainte de a vorbi.

— Sora mea a venit acasă de la facultate în weekendul ăsta. A ieşit în oraş cu prietenii ieri aseară şi s-au tot discutat diverse lucruri despre Charlie.

Mă încrunt.

— Ce fel de lucruri?

— Bine, OK, ştii că Taylor e prietenă cu nişte fete din Lincoln, da?

Taylor e sora mai mare a lui Yvonne şi habar nu am cu cine e prietenă, dar dau din cap în ciuda acestui fapt.

— Sunt cu doi ani mai mari ca noi, exact ca Taylor, şi una dintre ele îl cunoaşte pe Charlie de mult.

O cheamă Maria – nu ştiu dacă voi aţi făcut vreodată cunoştinţă cu ea.

— De ce am fi făcut noi cunoştinţă cu ea? spune Scarlett. Tocmai ai spus că sunt cu doi ani mai mari decât noi.

— Corect. Mă rog. Cum spuneam, Maria locuieşte în Lincoln şi era prietenă cu Charlie. Petreceau verile împreună şi cred că erau împreună şi serile trecute. Joi seară, zice Yvonne, privindu-mă cu subînţeles. Era la petrecerea lui Karl.

— Kav, o corectez eu.

— Mă rog, spune ea, sorbind din nou din suc. Charlie a fost şi el la petrecere. Ştiai?

Macy icneşte.

— O, Doamne, l-ai văzut acolo?

— Nu, mint eu. Dar nu am stat foarte mult.

— Ah, ce bine, zice Scarlett, întinzându-se şi strângându- mă de umăr. îţi imaginezi cum ar fi să-ncerce să stea cu tine la o petrecere?

— Sau să se dea la tine? adaugă Macy, răsuflând din greu.

Un nod de vinovăţie mi se pune în gât. Am trecut deja
prin asta. Doar că eu am fost cea care a vrut să stea cu el la prima petrecere şi care s-a dat la el. Adevărul îmi stă pe vârful limbii şi sunt atât de tentată, *atât de tentată* să le destăinui toate acele amănunte perverse, îngrozitoare şi minunate.

Vreau să le spun prietenelor mele că am făcut sex pentru prima oară. Vreau să le spun cât de derutată mă simt în privinţa lui Chase, cum cred că simt ceva pentru el, dar că nu ştiu dacă e din cauza sexului sau dacă chiar îmi place de el.

însă nu pot rosti nicio vorbă. Mi-e groază că mă vor judeca. Sau, mai rău, mă vor urî pentru asta şi vor spune întregii şcoli ce am făcut. Sau, şi mai grav, le vor spune părinţilor mei.

Aşa că tac mâlc şi ascult restul poveştii lui Yvonne.

— Deci Charlie era acolo cu Maria...

Maria e fata aia superbă cu care Jeff a fost nesimţit? Brusc sper că nu, pentru că ideea că Chase şi-ar petrece vremea cu o fată atât de frumoasă îmi trezeşte o nedorită senzaţie de gelozie.

Ahhh. Trebuie să încetez cu asta.

— ...şi i-a spus că era la altă petrecere, în weekendul trecut, nu a zis unde, şi că acolo a cunoscut o fată foarte mişto şi...

— *Poftim?* fac eu.

Obrajii îmi iau foc. Chase a vorbit despre mine cu prietenii lui? Le-a spus că sunt *mişto*?

Poate că nici nu vorbea despre tine, mă avertizează o voce din mintea mea.

Acest gând aprinde din nou gelozia.

— Pe bune? spune furioasă Scarlett. A ieşit din puşcărie de cât timp, *de o secundă*şi deja îşi face prieteni şi agaţă şi se poartă ca şi cum n-ar fi greşit cu nimic? E un criminal!

Izbucnirea ei face câteva persoane să-şi întoarcă privirile spre noi.

— Scuze, şopteşte ea ruşinată.

— Nu, sunt de acord cu tine, spune Yvonne. M-am gândit la acelaşi lucru când am auzit. în plus, din ce spune Maria, Charlie era un mare gigolo înainte să fie arestat. Era mereu sufletul petrecerii şi s-a cuplat cu o grămadă de fete, fiind, se pare, un mare vrăjitor. Genul supercombinator.

Sunt nevoită să-mi înăbuş un hohot de râs pentru că, oricum o fi fost Chase înainte, cu siguranţă acum nu mai este aşa. Un mare vrăjitor? Nu prea. Nu are nicio problemă să fie dureros de direct şi să-mi spună lucrurile pe care nu am chef să le aud. Sufletul petrecerii? Da, de-aia stă ascuns într-un colţ la fiecare petrecere la care merge.

L-a schimbat clar faptul că a fost închis. L-a transformat dintr-un băiat care voia să se combine şi să se distreze într-un tip care acum apreciază tot ce are. Un tip care poate găsi un singur lucru pozitiv în fiecare zi şi care poate fi recunoscător pentru acesta.

Acel Chase pe care-l cunoştea Maria acum trei ani a dispărut. Eu nu l-am cunoscut pe acel Chase. Eu îl cunosc pe acest Chase cuminte. Pe Chase cel serios. Cel care zâmbeşte atât de rar încât, atunci când se întâmplă, ţi se pare că asişti la o eclipsă solară. Şi e atât de frumos! îmi place la nebunie când zâmbeşte. Eu...

Mă simt copleşită de nefericire. Aahhh. Chestia. Asta. Trebuie. Să. înceteze.

— Eşti OK? întreabă Scarlett.

îmi muşc buza, întrebându-mă oare ce Dumnezeu transmite expresia mea dacă glasul lui Scarlett sună atât de alarmat.

— Sunt bine, o asigur, inspirând profund. Dar... ai dreptate... poate că nu-mi place să discut despre el.

— Vezi? spune Scarlett, întorcându-se spre Yvonne. Ţi-am spus eu că e un subiect sensibil. Nu mai trebuie să vorbim despre dubiosul ăla.

îmi iau milkshake-ul şi-l termin dintr-o înghiţitură, dar lichidul rece şi dulce nu-mi poate alunga nodul de nefericire din gât. E simplu să nu vorbesc despre Chase.

Să nu mă gândesc la el? Asta e cu totul şi cu totul altceva.

A doua zi de dimineaţă; mă trezesc cu un zâmbet larg pe buze. Aseară; tata rai-a bătut la uşă – *la uşă!* – şi m-a anunţat că el şi mama au hotărât să mă lase să mă duc singură astăzi cu maşina la adăpost. Cu maşina mea.

Jur, viaţa mea se înseninează atât de mult; încât mi-e teamă să nu fie totul doar un vis frumos. Dar sunt trează- trează în timp ce mă îmbrac; mănânc ceva în viteză; sar în maşină – *maşina mea!* – şi-mi bag telefonul – *telefonul meu!* – în încărcătorul de la bord ca să ascult nişte muzică.

Azi va fi o zi bună. Am luat-o pe arătură în ultimele câteva luni; dar, în sfârşit; am senzaţia că am revenit pe drumul cel bun.

Când ajung la adăpost însă; mă aşteaptă o porţie de dezamăgire. După ce mă îmbrăţişează cu drag şi-mi spune cât de mult se bucură că m-am întors; Sandy mă informează că azi nu pot interacţiona cu animalele.

— Fără pupici de căţei? spun posomorâtă. De ce aşa?

— Avem nişte formulare noi de asigurare şi răspundere pe care trebuie să le semneze toţi voluntarii. în cazul tău, fiind minoră, sunt necesare semnăturile părinţilor tăi. Ţi le-aş fi trimis pe e-mail când le-am primit, săptămâna trecută, dar... – ridică ea din umeri – nu credeam că te mai întorci. Tatăl tău era destul de hotărât când am vorbit cu el la telefon.

— Din fericire, s-a răzgândit, spun, zâmbind larg. Şi e-n regulă – o să-i mângâi şi o să-i pup pe toţi

în plus weekendul viitor.

îndes hârtiile în geanta mea de poştaş.

— Duc astea acasă şi o pun pe mama să le semneze.

— Grozav. Atunci azi o să strângi căcăţeii de câine, rânjeşte Sandy. Probabil că nu aşa ar vrea cineva să-şi petreacă weekendurile. Mai ales în clasa a douăsprezecea.

— Ba mie mi se pare senzaţional, îi spun lui Sandy. M-am decis că vreau să mă fac medic veterinar, deci cu cât mă aflu mai mult în preajma animalelor, cu atât mai bine. Chiar dacă nu fac altceva decât să le adun căcăţeii.

Sandy surâde şi ea.

— Da, exact asta am făcut şi eu în weekendurile din ultimul an de liceu, am adunat căcăţei. Toate petrecerile se termină la fel, nu-i aşa? Aceiaşi oameni se combină între ei. Se stârnesc aceleaşi scandaluri. Toată lumea se poartă de parcă liceul ar însemna ultimele lor zile din viaţă.

Parcă vorbeşte despre viaţa mea cu totul neinteresantă.

— în orice caz, construim un nou coteţ pentru câini în spate, dar trebuie să curăţăm locul şi să aruncăm tot gunoiul şi răhăţeii de acolo. Dacă tot eşti îmbrăcată în pantaloni şi-n hanorac, ar trebui să fii bine protejată.

Mă uit în jos la colanţii care încep să se destrame după atâtea spălări la maşină şi la hanoracul supradimensionat cu Darling High, atât de jerpelit încât mai degrabă trebuie să ghiceşti ce scrie pe el.

— Mi se pare un plan bun.

Sandy mă îndrumă spre magazia de pe hol, unde sunt rafturi întregi cu lopeţi, cutii şi saci. Se duce în spate, ia ceva de-acolo şi se întoarce.

— Uite, o să ai nevoie de astea.

îmi întinde o pereche de mănuşi de grădină, negru cu albastru. Mi le pun pe mâini. Sunt puţin cam lungi, dar nu vreau să mă plâng. Am noroc că mi-a dat slujba înapoi după ce tata m-a obligat să plec de-aici fără niciun avertisment.

Ieşim pe uşa din spate şi parcurgem o cărare cu pietriş care duce la marginea unei zone împădurite. Acolo e deja un muncitor care mută pământul şi molozul dintr-un morman într-altul. Mersul lui relaxat şi membrele sale lungi mă duc cu gândul la Chase. Dar e adevărat că orice mă duce cu gândul la el în ultima vreme.

— Deci te gândeşti serios să mergi la Facultatea de Medicină veterinară? întreabă Sandy.

— Da. Ştii cât de mult iubesc animalele. Mi-ar fi plăcut mult să am un animal de companie acasă, dar, ştii tu, alergiile.

Nu spun *alergiile răposatei mele surori*, pentru că ar părea total absurd şi nici nu vreau ca Sandy să creadă că părinţii mei sunt nebuni de legat.

— Mare păcat. Există şi pisici fără păr şi aşa mai departe, dar sunt destul de scumpe. în plus, tu ştii

deja că încurajăm adopţia, nu achiziţionarea animalelor de la crescători. Anul trecut un milion de animale nedorite au fost eutanasiate.

Oftez.

— Un milion?

— Da, tragic, nu-i aşa?

Ajungem la şantier şi Sandy face un gest spre acesta.

— Abia am cumpărat terenul acesta săptămâna trecută şi, după cum vezi, e un fel de maidan. Trebuie să-l curăţăm. Metalul, fertilizatorul şi gunoiul trebuie separate. Dacă ai vreo întrebare, apelează la Chase. A început să lucreze aici acum câteva zile. Hei, Chase!

Sandy îi face cu mâna muncitorului, care o lasă mai moale cu împinsul roabei şi se opreşte lângă noi.

Şocul se transformă în bucurie.

Pe bune? Mă întâlnesc cu Chase *si* scap de părinţii mei câteva ore în fiecare weekend?

Nu-mi pasă câţi răhăţei trebuie să rânesc. Merită.

— Hei, Sandy. Cu ce pot ajuta...

Zâmbetul de pe faţa lui Chase dispare când mă recunoaşte.

— Ea e Beth Jones. E noua noastră voluntară. De fapt, e o voluntară mai veche care revine alături de noi.

Sandy îşi loveşte prieteneşte umărul cu Chase.

Mă crispez. Sunt împreună sau ceva de genul ăsta? Părea fericit s-o vadă până când m-a observat. Iar ea se poartă ca şi cum ar fi vechi cunoştinţe. A înşelat-o pe Sandy cu mine la petrecere? Sau e ceva mai recent? Sandy e drăguţă, dar e mai mare. Adică, jur că are vreo 25 de ani.

Mă uit fix la Chase, care mă priveşte şi el, cu un aer sumbru.

— Mă bucur de cunoştinţă, răspunde el pe un ton care spune că nu se bucură deloc.

Sandy îi aruncă o privire iscoditoare, dar Chase scapă de explicaţiile în privinţa schimbării subite de dispoziţie când cineva de la adăpost o strigă pe Sandy.

— Vă descurcaţi? întreabă ea, ezitând să ne lase singuri.

— Sandy, strigă din nou tipul de la uşa din spate.

— Ne descurcăm, mulţumim, zic eu, pentru că *vreau* să ne lase în pace.

— Da, du-te, Sandy, e în regulă, spune Chase, făcându-i un semn cu capul.

Acest Chase care stă aici, în faţa mea, mi se pare mai încrezător decât cel de la şcoală. Pe coridor, e mereu cu capul în jos. în clasă, se uită drept înainte. Aici, te priveşte direct în ochi. Are umerii drepţi. Ba chiar pare mai înalt – şi mai sexy.

în clipa în care Sandy e destul de departe ca să nu ne mai poată auzi, Chase se apleacă spre mine.

Inima începe să-mi bată cu atâta putere, încât jur c-o simt izbindu-se de coşul pieptului. înghit în sec. Aerul dintre noi se subţiază. în timp ce gura lui mi se apropie de faţă, simt cum mi se întretaie respiraţia. O să... O să mă...?

— Mă urmăreşti cumva? îmi şopteşte el la ureche.

Mă retrag brusc.

— Poftim?

— Ce cauţi aici? M-ai urmărit?

Toate senzaţiile plăcute pe care le încercam sunt şterse de valul revoltei.

— Normal că nu. Sunt voluntară aici de doi ani!

El mijeşte ochii, de parcă nu prea m-ar crede.

— E adevărat, insist eu. N-ai auzit că Sandy a spus că sunt o veche voluntară? Acesta era locul *meu* cu mult timp înainte să apari tu aici.

Ca să subliniez acest fapt, trec pe lângă el şi apuc o creangă de copac. Desigur, e mai mare decât credeam şi rămâne blocată sub un alt obiect, aşa că nu pot merge mai departe furioasă, cum mi-am propus. Mereu se alege praful de planurile mele.

O mână mare îmi prinde palma şi creanga cedează.

— îmi pare rău, spune el tăios. Putem s-o luăm de la început?

N-ar fi grozav să se poată?

— De unde?

— De la începutul începutului?

Coboară încet capătul lui de creangă şi apoi îmi întinde mâna.

— Sunt Chase Donnelly.

îi strâng mâna. Degetele lui lungi le cuprind pe ale mele, trimiţându-mi impulsuri electrice prin tot corpul.

Le ignor şi spun:

— Eu sunt Beth Jones. Sunt din nou voluntară aici după o scurtă pauză.

— Pentru mine, face parte din eliberarea condiţionată.

îi dau drumul la mână.

— Pe bune, Chase. Nu poţi să începi cu asta.

S-a dus naibii noul început. Mă-ntind după creangă şi o târăsc.

— De ce? spune el, apucând de capătul cel gros şi ridicându-l în aer. E adevărul.

— Şi? Mai există o mie de adevăruri cu care puteai să te prezinţi. Cum ar fi că primarul e tatăl tău vitreg. începe cu asta.

— M-ar face să par un dobitoc fiţos, mormăie el.

— Şi dacă spui că eşti în perioada de eliberare condiţionată pari un...

Caut cuvântul potrivit.

— Infractor? propune el.

— Delincvent. Şi nu eşti.

— Dar asta sunt.

— Credeam că începem de la zero.

— N-o să induc pe nimeni în eroare.

Nerăbdătoare, arunc capătul crengii în mormanul cu lemne. A vorbi cu Chase e sinonim cu a ţine un discurs unei grămezi de lemne. Nu are rost şi cuvintele se pierd în eter.

— Uite, nu vreau să-ncerc să fac pe tâmpitul, zice el, apropiindu-se de umărul meu drept. Nu mi se pare corect să nu le spun oamenilor că sunt în perioada de eliberare condiţionată. E ca şi cum m-aş preface că sunt altcineva.

— Nu te prefaci că eşti altcineva dacă îi laşi pe oameni să te cunoască înainte de a le spune asta despre tine. Se numeşte că-ţi arăţi mai întâi partea cea bună. La un interviu, nu le spui că ţi-e greu să te trezeşti dimineaţa. Le spui că de-abia aştepţi să începi munca la orice oră.

îmi încrucişez braţele.

— Hai să încercăm din nou – de ce ţi-ai luat o slujbă aici şi nu în altă parte?

— Adăpostul are o înţelegere cu programul statal de reabilitare pentru minori.

Ridic braţele scârbită.

— Las-o baltă. De ce nu-ţi tatuezi *Chase Donnelly, infractor* pe frunte?

— Pe frunte? Neah, mă gândeam mai bine pe gât.

— Poftim?

Mă răsucesc şi-l văd pe Chase rânjind la mine. Glumea, slavă Cerului.

— OK, ce mai zici acum?

Vine spre mine, mă prinde de mâna dreaptă şi spune:

— Sunt Chase Donnelly. Merg la Darling High. Cred că avem nişte cursuri comune.

Resimt din nou şocurile electrice, dar mă prefac că apropierea lui nu mă face s-o iau razna pe interior.

— Eu sunt Beth Jones. Te-am văzut la Algebră pentru avansaţi şi la Istoria muzicii. Cânţi la vreun instrument?

— Nu, nu pot să cânt la niciun instrument, nici dacă viaţa mea ar depinde de asta. Nici cu vocea nu mă descurc şi nici să desenez nu ştiu, nici măcar la nivel rudimentar.

Dar trebuia să mă înscriu la ceva legat de arte, aşa că am ales Istoria muzicii.

— Şi eu la fel.

îi zâmbesc cu înţelegere.

— în plus, am auzit că Dvorak ne lasă să ascultăm muzică pop în clasă, iar mie îmi place muzica pop, fără nicio ironie.

Spre uimirea mea, nu râde de mine. în schimb spune:

— Tipii de la One Direction sunt supermarfă acum.

— Cu Harry Styles până la final.

— Mie îmi place mai mult hip-hopul. Gucci Mane, Post Malone.

— Şi mie îmi place.

Ne holbăm unul la celălalt, cu mâinile împreunate şi cu feţe luminate de zâmbete. Mi se pare că o să mă coc la soare. în cele din urmă, ne dăm seama că ne ţinem de mâini de prea mult timp ca să fie o strângere normală de mână. Eu îi dau drumul prima. El pare că nu vrea să-mi dea drumul. Sau poate e doar în imaginaţia mea.

— îţi plac animalele, ha? întreabă când revenim

la mormanul de gunoi.

— Mi-am dorit întotdeauna un animal de companie, dar nu ne putem lua pentru că Ra... pentru că mama e superalergică, mint eu. Ţie îţi plac?

— Da. îmi place că nu te judecă. E un mare plus.

— Nu ştiu ce să zic. E un pitbull nou înăuntru care se uită urât la toată lumea.

— Rocco? Nici gând. E un drăgălaş. Cel mai rău lucru pe care-l poate face e să te umple de bale. Cineva l-a adus acum câteva zile şi-i dau pe furiş bunătăţi de câte ori am ocazia.

— Cine mai e nou? întreb curioasă. Am lipsit, nu mai ştiu noutăţile. Opie şi-a luat medicamentele?

— Nu fără scandal, răspunde Chase cu un zâmbet sec. Trei oameni trebuie să se lupte cu el ca să ia pastilele alea.

— Nu şi când sunt eu aici, spun cu înfumurare, amintindu-mi ce frumos reacţionează la mine rottweilerul ursuz.

— Păi, atunci mă bucur că te-ai întors.

Chase îmi mai spune câteva lucruri despre animalele noi pe care nu le-am cunoscut încă. Mittens, o mâţă cu cel mai neoriginal nume dintre toate câte am auzit vreodată, pare fricoasă, dar dacă-i dai puţin lapte, va fi prietena ta pe vecie. Sylvester e un papagal care vorbeşte în franceză. Nimeni nu ştie de ce, dar bănuim că a avut un stăpân vorbitor de franceză, în ciuda faptului că în Darling nu a locuit niciodată o familie franceză, din câte ne putem aminti.

— Preferatul meu e totuşi Boots, îmi zice Chase. E un bătrânel dur. Stăpânul lui a murit săptămâna trecută şi familia nu l-a vrut pe Boots. Nu cred c-o să-l adopte nimeni, aşa că sper că o să mă lase să-l iau acasă.

— Bravo ţie.

Mă gândesc la dormitorul gol al lui Chase de la subsol şi mi se strânge inima. I-ar prinde bine un prieten.

— Da, dar are nu ştiu ce problemă la stomac şi vomită mereu. Mama m-ar omorî...

Se opreşte şi-şi drege glasul.

— Mamei nu i-ar conveni deloc dacă aş aduce acasă un câine care ar distruge covoarele de mii de dolari ale primarului.

— E-n regulă. Poţi să spui chestii gen *omoară* sau *ucide* şi n-o să-ţi port pică.

Urăsc să văd cum îşi supraveghează vocabularul în preajma mea. Mă priveşte fix cu ochii lui albaştri.

— Neah, chiar nu pot să rostesc cuvintele acestea, recunoaşte el. Pentru că, şi dacă tu nu-mi porţi pică, eu tot mă simt vinovat. N-am dormit atâta timp pentru că m-am simţit vinovat din cauza ta.

Nu e o acuzaţie; e o mărturisire tristă şi dureroasă.

Fără alte cuvinte, Chase se apleacă şi ridică o bucată imensă de metal, vopsită în alb, aruncând-o în mormanul cu fiare.

Muncim în linişte până la ora închiderii.

— Pot să te duc acasă cu maşina? întreb în timp ce ne spălăm.

Chase dă din cap că nu, ştergându-şi mâinile.

— Vine primarul să mă ia.

— Aşa îi spui şi în faţă? Hei, primare, ce-avem la cină? Frumoasă cravată, primare. Ne vedem mai târziu, primare! spun, fluturând din mână.

Chase rânjeşte.

— Nu, îi spun Brian.

— Mă pomenea cineva?

O siluetă zveltă îşi face apariţia în camera din spate. Recunosc chipul arătos şi proaspăt bărbierit al primarului Stanton din afişele electorale. Dar în realitate, este mult mai scund. îmi întinde mâna.

— Mi-am auzit numele şi, ca orice bun politician, m-am repezit să aud ce anume se vorbeşte.

— Domnule; a spus formal Chase.

îi spune Brian pe naiba. Dau mâna cu primarul Stanton.

— Numai de bine.

— Eşti alegătoarea mea preferată.

Tatăl vitreg al lui Chase zâmbeşte şi mi se pare un gest autentic; nu un spectacol pe care-l pune în scenă în faţa publicului.

— Deci tu trebuie să fii Katie; amica lui Chase?

O; Doamne. îi arunc lui Chase o privire disperată. Uitasem că am minţit-o pe mama lui în privinţa numelui meu.

— Acum i se spune Beth; intervine Chase. I se spunea Katie când era mai mică, dar i se părea prea siropos, aşa că acum preferă să-i spunem Beth.

Era o explicaţie extrem de absurdă. Asta cred prietenii mei când eu tot insist să nu-mi mai spună Lizzie?

— Păi, atunci Beth îţi spunem. Deşi Katie e un nume adorabil. Zilele astea te duci în recunoaştere la colegii? Mama lui Chase şi cu mine ne-am tot rugat de el să se înscrie la o şcoală din Arizona ca să-l vizităm undeva unde e cald.

— Mi-ar plăcea, dar nu, părinţii mei vor să urmez Darling College.

Primarul Stanton e un politician abil, dar nici chiar el nu-şi poate ascunde complet uimirea.

— Mă rog, Darling are nişte cursuri bune, ceea ce te va ajuta, sunt sigur, în ceea ce vrei să faci mai departe. Eşti gata, Chase?

— Dap. Ne mai vedem, Beth.

— Pa.

îl petrec din priviri, admirând felul în care părul lui blond-închis sclipeşte în nuanţe aurii în lumina rozalie a apusului. Ce ironic e că părinţii lui Chase vor să-l trimită departe de-aici, dar el e hotărât să rămână şi să se consume în fiecare zi, iar eu de-abia aştept să scap din lesa părinţilor mei.

Dar Chase nu simte că o poate lua de la zero sau, cel puţin, crede că nu merită aşa ceva. Cât despre mine, nu contează de câte ori le spun oamenilor că mă cheamă Beth, în ochii lor voi fi întotdeauna Lizzie. Indiferent unde va merge Chase, îşi va purta cazierul cu el. E cazier juvenil şi e secretizat, dar e acolo.

Aceste adevăruri plutesc undeva înlăuntrul meu şi se scufundă ca pietrele într-un iaz. Mersul uşor al lui Chase a dispărut şi altul, mai greoi, i-a luat locul, ca şi cum ar fi apăsat de o povară nevăzută. Doar că nu e deloc nevăzută. Eu sunt. Eu sunt povara. Eu sunt manifestarea în carne şi oase a vinovăţiei sale.

Chiar dacă eu aş cădea la pace cu trecutul, nu cred că Chase va reuşi vreodată.

— Eşti binedispusă azi, spune Scarlett când ajungem la dulapuri, înainte de ora de algebră.

— Sunt?

Mă uit în oglindă. Nu arăt deloc altfel decât arătam ieri. Mă ciupesc de obraz.

— Mi-am dat cu luciu de buze dimineaţă.

Ea îşi dă ochii peste cap.

— Sunt destul de sigură că nu e de la luciul de buze. Haide, spune tot. De ce eşti toată numai un zâmbet?

Mă răsucesc spre ea.

— Am semnat un fel de contract cu părinţii mei, unde am promis să fiu fată cuminte. în schimb, îmi voi primi unele dintre privilegii înapoi, îi mărturisesc.

Scar face ochii mari.

— Doamne, Dumnezeule. De-asta ne-a invitat mama ta la prânz în weekend.

— Aşa cred. Şi mi-au dat şi telefonul înapoi. Şi maşina, şi uşa.

Zâmbeşte.

— E prima oară în viaţa mea când aud că cineva şi-a primit *uşa* înapoi.

— Ştiu, nu-i aşa?

Se uită şi ea în oglindă, ducându-şi degetele la colţul gurii ca să-şi aranjeze rujul.

— E un contract, gen, legal?

Pufnesc în râs.

— îmm, mă îndoiesc. Dacă nu se ţin de cuvânt, nu cred că Judecătoarea Judy o să-i oblige să-şi îndeplinească obligaţiile sau să plătească vreo amendă.

— închipuie-ţi că i-ai da în judecată, zice Scar, începând să râdă. Ar fi o şmecherie şi o nebunie în acelaşi timp.

Nici nu am timp să clipesc, că Scarlett mă cuprinde cu braţele de gât.

— Dar, oricum ar fi, mă bucur din toată inima pentru tine! Mă bucur că nu mai sunt nici ei nişte tâmpiţi notorii.

— Doamne, şi eu.

Ne despărţim când observăm agitaţie la celălalt capăt al holului. Ne întoarcem şi-i vedem pe Troy şi pe prietenii lui cum îl înconjoară pe Chase.

Simt cum mi se încordează umerii. De ce nu pot nemernicii ăştia să-l lase în pace? E la fel de înalt şi de bine făcut ca oricare dintre jucătorii de fotbal american, dar toţi ştiu că nu va riposta dacă le va căşuna pe el. Nu-şi poate permite să intre în belele la şcoală şi încearcă din răsputeri să nu atragă atenţia nimănui.

— Vrei să vii vineri la meci? ciripeşte Scarlett, luându-şi privirea de la grupul de băieţi.

Mă uit urât spre fotbalişti.

— Nu.

Aş prefera să-mi scot ochii decât să-i încurajez pe bătăuşii ăia.

Pe coridor, Chase merge cu paşi egali, fără să se uite nici în stânga, nici în dreapta. N-o să înţeleg niciodată cum se păstrează departe de aceste mizerii şi rămâne în lumea lui.

— Te rog. Nu vreau să merg singură, zice Scar.

îmi desprind privirea de la Chase şi redevin atentă la prietena mea.

— Yvonne pleacă să viziteze o facultate şi Macy are turneu de volei cu clubul ei.

Mijesc ochii.

— Tu nu suporţi fotbalul, îi reamintesc.

— Nu e vorba despre fotbal.

Rânjesc cu gura până la urechi.

— Ah, OK. Cine-i tipul, deci?

îşi fereşte ochii imediat. De când îmi ascunde Scarlett care băiat o pasionează? Nu sunt sigură că-mi place faza asta.

— Pe bune? E atât de dubios încât nu poţi să-mi spui nimic despre el?

Apoi îmi ţin gura, căci cine sunt eu să vorbesc?

— Vino şi gata, OK? zice ea calmă.

— OK, cedez eu, pentru că, dacă merg la meci, n-o să aibă încotro şi o să-mi spună de cine e îndrăgostită.

— Ura, spune ea fericită. Eşti cea mai tare!

Mă îmbrăţişează din nou, exact când Troy şi amicii lui se apropie de noi.

— Dacă voi două vă giugiuliţi, pot să fac nişte poze? spune Troy, privindu-ne cu jind când trece pe lângă noi.

— Eşti extrem de scârbos.

Mă dau deoparte.

— Eşti sigură că vrei să mergi la meci? o întreb pe Scar în gura mare.

Ea strâmbă din nas.

— Că doar nu mergem să-i încurajăm pe ăştia. Nouă nu ne plac învinşii.

Troy se strâmbă şi face un pas spre noi. Silueta masivă a lui Chase apare şi ea, scoţându-l din peisaj pe Troy. O iau de mână pe Scarlett şi o ştergem spre oră.

— E Jeff, izbucneşte ea când ajungem la uşă.

Mă uit în jur.

— Unde?

— Nu. Jeff. Jeff e băiatul pe care vreau să-l văd la meci.

Preţ de o clipă sunt şocată.

— Jeff? Jeff al lui Rachel?

Şi regret imediat că m-am exprimat cu atâta lipsă de tact, pentru că Scar se face vizibil mai mică.

— Nu, stai. Nu mai e Jeff al lui Rachel. Doar că...

Uau, de fapt, sunt exact ca părinţii mei – în mintea mea încă o păstrez vie pe Rachel.

— Jeff nu aparţine nimănui. Categoric nimănui care are numele de familie Jones, îmi închei ideea.

Trage cu ochiul la mine printre genele ei lungi.

— Nu eşti supărată?

— Nu. Doamne, nici gând.

— Credeam că eşti interesată de el, dar el a spus că nu. Adică a fost clar în privinţa asta.

Totuşi pare în continuare îngrijorată.

— Are dreptate. Nu sunt interesată.

Mai ales după ce m-a abandonat la petrecere.

Gândul acesta mă face să şovăi. Ar trebui să-i spun lui Scarlett, dar cum? Dacă îi zic acum, o va pune pe seama geloziei. Sau se va simţi şi mai vinovată. Oricum ar fi, va trebui să ţin povestea asta pentru mine până când se va ivi o ocazie mai bună.

— Dacă pe Jeff îl vrei, pe Jeff îl vei avea, declar eu, la fel de hotărâtă, sper, pe cât a fost şi Jeff când s-a dezis de mine.

Scarlett chiţăie fericită.

— Ura! O să ne distrăm. Luăm cina la Mixed şi apoi mergem la meci. Ne putem vedea toţi la mine acasă după aceea. O să-i pun pe părinţii mei să-i sune

pe ai tăi.

— Sună bine.

încerc să fiu veselă de dragul lui Scar, dar nu ştiu, de fapt, cât sunt de entuziasmată că-i place Jeff.

Când ieşea cu Rachel, mi se părea cel mai mişto tip din lume. Dar adevărul e că nu-l cunoşteam prea bine. De când s-a întors în Darling, l-am cunoscut mai bine, mai ales în noaptea cu petrecerea din Lincoln şi – trebuie să fiu din nou sinceră – cu cât îl cunosc mai bine, cu atât îmi place mai puţin.

Dar nu-i pot spune asta lui Scarlett, pentru că pare atât de entuziasmată pentru planul de vineri seara. Dar şi pentru că Jeff ne iese brusc în cale.

— Salutare, gagici, zice el, făcându-ne cu ochiul.

Ni se alătură şi ne ia pe amândouă pe după umeri.

— Hai să chiulim şi să mergem la Starbucks sa luăm o gustare.

— N-ar trebui sa ieşim din campus decât pentru masa de prânz, îi reamintesc eu.

— Azi n-o să-i pese nimănui, promite Jeff.

— Ce idee grozavă, Jeff, zice Scarlett cu entuziasm.

Cu prea mult entuziasm pentru o persoana care e de acord sa spargă o grămadă de bani pe o cutie de prânz cu trei felii de măr, opt boabe de strugure şi o pită de mărimea unei palme. Dar Scar zâmbeşte. Dragostea adevărată nu e niciodată înfometată.

— Vino şi tu, mă trage ea de braţ.

Cedez.

— Sigur. De ce nu?

— OK. Ne vedem după matematică. Eu chiulesc.

Se apleacă, ducându-şi o mână la stomac.

— Viroză digestivă.

O ia la goană spre infirmerie, bătând cuba cu Troy pe drum.

— Nu-i aşa că e simpatic? gângureşte Scar.

Dragostea adevărată nu are nevoie de un bun-simţ al umorului.

— Am murit de râs, îi spun, apoi intru în grabă în clasă, înainte ca sentimentele lui Scar să-mi ceară să trag şi mai multe minciuni.

După zece minute din ora de mate se aude sunând telefonul clasei. Doamna Russell pune deoparte

markerul pentru tablă şi se duce să răspundă. Nu-i convine deloc că a fost întreruptă. Troy profită de ocazie şi azvârle cocoloaşe de hârtie în spinarea lui Chase.

— Domnule Donnelly. Trebuie să mergeţi la biroul directorului. Ofiţerul care se ocupă cu eliberarea dumneavoastră condiţionată vă caută la telefon.

Troy şi amicii lui izbucnesc în hohote batjocoritoare de râs.

Eu simt un gol în stomac. Cum de poate suporta Chase aşa ceva? îmi strâng pumnii, dar rămân cu ochii lipiţi de banca mea pentru că, dacă o să văd cel mai mic semn de suferinţă pe chipul lui, o s-o iau razna.

Chase pleacă, cu un mers mai ţeapăn decât de obicei, dar cu capul sus.

— E un dur, recunoaşte Scarlett, în şoaptă. Eu n-aş putea să îndur atâtea abuzuri.

Sunt şocată. Scarlett era destul de vocală în a-şi exprima sentimentele împotriva lui Chase – cred că se lua după Jeff. Dar acum pare de-a dreptul empatică.

— Nici eu n-aş putea suporta, şoptesc şi eu.

Minutele se scurg. Doamna Russell scrie pe tablă o formulă. O copiez cu sârguinţa, în caz că, mai târziu, Chase va avea nevoie de ea.

Troy şi dobitocii lui şuşotesc în treaba lor. încerc să mă prefac că nu-i aud, dar cuvântul *Manşon* îmi atrage atenţia. Mă las pe spate cât pot de natural.

— ...l-au prins... îl exmatriculează... în sfârşit.

Mă uit îngrijorată la ceas. Au trecut aproape zece minute. Ridic mâna.

— Da, domnişoară Jones?

— Pot să mă duc la toaletă?

— Vino-ncoace.

Profesoara face un semn cu capul spre cheia de pe catedră. Scarlett îmi aruncă o privire întrebătoare.

îţi spun mai târziu, îi şoptesc. Deşi încă nu m-am decis ce să-i spun, mai exact.

Iau cheia şi ies în grabă pe coridor. Pe la jumătatea drumului spre biroul directorului, îl zăresc pe Chase întorcându-se către clasă.

— Hei, îi zic, fluturând din mână. Ce-a fost asta?

El ridică din umeri şi merge mai departe. Rămân în urma lui, dorindu-mi să spună ceva. Ce voia ofiţerul pentru eliberare condiţionată? O să fie oare luat de

aici?

Cred că mi se citeşte tulburarea pe faţă, pentru că el oftează scurt şi zice:

— Linişteşte-te, Beth. Nu era niciun ofiţer, bine? Cine a sunat a închis în clipa în care am spus *alo.*

Gândul mă poartă brusc la băieţii care se distrau în spatele clasei.

— Probabil au fost Troy şi gaşca lui de cretini.

— Probabil. Nu-i mare scofală.

Ceea ce înseamnă, cred, că nu mai vrea să discute despre asta.

Mă opresc în mijlocul coridorului, foindu-mă stingheră.

— Mergi la meci vinerea asta?

Expresia lui neîncrezătoare îmi spune că a fost o întrebare tâmpită. Ca şi cum ar avea de ce să-l aplaude pe Troy, în afara cazului în care acesta ar cădea într-un lac.

Sper că nu observa că m-am înroşit.

— O să consider că ai spus nu.

— Bună idee, spune el şi porneşte mai departe.

Mă năpustesc ca să-l ajung din urmă.

— Le-am dat părinţilor mei un contract în care promit să mă port frumos în schimbul unor libertăţi din partea lor, mă trezesc spunând.

De data asta, el este cel care se opreşte brusc.

— Şi? face el, părând interesat.

— Şi a funcţionat. Au fost de acord. Mi-am primit telefonul şi uşa de la dormitor înapoi. Şi maşina, dar numai ca să mă duc la şcoală şi la muncă.

— E grozav.

Pare să se bucure sincer pentru mine.

— Sunt oarecum fericită. în plus, am un luciu nou de buze, aşa că azi e o zi frumoasă.

Ţugui buzele într-o poză drăgălaşă. El zâmbeşte vag.

— Luciul de buze e suficient să te facă fericită, nu-i aşa?

— Tu mi-ai spus să mă concentrez la câte un singur lucru mic. Azi e un luciu de buze nou. Are gust de căpşune.

îl înghiontesc cu umărul peste braţ.

— Micul tău lucru care e azi?

îşi coboară privirea spre mine. Pot să jur că ochii îi

zăbovesc asupra buzelor mele.

— Mă gândeam la cât de mult îmi place culoarea trandafirie.

îmi lipesc buzele. El îmi urmăreşte mişcarea din priviri, îmi amintesc cum mi s-au înfiorat buzele când m-a sărutat.

— Şi la cât de mult îmi plac căpşunele, a adăugat el şi pot să jur că am văzut cum i se zbate o venă de la gât.

Oare o să mă sărute?

Se apropie de mine.

Pulsul mi-o ia la galop. Dacă mă sărută, nu ştiu ce-o să mă fac. Probabil c-o să-l resping.

Mâna bătătorită a lui Chase îmi cuprinde obrazul, iar eu nu-l îndepărtez.

— O idee extrem de proastă, şopteşte el, apropiindu-şi gura de buzele mele.

— îngrozitoare, şoptesc şi eu.

Simt cum răsuflarea mi se blochează în plămâni. Buzele îi sunt moi şi calde şi se lipesc de buzele mele, într-un sărut care durează de-abia o clipă, pentru că se aude alarma de incendiu. Ne desprindem brusc unul de celălalt.

Exact la timp, aş spune, pentru că, fără niciun avertisment, elevii dau buzna pe coridor.

Scarlett vine în fugă şi mă prinde de braţ. Nici măcar nu-l observă pe Chase; e prea entuziasmată.

— Alarma de incendiu! chiţăie ea. Hai să-l luăm pe Jeff. Starbucks, păzea, că venim!

încerc din răsputeri să nu mă uit la el. *Nu te uita, nu te uita*. Dacă voi privi spre el, expresia mă va da de gol. Scarlett îşi va da seama că tocmai s-a întâmplat ceva între noi. La naiba, mă mir că nu-mi aude bătăile asurzitoare ale inimii, care sunt mai zgomotoase decât alarma de incendiu.

Nu te uita, îmi poruncesc în timp ce Scarlett începe să mă târască pe scări.

Nu mă pot abţine – trag scurt cu ochiul peste umăr. Ochii albaştri ai lui Chase îmi transmit o senzaţie de înţelegere când se întâlnesc cu ochii mei. De fapt, chiar zâmbeşte uşor, de parcă ar vrea să-mi spună *ce poţi să faci?*

Să nu-l sărut pe ucigaşul surorii mele la şcoală, în mijlocul coridorului – *asta* aş putea să fac.

Gâfâi când ajungem afară şi nu doar din cauza cursei pe care am făcut-o ca să ieşim din şcoală. Sărutul lui Chase mi-a răpit tot oxigenul din corp, cu tot cu echilibru şi orientare. încă îi simt gustul pe buze.

Când ieşim, Jeff aşteaptă pe trotuar. Scarlett coboară treptele în zbor, râzând. Pare că-i va sări lui Jeff direct în braţe.

— Grăbiţi-vă sau va trebui să stăm la o mare coadă, ne avertizează ea.

Observ că şi alţi elevi traversează strada, aşa că nu suntem singurii care au avut ideea de a recurge la o doză de cafeină.

— Nu vă faceţi griji, spune Jeff, arătându-ne telefonul. Am comandat deja prin aplicaţie.

— Ah, ce pregătit eşti! îl laudă Scarlett.

Aproape prea pregătit...

în minte mi se înfiripă o bănuială, dar încerc s-o ignor în timp ce ne îndreptăm spre Starbucks. O ignor şi cât aşteptăm să ne luăm băuturile de la tejghea şi o ignor şi când plecăm de la cafenea.

Sunt doar paranoică. Ce dacă Jeff era deja afară şi pregătit cu comanda de cafea, ca şi cum ar fi ştiut că o să ieşim valvârtej din şcoală fix în acel moment? Şi ce dacă...

— Tu ai declanşat alarma de incendiu? întreb brusc, incapabilă să mă stăpânesc.

Scarlett pufneşte în paharul ei cu Frappuccino. Netulburat, Jeff linge glazura din vârful băuturii sale.

— Poate că da, poate că nu.

Mă uit urât la el.

— De ce ai face aşa ceva...

întrebarea îmi moare pe buze pe măsură ce ne apropiem de şcoala.

La intrare sunt parcate doua maşini de poliţie şi un camion de pompieri.

— O, nu, spune Scarlett, prinzându-l pe Jeff de cămaşa în dungi alb cu bleumarin. O să ai necazuri.

— Ba n-o sa am.

Pe chipul lui frumuşel apare un rânjet arogant.

— Nu eu sunt infractorul în şcoala asta.

Şi, desigur, mulţimea se desparte şi doi bărbaţi în uniforme albastre conduc o siluetă bine cunoscută spre portiera din spate a celei de-a doua maşini de

poliție.

îi dau grăbită paharul meu lui Scarlett şi o iau la fugă.

— Beth! Ai înnebunit? Vino înapoi!

N-am făcut decât vreo zece metri până să mă ajungă din urmă Scarlett şi să mă smucească îndărăt. E în echipa de atletism a şcolii; aşa ca e rapidă când vrea. Şi acum vrea să mă împiedice să sar în ajutorul lui Chase.

— Ce faci? întreabă ea. Poliţiştii se ocupă deja de el. O să le stai în cale.

Stai aşa, nu crede că vreau să-l ajut pe el. Crede că vreau să-i ajut pe poliţai.

în jurul nostru, puştii care aşteaptă să ia sfârşit alarma de incendiu şoptesc şi bârfesc între ei. Arată spre Chase; râd pe ascuns, răspândesc un val de venin în mulţime.

— Normal că el a fost.

— El a fost primul la care m-am gândit când am auzit că a fost alarmă falsă.

— Sper că după faza asta dispare. Distruge şcoala asta.

— Mi-am dat seama că el a declanşat alarma de când am auzit-o sunând. Am un al şaselea simţ la chestii de-astea.

Ultima replică îi aparţine lui Macy, care vine iute spre mine şi Scarlett; cu Yvonne după ea. Comentariul ei tâmpit mă face să mă întorc brusc.

— Pe bune, Mace? Tu credeai şi că un orb poate conduce maşina dacă are un câine utilitar lângă el.

Ea oftează.

— Yvonne s-a jurat că e adevărat. De ce nu mi-aş crede cea mai bună prietenă? ripostează ea, încrucişându-şi indignată braţele în dreptul pieptului.

— Macy e credulă, dar asta nu înseamnă că se înşală în privinţa oamenilor, se bagă Yvonne.

— Da, aşa e, cum spune ea.

Cele două se unesc, solidare împotriva mea. De fapt, puneţi patru la socoteala finală, pentru că Jeff apare şi se alătură grupului. îi înfige lui Scarlett în mână paharul cu Frappuccino, în timp ce strânge cu putere propriul pahar.

— De ce fugeai încolo? întreabă Jeff pe o voce joasă.

— Pentru că nu el a făcut-o şi cineva trebuie să le spună şi poliţiştilor, îi răspund cu răceală.

Se lasă o tăcere plină de uimire. Apoi cu toţii îmi sar la beregată.

— Tu îi iei apărarea? (Scarlett, nevenindu-i să creadă.)

— Eşti proastă, în pizda mă-tii? Qeff, dezgustat.)

— De ce îl aperi? (Macy, îngrozită.)

— A ucis-o pe soră-ta. (Yvonne, dezamăgită.)

Niciunul dintre ei nu vorbeşte încet, ceea ce înseamnă
că aude toată lumea din jur. Nici ceilalţi colegi de clasă nu par să aibă o problemă să-şi exprime opiniile nesolicitate, până când nu mai aud altceva decât şoapte şi acuzaţii.

— Eşti psihopată, spune un alt elev.

— Am auzit că nici măcar nu a plâns la înmormântarea surorii ei.

— Să plângă? Jur că râdea.

Insultele încep să zboare prin aer. Prietenii mei nu-mi iau apărarea.

— Deci aşa stau lucrurile, le spun, clătinând din cap.

Nu mai stau să aştept răspunsul. Chase are nevoie de ajutorul meu şi să fiu a dracului dacă o să îngădui să fie pedepsit pentru ceva ce n-a făcut.

îmi croiesc loc prin mulţime, ignorând huiduielile.

— Staţi. Staţi.

Gesticulez spre poliţişti.

— Am fost martoră, strig. Nu a fost el.

— Beth, nu face asta, murmură Chase.

Are mâinile încătuşate la spate. Pomeţii obrajilor i s-au colorat într-un roşu-închis.

Unul dintre poliţişti are mâna pe braţul lui Chase. Celălalt deschide portiera maşinii de poliţie. Văd pe apucate interiorul murdar şi grilajul care separă locurile din faţă de bancheta din spate.

îl ignor pe Chase şi mă răsucesc spre poliţistul care se află mai aproape de mine, un tip îndesat, cu burtă şi cu o faţă rotundă.

— Domnule. Vă rog. Chase... Nu Charlie a făcut-o. Era cu mine când s-a declanşat alarma.

Mă săruta. O, Doamne, dacă va trebui să spun asta cu voce tare, în faţa tuturor? Las deoparte senzaţia de greaţă din măruntaie şi insist:

— Nu avea cum să declanşeze alarma.

— Ai văzut tu că nu a declanşat-o?

Tac, pentru că nu înţeleg întrebarea.

— Du-te în clasă, zice Chase cu un glas mai

degrabă ostenit decât conflictual.

— Ai auzit ce spune iubitul tău. Du-te înăuntru.

Ofiţerul face semn cu capul spre clădirea de cărămidă.

— Copiii din ziua de azi! N-au pic de bun-simţ, mormăie spre colegul lui. Haide, înăuntru cu tine, adaugă el, bruscându-l pe Chase.

încerc să intervin şi mă trezesc cu o mână fermă înaintea mea.

— Du-te înăuntru, îmi ordonă poliţistul.

— Nu e iubitul meu. Şi vă spun adevărul, să ştiţi. Nu el a făcut asta.

— Poţi sa dai o declaraţie la secţie.

— Dar...

— Nu, şopteşte insistent Chase.

Expresia îndurerată de pe chipul lui mă răneşte. Fără să mai spun nimic, mă răsucesc şi o iau la fugă în direcţia opusa, spre şcoală. La naiba cu toate astea. E clar că poliţiştii nu vor să audă ce am de spus. Nici măcar Chase nu vrea să spun ce am de spus. Dar nici în ruptul capului nu voi laşa să se întâmple aşa ceva.

Mai aud şi alte şuşoteli în timp ce trec în fugă pe lângă un grup de elevi. Cuvintele lor mă bombardează ca nişte schije ascuţite.

— Asta nu-i Beth Jones?

— Ce căuta cu el?

— Aş fi zis că fata asta are gusturi mai bune.

Dau buzna în biroul directorului, unde e plin de oameni mari. îl caut din priviri pe domnul director Geary, ridicându-mă în vârful degetelor de la picioare ca să văd peste capetele celor prezenţi, care umplu până la refuz coridorul din dreptul zonei administrative. Renunţ şi mă duc la secretariat.

— Unde e domnul director Geary? o întreb pe secretară.

— E ocupat, draga mea, spune ea, fără să-şi ridice ochii de la computer.

— Ştiu, dar...

îl zăresc cu coada ochiului, laolaltă cu alţi câţiva profesori.

— Domnule Geary!

— Beth..., intervine secretara, dar eu o ignor.

— Domnule Geary, strig, fluturând mâna prin aer.

Directorul vine spre mine.

— Ce s-a întâmplat, Elizabeth?

— E vorba despre Chase... adică Charlie. Donnelly. Despre el e vorba. Ştiu... Am văzut... Nu e el.

Nici nu-mi ies vorbele cum trebuie pe gură.

— E-n regulă, mă bate el pe umăr. Incidentul acesta ar trebui să fie suficient ca să-l exmatriculăm.

— Dar nu el e vinovatul, strig eu, ridicând mâinile brusc, enervată.

— Nu trebuie să-i iei apărarea. E admirabil că îţi doreşti să aibă o şansă corectă aici, iar noi i-am oferit-o. Acum e momentul să primească educaţia de care are nevoie într- un loc în care nu-i deranjează pe ceilalţi.

Geary surâde încurajator şi pleacă.

îmi vine să urlu. Nimeni nu mă ascultă. Absolut nimeni. Simt cum îmi dau lacrimile şi clipesc ca să alung senzaţia de usturime. Nu-mi pasă cât sunt de furioasă. *N- am voie* să plâng. Deja nu vrea să mă ia nimeni în serios. Lacrimile m-ar face să par isterică.

Cercetez frenetic încăperea din priviri, căutând pe cineva – oricine care ar fi dispus să mă ia în serios.

Când o descopăr pe consiliera mea, mă duc la ea într- un suflet şi o trag de mânecă.

— Domnişoară Tannenhauf, vă rog, ascultaţi-mă.

— Ce ai păţit? întreabă ea, întorcându-se spre mine.

încep să-mi turui discursul de apărare.

— Nu Charlie a făcut-o. Eram cu el... ăăă, mergeam chiar lângă el când s-a declanşat alarma. A fost chemat în biroul directorului fiindcă la telefon era ofiţerul lui pentru eliberare condiţionată, dar de fapt nu ofiţerul îl sunase. Puteţi să-i telefonaţi. Trebuie să existe înregistrări, nu?

Domnişoara T. mă strânge de umăr.

— Sunt convinsă că la secţia de poliţie vor verifica toate detaliile.

Vor verifica? De ce să mai verifice? Au pus mâna pe omul lor ţintă şi tare mi-e teamă că Chase nu se va apăra. Nu vrea să provoace şi mai multe probleme.

— Duceţi-mă acolo, o implor.

— Unde?

Zâmbeşte, nu-mi înţelege deloc rugămintea.

— La secţie. Trebuie să ajung acolo. Aici nu mă

ascultă nimeni.

Îşi dă seama despre ce vorbesc, dar se încruntă dezaprobator.

— Ar trebui să te întorci la ore, Beth.

Atunci îmi ies cu totul din fire. Cu o privire urâtă, îmi pun mâinile în şolduri şi mă iau la ceartă cu îndrumătoarea.

— De când mă ştiu, voi, profesorii, spuneţi că trebuie să luăm atitudine şi să facem ce este corect. Că, dacă vedem că e hărţuit cineva, trebuie să spunem ceva. Dacă se petrece un lucru rău, să nu ne întoarcem cu spatele. Că e nevoie de o voce care să aducă schimbarea. Ei bine, *eu* sunt acea voce, spun eu, arătând cu degetul mare spre piept.

În jurul meu, toată lumea tace. Profesorii şi personalul administrativ se holbează la mine. Probabil am urlat la ei, dar mă silesc să ridic fruntea şi să nu-mi feresc ochii. Fac ceea ce trebuie în acest caz. Şi n-o să-mi fie ruşine de asta.

— Vă rog, o mai implor o dată pe consilieră.

Ea oftează, dar dă aprobator din cap.

— OK. Te duc eu.

— Emma, crezi că-i înţelept? intervine domnul Geary.

— Da, aşa cred. E secţia de poliţie, Jim. Ce se poate întâmpla acolo?

Mântuirea, sper.

Parcurgem în tăcere drumul spre secţia de poliţie. Domnişoara Tannenhauf nu pune muzică, aşa că nu se aud decât zgomotul drumului şi vuietul motorului Toyotei Camry albe. îmi frâng degetele în poale, dorindu-mi să nu dureze atât de mult.

Domnişoara T. se tot uită la mine, cu o mie de întrebări în priviri. încă nu vreau să vorbesc despre Chase.

înainte să apuce să mă întrebe ceva, izbucnesc:

— Am semnat un contract cu părinţii mei.

Sper ca această mică manevră să-i distragă atenţia de la Chase. N-aş şti oricum să răspund eventualelor ei întrebări. Nu e iubitul meu. E un tip cu care m-am cuplat. E un tip care-mi bântuie mintea cu o frecvenţă alarmantă. E un tip care-mi face inima să bată mai repede. E un tip care mi-a omorât sora.

Cine ar avea răspuns la astfel de întrebări?

— Un contract? Un contract de bună purtare?

Domnişoara T. pare entuziasmată de idee.

— L-am găsit pe internet, îi spun. De fapt, l-am copiat, cuvânt cu cuvânt. Probabil voi fi exmatriculată pentru plagiat.

Zâmbeşte.

— Cred că de data aceasta vom închide ochii.

— Sper. Deocamdată funcţionează. M-am întors la adăpostul de animale şi părinţii mei au fost de acord să mă înscriu la Iowa State.

— Păi, asta e de bine.

— Dap.

Apoi tac mâlc. Mi-am epuizat subiectele de conversaţie. Domnişoara Tannenhauf deschide ea discuţia.

— Beth, dacă ai nevoie vreodată să vorbeşti despre orice, uşa mea îţi este deschisă. Sunt aici ca să te ascult.

Secţia de poliţie îmi apare în raza vizuală şi mă gândesc amuzată că în viaţa mea nu m-am bucurat mai mult să văd o secţie de poliţie.

— Mulţumesc, domnişoară T., zic şi cobor din maşină înainte ca aceasta să se oprească de tot.

în secţia de poliţie din Darling e surprinzător de linişte. Presupun că nu avem prea multe infracţiuni pe-aici. într- un colţ, o descopăr pe mama lui Chase. Când mă vede, se ridică în picioare, recunoscându-mă de atunci când m-am dus la ei acasă.

— Katie! spune ea, alarmată. Ce cauţi aici?

Simt că mi se face rău. Trebuie să-i spun adevărul despre cine sunt, dar nu pot scoate nicio vorbă. Rămân încremenită câteva secunde şi vinovăţia îmi toacă măruntaiele, în timp ce mă întreb cum ar trebui să reacţionez.

în cele din urmă, spun, pur şi simplu:

— Unde e Chase?

— E reţinut până când soseşte avocatul soţului meu.

Are degetele la fel de roşii ca ale mele, de parcă şi ea şi le-ar fi frământat agitată, la fel ca mine.

Răspunsul ei nu-mi place. Nu există niciun motiv să fie „reţinut”. Nu există niciun motiv să se afle aici.

Fără alte cuvinte, mă duc iute spre recepţie.

— Sunt Elizabeth Jones...

Din spatele meu se aude un oftat zgomotos. Mă

crispez şi fac tot posibilul s-o ignor pe doamna Stanton, continuând să vorbesc.

— Trebuie să dau o declaraţie despre incidentul de azi de la Darling High.

Poliţistul se uită la mine nelămurit. E atât de tânăr încât mă-ntreb dacă nu cumva e şi el licean.

— Ah, OK.

Se apleacă şi scotoceşte printr-un sertar. Scoate o foaie de hârtie şi o trânteşte pe masă.

— Completează asta.

— îmi trebuie un pix.

Am venit aici fără rucsac sau geantă sau orice altceva.

— Uite-aici, spune şi trânteşte iute un pix pe pupitru.

Găsesc curajul de a mă uita în jurul meu. Mama lui Chase e într-o parte, dar suferinţa şi trădarea pe care mă aştept să i le citesc în priviri nu sunt acolo. Pare mai degrabă derutată de farsa mea decât furioasă.

Iau pixul negru şi încep să completez formularul, mâzgălindu-mi numele şi adresa, alături de vârsta mea. Rubrica pentru declaraţii e un tabel cu vreo 20 de rânduri, îmi muşc buza de jos. Ce pot să spun eu pentru a-i convinge că Chase e nevinovat? Poliţistul nu părea să mă creadă. Cred că trebuie să ofer detalii mai precise. Ar trebui să le spun şi despre sărut? Doamne, nu vreau asta, mai ales cu mama lui Chase aici. O să-i verifice telefonul lui Jeff? Pariez tot fondul meu pentru facultate că el a sunat, pretinzând că e ofiţerul pentru eliberare condiţionată. Şi categoric el a fost cel care a declanşat alarma de incendiu.

Ştiu că aceste lucruri sunt adevărate, dar cum le pot dovedi? Din fericire, nu e nevoie s-o fac.

Se aude un bâzâit şi, când ridic privirea, îl văd pe Chase venind pe uşa grea, metalică.

— Nu mi-am scris încă declaraţia, izbucnesc eu.

El ridică din umeri.

— Nici nu e cazul. Ofiţerul pentru eliberare condiţionată a confirmat că nu m-a sunat. Poliţistul a spus că mi-a jucat cineva o farsă.

Mă simt copleşită de un val de uşurare.

— Deci eşti liber să pleci?

Chase dă scurt din cap, cu o mişcare încordată. Chiar şi atunci când Troy s-a întrecut pe sine şi s-a aplecat să-l strige Manşon, Chase a reuşit să-şi

păstreze calmul.

Aş vrea să-l cuprind în braţe şi să-l strâng la piept. Dar, desigur, n-o fac. în schimb, mama lui Chase trece pe lângă mine şi-l înhaţă. N-aş putea spune că-l îmbrăţişează, dar îl strânge atât de tare de umeri încât i se albesc nodurile degetelor.

— Charlie, spune ea, cu voce înăbuşită.

— îmi pare rău, murmură el, cu capul atât de lăsat, încât aproape că-i văd ceafa. îmi pare rău.

Mi se frânge inima. Dau să mă apropii, dar domnişoara Tannenhauf mă trage înapoi. Nici nu mi-am dat seama că e în secţia de poliţie cu noi. Atât de concentrată eram asupra lui Chase.

— Hai să mergem, şopteşte domnişoara T.

Cu reticenţă, o las să mă ia de-acolo, dar scena cu mama lui Chase ţinându-l de umeri, în timp ce el stă cu capul plecat, cerându-şi iertare, e tot ce am în faţa ochilor pentru tot restul zilei.

23

Când intru în casă se aude un ţiuit ciudat. îmi verific telefonul, dar ecranul e stins, aşa ca-l las baltă. Am mintea prea plină de cele întâmplate peste zi ca să-mi mai pese de sunetele dubioase pe care le scoate telefonul meu. Oricum, probabil doar mi s-a părut.

încep să devin paranoică. Fiecare şoaptă şi privire mi se par o acuzaţie la adresa mea. După ce m-am întors la şcoală, colegii mei de clasă au oscilat între a şuşoti despre cum Chase a scăpat pentru că tatăl lui e primarul şi a spune că nu le vine să creadă că eu i-am luat apărarea. Inclusiv Scarlett mi-a tot aruncat priviri duşmănoase.

Jeff a încercat să stea de vorbă cu mine, probabil ca să se asigure că nu l-am turnat, lucru care, nu ştiu de ce, a înfuriat-o şi mai tare pe Scar. Şi singura persoană care mi- aş fi dorit să apară nu a apărut. Probabil că se dusese acasă cu mama lui. Bună idee. Şi eu ar fi trebuit să merg acasă. Domnişoara T. s-a oferit să-mi scrie o scutire, dar eu voiam să fiu la şcoală – în cazul în care ar fi apărut Chase.

Nu că şi-ar dori sprijinul meu.

îmi agăţ jacheta în cuier şi observ că rucsacul meu a invadat puţin spaţiul lui Rachel.

— Scuze, surioară, şoptesc şi-mi dau geanta la o parte.

în spatele meu, aud din nou ţiuitul. Ridic capul şi o văd pe mama intrând pe uşa din spate.

— Ce e cu sunetul ăsta? S-a stricat cuptorul cu microunde?

Nu se uită în ochii mei.

— A, chestia asta? E un nou sistem de securitate pe care l- a instalat azi taică-tău.

Are glasul piţigăiat şi neliniştit.

— Aha. Deci o să auzim sunetul ăsta de câte ori se deschide o uşă? E enervant.

— O să-l las pe tata să-ţi explice.

Stă în uşa antreului, blocându-mi vederea spre bucătărie.

— Ce cauţi acasă atât de devreme?

— S-a terminat şcoala.

Se comportă mai ciudat decât în mod obişnuit sau e numai închipuirea mea?

— Ce cauţi *tu* acasa aşa devreme?

De obicei scapă la 5. Acum de-abia e ora 3. în loc să-mi răspundă, mama mă întreabă:

— Poţi să te duci repede până la magazin să cumperi ceva?

— Fix acum? De-abia am ajuns acasă.

Acum câteva zile, aş fi profitat de orice ocazie de a scăpa din casă şi aş fi făcut orice drum. Azi îmi plesneşte capul de durere şi nu vreau decât să merg la mine în cameră, să-nchid uşa şi să-mi golesc mintea.

— Am nevoie de câteva lucruri pentru cină.

— Pot să mă schimb măcar?

— Am nevoie de ceapă sau nu pot să pregătesc cina, spune ea insistentă.

Expir exasperată, dar nu mă mai contrazic cu ea. Când deschid uşa, aud din nou ţiuitul. Un ecou vag răsună de undeva, din bucătărie. Zăresc luminiţa roşie deasupra uşii şi-mi dau ochii peste cap. Mi se pare, sincer, o exagerare.

Locuim într-un cartier sigur. Nu e nevoie de măsuri suplimentare de securitate. în plus, chiar nu avem lucruri de valoare care pot fi furate. Din curiozitate, deschid şi închid uşa din nou. De fiecare dată se aude acel sunet. Şi, spre deosebire de prima oară când am intrat, se aude şi ecoul.

Bănuitoare, mă răsucesc şi mă duc direct în bucătărie. Mama e cu telefonul în mână, cu o mutră agitată.

— Primeşti o alertă pe telefon de câte ori se deschide o uşă sau o fereastră?

Cu o expresie vinovată, îşi aşază mobilul pe blatul din bucătărie.

— Ce-ai spus?

în stare de şoc, mă reped şi-i înşfac telefonul. Evident, pe ecran are o notificare.

Uşa de la antreu deschisă. Şi apare şi ora.

— Beth, dă-mi voie să-ţi explic..., începe ea, dar ne întrerupe o bocăneală zgomotoasă de la etaj.

Ridic privirea spre tavan, apoi mă uit din nou la mama.

— Ce se petrece acolo sus? A venit şi tata de la muncă?

Ca şi în cazul mamei, nu are niciun motiv să fie acasă

atât de devreme.

— Da. Şi-a luat liber, spune ea grăbită. Probabil a scăpat ceva din mână.

Dar zgomotul nu sună deloc ca un obiect scăpat din mână.

— Mamă!

Inspir prelung ca să mă calmez.

— De ce ai vrut să mă trimiţi la magazin?

— Pentru că-mi trebuie ceapă la...

M-am săturat să-i aud explicaţiile. Mă reped la etaj. Cu coada ochiului, zăresc o luminiţă roşie la fiecare geam pe lângă care trec. îngrijorarea privind luminiţele mi se risipeşte când ajung la mine în cameră.

Tata iese de-acolo şi, preţ de o fracţiune de secundă, privirile ni se întâlnesc. Apoi trec în goană pe lângă el şi rămân cu gura căscată.

Camera mea e dată peste cap. Sunt lucruri peste tot. Patul e răscolit. Pernele sunt pe podea. Sertarele sunt golite. Pe dulap e un roman de dragoste pe care am uitat că l-am împrumutat de la Scar acum o veşnicie şi o cutie cu prezervative.

Groazei mele îi ia locul furia. S-a zis cu gândul că părinţii mei şi-au revenit. S-au întors la vechile lor prostii megaprotectoare.

Mă întorc şi o văd pe mama în prag. Observ că uşa mea a dispărut. Din nou!

— Ce-nseamnă asta? ţip eu. Mi-aţi percheziţionat camera? De ce?

— Beth...

— Răspundeţi-mi!

— Nu ţipa la mine! strigă mama.

— Nu ţipa la maică-ta! se răsteşte şi tata.

— De ce mi-aţi scotocit camera?

Sunt atât de furioasă, încât de-abia mai pot respira. Mă ustură ochii, iar în gât am un nod aşa de mare, că nici nu mai pot vorbi.

— Ce-i cu voi, oameni buni?

Mama intră în cameră.

— Ne era teamă că iei droguri...

— Droguri! ţip exasperată.

O, Doamne Dumnezeule, sunt nebuni de legat. Sunt absolut *săriţi de pe fix*.

— Te-ai dus la secţia de poliţie ca să-l aperi pe băiatul ăla! tună tata la mine.

E roşu la faţă, aşa cum sunt sigură că sunt şi eu. Amândoi gâfâim, absolut înfuriaţi unul pe celălalt.

— Domnul director Geary m-a sunat la serviciu să mă anunţe că Donnelly a tras azi alarma de incendiu...

— N-a făcut-o el!

Strâng pumnii pe lângă corp. Simt cum stau să înceapă să-mi curgă pe obraji lacrimi de neputinţă.

— Iar îl aperi! spune mama, ameninţându-mă cu degetul arătător. îi iei apărarea băiatului care ţi-a ucis sora! Care-i problema ta? Care-i problema ta, Elizabeth? Care-i problema ta? repetă ea la nesfârşit, pe un ton neliniştit.

— Voi! Voi sunteţi problema mea!

Trec în viteză pe lângă ea, lăsând bucăţelele vieţii mele expuse şi împrăştiate. Aud urletele tatei şi suspinele mamei în urma mea, dar mă doare fix în cot. Dau buzna afară din casă, mă urc în maşină şi plec.

Când mă opresc, mă trezesc că am parcat în faţa casei lui Chase.

Nu ştiu cum sau de ce am ajuns aici. Nu ştiu ce am de gând să fac. Uşile sunt închise, la fel şi ferestrele. Nu zăresc nicio mişcare.

Aici, înăuntru, sunt uşi trântite şi strigăte? Nu, Chase nu pare genul de om care să-şi iasă din fire. Probabil că la ei în casă domneşte o tăcere de gheaţă.

între timp, părinţii mei o iau razna, întrebându-se dacă nu cumva iau droguri pentru că nu pichetez şcoala şi nu cer exmatricularea lui Chase.

— Ah, Rachel, ce mă fac? mormăi eu nefericită.

Deschid torpedoul şi scot fotografia pe care am ascuns-o înăuntru. îmi aşez capul pe volan şi mă holbez la poza în care suntem noi două. Ne sprijinim una de alta, îmbrăcate în tricourile clubului de volei Lady Hawks. Lui Rachel i-au scăpat câteva şuviţe din coada prinsă la spate şi, din cauza transpiraţiei şi a umidităţii din sala de sport, are câţiva cârlionţi pe frunte.

Nu zâmbeşte, dar îmi dau seama că e fericită. Nu-mi amintesc acea zi. Nu-mi amintesc cum mă simţeam atunci. Nu-mi amintesc ce spusese Rachel. Ultima amintire clară pe care o am cu ea e din ziua dinainte de a muri.

Nici atunci nu zâmbea. O supăra ceva. îi auzeam suspinele prin perete. Am stat la uşa ei, întrebându-

mă dacă să ciocănesc, dar mi-era teamă că o să-mi sfâşie beregata, aşa că nu am ciocănit.

Iar a doua zi a murit.

Regret că nu am bătut la uşa ei. Regret că nu am profitat de ocazia să mai vorbesc o dată cu ea.

Cineva îmi bate în geamul maşinii şi mă sperie. Fotografia îmi cade din mână. îl zăresc pe Chase stând lângă maşină. E îmbrăcat tot cu hainele de la şcoală – o pereche de pantaloni largi, închişi la culoare, şi un tricou negru, peste care şi-a tras o bluză cu mânecă lungă albastru cu verde. Peste părul lui blond-murdar are o căciuliţă neagră.

Cobor nerăbdătoare geamul. El deschide gura, dorind să spună ceva, însă apoi expresia i se întunecă.

— Ce-ai păţit?

— Nimic. De ce?

îşi trece degetul pe sub ochii mei şi-l ridică. Văd acolo o lacrimă.

— Plâng tot timpul, spun, trecându-mi dosul palmelor peste faţă. E un defect. Nici măcar nu vreau să plâng şi-mi curg lacrimile. Cred că am canale lacrimale prea largi sau ceva de genul ăsta. Rachel era exact opusul meu. Ea nu plângea niciodată.

între noi se aşterne tăcerea când rostesc numele surorii mele.

— îmi pare rău, mormăi eu.

— Pentru că ai pomenit numele surorii tale? Să nu-ţi pară rău. îmi pare rău că nu te simţi în largul tău când vorbeşti despre ea cu mine. Dar ştiu de ce şi nu te pot învinovăţi.

îşi vâră mâinile în buzunare.

— Ţi-am văzut maşina pe geamul livingului. Mă pândeşti?

Cumva, în ciuda furiei pe care o simt faţă de părinţii mei, mă pufneşte râsul.

— Ai vrea tu.

Veselia mi se stinge iute.

— Ai ieşit din casă ca să-mi spui să plec? M-a văzut mama ta? E supărată?

— Nu. Dezamăgită, ceea ce e mult mai rău.

încearcă să zâmbească, dar nu reuşeşte. E supărat pe el însuşi.

— Ar fi mai bine să fi fost şi ea ca tata, care pretinde că fiul lui nu mai există. Dar ea mă iubeşte în continuare şi eu tot...

Oftează din greu.

— O tot dau în bară. în orice caz, am ieşit să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai luat astăzi apărarea.

— Pe bune? Credeam c-o să te enervezi pentru că am înrăutăţit lucrurile.

— Nu. Am greşit când am spus asta înainte. Băieţii ăia vor să-şi arate muşchii şi eu sunt o ţintă uşoară. Probabil că şi eu aş fi făcut la fel dacă eram în locul lor.

— Ba nu.

Ştiu sigur.

El zâmbeşte uşor.

— Da, cred că ai dreptate. N-aş fi făcut asta.

îşi lasă capul în jos preţ de o clipă. Când ridică din nou privirea, zâmbetul i-a dispărut, dar are un soi de căldură în ochi care mă înfiorează plăcut.

— E bine să nu fii singur.

Fiorii se transformă în impulsuri electrice. Mă prind cu degetele de volan ca să nu fac vreo tâmpenie cu ele.

— Nimeni n-ar trebui să fie singur.

Ne cufundăm amândoi într-o tăcere stânjenitoare. îşi vâră mâinile în buzunare şi loveşte cu vârful bocancului în asfalt. Strâng volanul din piele ecologică atât de tare, încât cred c-o să-mi rămână urme în palme.

— Cum merg lucrurile acasă? întreabă el, în cele din urmă.

— Bine, mint eu, pentru că nu-i pot spune că părinţii mei au luat-o razna din cauza poveştii cu alarma de incendiu.

Nu-i pot spune că mi-au scos din nou uşa camerei şi că am fugit ca o persoană dată în urmărire generală după una dintre cele mai urâte certuri pe care le-am purtat vreodată. Se va simţi vinovat şi apoi nu va mai vorbi cu mine niciodată. Şi asta e o înfrângere pe care nu sunt deloc pregătită s-o accept.

— La tine?

— Au fost şi zile mai bune, recunoaşte el. Primarul nu e deloc mulţumit. Incidentul ăsta va lăsa o urmă în fişa mea matricolă şi dacă o să am trei o să fiu exmatriculat.

— Poftim? E absurd!

Mă scandalizez din nou.

— Eşti nevinovat!

— Nu se ştie sigur. Poliţiştii nu au suficiente dovezi ca să mă aresteze, dar şcoala operează la alt nivel.

Ridică din umeri, cu mâinile încă în buzunare.

— E o mare porcărie.

— Las-o baltă, mă povăţuieşte el. O să-mi văd de treaba mea şi până la urmă n-o să mai conteze.

— Dar Jeff şi Troy?

Ridică iar din umeri.

— N-o să le stau în cale.

— Nu le-ai stat deloc în cale de când a început şcoala. Ei sunt cei care se tot bagă unde nu le fierbe oala.

— Poate că da, dar cea mai bună cale de a scăpa de bătăuşi e să-i ignori. Ştiu din experienţa *personală.*

Subliniază cuvântul *personală* ca să pricep că se referă la timpul pe care l-a petrecut la centrul de detenţie pentru minori.

Rachel a fost mereu o persoană care a crezut în corectitudine. Cât timp arbitrii conduceau meciul corect, ei îi convenea rezultatul, chiar dacă arbitrul era prost.

— A dezavantajat ambele echipe, mi-a spus odată, după un meci. Nu pot să cer mai mult de-atât.

Cred că ea ar fi spus că Chase fusese deja pedepsit şi că ar trebui să mergem cu toţii mai departe. Mă-ntreb însă dacă mai e posibil. Pentru oricare dintre noi.

Îl întreb:

— Crezi că noi – tu şi cu mine – sau părinţii mei sau ai tăi sau copiii de la şcoală... Crezi că o să putem lăsa în urmă ceea ce i s-a întâmplat lui Rachel?

Chase inspiră profund şi se gândeşte. îmi place că numi răspunde imediat.

— într-un fel, mi-ar plăcea să fie aşa, dar pe de altă parte, cred că ar fi ceva greşit. Nu cred c-ar trebui să uit niciodată ce am făcut. Dacă asta înseamnă că bătăuşii de la şcoală mă iau la ţintă, că nu pot obţine anumite slujbe şi că viitorul meu e oarecum limitat, sunt OK cu ideea. Am luat viaţa cuiva. Rachel nu mai poate avea un loc de muncă, nu poate merge la balul de absolvire şi nici nu mai poate veni la ore.

Face o pauză şi se uită în altă parte. Lacrimile îmi inundă ochii şi clipesc în disperare ca să le împiedic să

mi se prelingă pe obraji. Când Chase se uită din nou la mine, şi el are ochii umezi.

— Dacă asta înseamnă că nu putem fi prieteni, atunci e mai nasol.

îmi aruncă zâmbetul ăla pe jumătate al lui şi plesneşte cu palma în plafonul maşinii.

— Probabil că ar trebui să te duci acasă. Ne vedem mai târziu.

Şi apoi pleacă. Spune cuvintele astea – cuvintele astea grele şi profunde – şi apoi aleargă în casă!

Nu-mi vine să cred.

— Laşule, mormăi pe sub mustaţă.

Pornesc motorul şi mă-ndrept spre casă. Nici nu-mi amintesc drumul. Nu mă gândesc decât la vorbele lui şi la cum a amestecat dulceaţa cu amăreala.

La intrarea din spate, mă opresc şi-mi sprijin fruntea de uşă. Nu ştiu ce voi găsi înăuntru. De fapt, sunt oarecum speriată. Părinţii mei nu par să ţipe unul la celălalt, dar poate că-şi păstrează urletele pentru întoarcerea mea. Poate că stau dincolo de uşa asta, cu braţele încrucişate, cu picioarele bine înfipte în podea, pregătiţi să pornească la luptă.

Dar eu nu vreau să mă cert. Chiar nu vreau. Zece minute cu Chase şi calmul lui impenetrabil au reuşit să mă relaxeze, să mă facă să văd lucrurile raţional. Părinţii mei au întrecut gluma azi, nu e nicio îndoială. Dar dacă urlu ca o maniacă şi dacă fug de-acasă în trombă nu o să câştig vreo bilă albă.

Trebuie să facem pace. Ştiu bine. Doar că... sunt prea obosită ca să înfrunt cuvintele grele, gălăgioase şi pline de furie care ştiu că vor veni înaintea păcii.

însă când intru în casă, nu mă întâmpină niciun zgomot. Mă întâmpină tăcerea sumbră şi privirea fixă a tatei.

Stă în pragul bucătăriei, iar ochii lui întunecaţi şi lipsiţi de orice expresie îmi fac genunchii să se înmoaie. Ridică telefonul şi, chiar dacă e la trei metri distanţă, îmi dau seama ce-mi arată. Ecranul arată o hartă şi un punct verde.

— Tată, dau să zic, tremurând din toate încheieturile.

Ridică mâna ca să mă facă să tac. Aşa că tac.

Furia cu greu ţinută în frâu răsună din glasul tatei când, în cele din urmă, vorbeşte:

— Stai departe de Charles Donnelly sau o să fac

tot ce-mi stă în putinţă să-l arunc din nou în spatele gratiilor.

A doua zi dimineaţă; Scarlett mă încolţeşte lângă dulapul meu chiar înainte de a forma combinaţia de cifre care să-l deblocheze.

— Nu am energia sa ma cert chiar acum cu tine; e primul lucru pe care i-l spun şi cred că amândouă auzim lehamitea din glasul meu.

N-am închis deloc ochii noaptea trecută. Am stat pur şi simplu întinsă în pat, gândindu-mă la Chase şi la ameninţările tatei că-l va trimite înapoi în închisoare. Nu ştiu cum ar reuşi aşa ceva; dar tata e foarte inventiv la nevoie.

— Nu vreau să mă cert; spune plat Scarlett.

— Bravo.

— Bine; se răsteşte ea.

O dau încetişor la o parte ca să-mi deschid dulapul. Cu spatele la ea; îmi iau manualele de matematică de pe raftul de sus.

— Haide. Spune-o şi gata.

— Ce să spun?

— Că sunt o persoană îngrozitoare pentru că i-am luat ieri apărarea.

Rămân cu spatele întors la ea. Aud un oftat uşor, apoi simt o mână mică şi rece pe umăr. înţepenesc; dar atingerea lui Scarlett e liniştitoare, nicidecum agresivă.

— înţeleg de ce ai făcut aşa, OK?

Mă-ntorc iute cu faţa la ea.

— înţelegi?

îşi netezeşte părul castaniu-roşcat, aducându-şi-l pe tot peste umăr. Azi şi l-a întins cu placa. Nu sunt sigură ce părere am despre asta. îmi plac la nebunie buclele ei mari şi unduitoare. Şi ei, de altfel. Scar spune mereu că preferă buclele în locul părului drept.

— Da, zice ea, dând din cap. Ţi se pare că trebuie să-l salvezi. Ca pe căţeii care-ţi plac aşa de tare la adăpostul de animale. încerci să te porţi ca şi cum ai fi şmecheră şi dură, dar ştiu că în străfundul inimii tale eşti un om tare bun. Adică, te pui pe plâns într-o clipă. Dar...

Ştiam eu că există un *dar.*

— *Nu* e un animal. Nu e vreun câine abuzat care are nevoie de un strop de iubire ca să se comporte din nou frumos în preajma oamenilor şi nici vreo pisică afurisită care te scuipă când vii spre ea, dar începe să toarcă atunci când începi s-o mângâi. Este un *delincvent* A furat o maşină şi a dat cu ea peste cineva. Nu poţi să uiţi aşa ceva, Li... Beth.

— Crezi că am uitat? întreb eu, nevenindu-mi să cred. Doamne, mă gândesc de douăzeci de ori pe zi – că merg la aceeaşi şcoală la care merge tipul care a lovit-o pe Rachel.

Că mi-am pierdut virginitatea cu tipul care a lovit-o pe Rachel.

Că simt ceva pentru el.

Că mă gândesc *la el* mult mai mult decât la ceea ce a făcut.

— Bravo, spune cu fermitate Scarlett. Trebuie să te gândeşti. Data viitoare când ţi se pare că are nevoie să fie salvat, adu-ţi aminte cine e.

Dau uşor din cap. înţeleg ce spune. Ştiu de ce spune. Dar mai ştiu şi că, dacă Chase va mai avea nevoie vreodată să fie salvat, eu voi fi prima persoană care îi va fugi în ajutor.

Ce naiba e cu mine?

— în orice caz, Macy e încă ofticată pe tine...

— Pe bune?

Mă-ncrunt, căci Macy nu e genul care să ţină supărare. Scar oftează.

— Crede că o consideri proastă.

Mă simt copleşită de vinovăţie când îmi amintesc că am acuzat-o pe Macy că e credulă şi ciudată. Adică este, dar nu trebuie să fiu nesuferită cu ea din cauza asta.

— O să discut cu ea după ore, murmur eu. Şi Yvonne?

Cea mai bună prietenă a mea flutură din mână.

— O cunoşti doar. Ea trece repede peste conflicte. Şi Jeff te-a iertat, să ştii. A trecut pe la mine aseară şi l-am calmat.

Jeff m-a iertat *pe mine?* Ea l-a calmat *pe el?* La naiba! Eu nu l-am iertat deloc şi cineva ar trebui să mă calmeze şi *pe mine.* El şi Troy au încercat să-i însceneze lui Chase tărăşenia cu alarma de incendiu. Oamenii de treabă nu fac aşa ceva.

Deschid gura, cu gândul să-i explic şi lui Scarlett, dar exact atunci, de parcă ne-ar fi auzit, Jeff vine spre noi cu un zâmbet larg pe faţă. E ca un déjà-vu. Fix acelaşi lucru s- a întâmplat şi ieri – eu şi Scar lângă dulapul meu, Jeff îndreptându-se spre noi ca Şmecherul Şcolii şi apoi s-a dezlănţuit tot haosul posibil.

— Mişto. Ce bine că v-aţi împăcat, spune el, dând scurt din cap, apoi îmi aruncă o privire. Scarlett mi-a povestit tot despre complexul acela al tău, al salvatorului, bine? înţeleg, dar nu cred că Manşon e o persoană care merită salvată, Beth.

în primul rând, accentul lui britanic fals e absurd şi enervant, *bine?* Nu ştiu de ce toate fetele din clasa a douăsprezecea îl consideră sexy. Nu e deloc.

în al doilea rând, complexul salvatorului? OK, Scarlett a încercat să-mi facă un portret al unei persoane care suferă, care nu suportă nedreptatea şi care-i apără pe cei neajutoraţi. Pe de o parte, îi sunt recunoscătoare pentru sprijin. Pe de alta, nu pricep de ce se străduieşte să-mi găsească scuze.

Poate că vrea să mă înţeleg bine cu Jeff ca relaţia lor să meargă ca unsă? Dar eu nu am nimic împotriva lor ca pereche, deşi nu mi se par a fi deloc o pereche. Jeff nu pare câtuşi de puţin interesat de ea.

— Cred că ar fi cel mai bine pentru toată lumea dacă ai sta departe de dobitocul ăla, mă anunţă Jeff. Ştiu că eşti de acord.

Sunt de acord, nu-i aşa?

Am deja o replică pe buze, dar Scarlett îmi aruncă o privire rugătoare.

Ahhh. Asta e o mare porcărie. în acest moment, Jeff e un cretin condescendent.

Dar are vreun rost să mă iau la harţă cu el? Probabil că nu. Aşa că-mi reprim riposta şi-mi încui dulapul.

— Scarlett are musafiri diseară, spune Jeff. Ţi-a zis?

îmi arcuiesc sprânceana spre prietena mea. Ce, acum Jeff e purtătorul ei de cuvânt?

— Tocmai voiam să-ţi spun, intervine ea repede. Părinţii mei se duc la un fel de banchet şi nu vin acasă decât foarte târziu. Poţi să vii, Beth?

— Nup, răspund eu ursuză.

Deşi, sincer, în sinea mea nu sunt atât de ursuză. Nu vreau însă deloc să-mi petrec vremea cu Jeff.

— Iar sunt pedepsită.

Ochii lui Jeff sclipesc dezaprobatori.

— Din cauza fazei cu secţia de poliţie, nu-i aşa? Normal că Dave şi Marnie nu s-au bucurat prea tare.

Nu le spune părinplor mei pe numele mici. Fierb pe dinăuntru. Doamne! Oare Jeff a fost aşa de fiţos dintotdeauna sau aşa a devenit la Londra?

— Dacă ai fi fata mea, şi eu te-aş pedepsi, spune el, pe un ton arogant.

— Ce bine atunci că nu sunt fiica ta, mă răstesc eu.

Scarlett strânge din buze.

— Beth.

îmi stăvilesc nervii. Serios? El are voie să arunce cu comentarii deplasate, dar eu nu am voie să reacţionez la ele?

— în orice caz, zic eu, m-au anunţat de dimineaţă că nu mă pot vedea cu prietenii mei, dacă nu veniţi voi la mine acasă. Şi de data asta mi-au luat maşina, dar nu şi telefonul.

— Atunci diseară venim la tine, mă informează Jeff.

Şi Scarlett, şi eu ne întoarcem să-l privim. Poftim? Se invită singur la mine acasă şi mai invită şi alţi oameni?

Nici lui Scar nu-i convine ideea, judecând după încruntătura de pe faţa ei.

— Prefer să rămânem la planul original, îi spune ea lui Jeff.

El îi aruncă o privire scurtă.

— De ce? Beth are o curte mai mare în spatele casei şi va fi vreme frumoasă diseară. Putem face focul în vatră. O să stăm cu toţii în jurul focului şi o să prăjim nişte bezele. O să ne distrăm.

Lui Scarlett i se citeşte nefericirea pe chip. O cunosc de suficient de mult timp ca să ştiu ce gândeşte. Dacă toată lumea vine acasă la mine şi stăm în curtea din spate, ea şi Jeff nu vor mai avea ocazia de a se strecura la ea în dormitor să se giugiulească.

— Nu, zice ea, hotărâtă. Diseară prefer să stau la mine acasă.

Expresia lui Jeff se umbreşte de iritare. Aştept să continue şi să fie nesimţit, dar după câteva secunde se relaxează şi-i zâmbeşte.

— OK. Beth o să lipsească şi gata. O să mergem cu altă ocazie la ea acasă.

— Uau, mulţumesc că mă includeţi în planurile de la mine de-acasă, ripostez eu sarcastic.

El mă ignoră şi se apleacă spre Scarlett, mângâindu-i părul.

— Arăţi minunat, apropo, şopteşte el, admirându-i părul întins cu placa. Foarte mişto.

Ochii ei se aprind strălucitori, mai luminoşi ca neoanele de deasupra capetelor noastre. Acum pricep. Lui
Jeff îi place părul întins. Scarlett îşi întinde părul. O, frate!

— Ne vedem la prânz, fetelor, adaugă el, apoi se îndepărtează.

Scarlett roşeşte privindu-l cum pleacă. N-am mai văzut- o uitându-se aşa la un tip de când s-a mutat Matty Wesser, ceea ce mă bucură şi mă panichează în acelaşi timp.

într-un fel înţeleg de ce e atât de atrasă de Jeff. I-am văzut latura fermecătoare – ştiu ce efect pot avea asupra fetelor gropiţele din obraji şi stilul relaxat. Dar i-am văzut şi latura urâtă. L-am auzit cum mă face cu ou şi cu oţet la o petrecere şi apoi am văzut cum mă abandonează, lăsându-mă singură pe o stradă întunecată şi necunoscută.

Mi-ar plăcea mult să ştiu care Jeff este cel adevărat. Mă- ntreb dacă Rachel ştia. Nu a spus vreodată vreo vorbă rea despre el. Niciodată. Dar nici nu a povestit prea multe despre relaţia lor.

— Chiar îţi place de el, zic încet, încercând să nu oftez.

— Chiar îmi place, spune Scarlett, înroşindu-se şi mai tare în obraji.

— Acum sunteţi împreună?

— Nu ştiu. Aşa sper.

Rahat. îmi stă pe vârful limbii să-i spun ce îndoieli am, să-i împărtăşesc îngrijorarea mea cu privire la Jeff, dar nu am inima să-i stric buna dispoziţie.

— Hai să mergem la mate, îi zic, în cele din urmă.

Ajungem la clasă chiar când sună clopoţelul şi sunt dezamăgită, pentru că speram să am ocazia să stau de vorbă cu Chase pe hol înainte să intrăm la oră. Dar el e deja la banca lui când ajungem noi. îşi ţine capul blond în jos, dar îl ridică imperceptibil când mă apropii.

Ochii lui albaştri îi întâlnesc pe ai mei, în treacăt. Jur că văd un mic zâmbet în privirile sale înainte să lase iar capul în jos. E felul lui de a-mi spune *salutare* sau *bună dimineaţa* şi-mi doresc să-i pot spune şi eu acelaşi lucru, cu glas tare. însă nu pot. în niciun caz după tot ce s-a întâmplat ieri. I-am luat apărarea şi asta i-a întors pe toţi colegii împotriva mea. Prietenii mei s-au supărat pe mine. Părinţii mei mi-au percheziţionat camera şi m-au pedepsit pentru tot restul vieţii mele.

Să vorbesc în public acum cu Chase probabil că ar însemna că voi fi trimisă în exil.

Aşa că zâmbesc şi eu vag, apoi lăsăm amândoi capetele în jos şi ne prefacem că nu ne cunoaştem.

Dar când doamna Russell e la tablă şi toată lumea e concentrată la caiete, încercând să rezolve problema pe care ne-a dat-o, profit de ocazie şi-i dau lui Chase un bileţel.

Inima îmi bate nebuneşte când foaia împăturită de hârtie aterizează pe pupitrul lui. îmi ţin respiraţia, dar nimeni nu observă ce-am făcut. Nimeni în afară de Chase, care-şi întinde degetele lungi ca să tragă bileţelul mai aproape.

îmi muşc neliniştită buza, aşteptând să citească cele cinci cuvinte pe care le-am mâzgălit în grabă pe hârtie.

Treci pe la mine diseară.

Nu se uită spre mine ca să-mi dea de înţeles că a primit mesajul sau ca să-mi răspundă. Dar vâră hârtia în buzunar şi acesta e tot răspunsul de care am nevoie.

— N-ar trebui să fiu aici, spune Chase pentru a suta oară, probabil.

— Dacă mai zici asta o dată, te dau afară.

E o ameninţare nefondată însă. încă nu-mi vine să cred că a venit. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este *să plece*.

Se holbează la lumina albastră a televizorului care

sclipeşte pe fereastra salonului. Mama şi tata se uită la *Goana după aur* în reluare. Tata se ceartă cu televizorul, reproşându-i cât de prost se descurcă echipajul, iar mama scoate o mulţime de sunete de dezamăgire, întrebând din când în când, scandalizată:

— Dar chiar trebuie să înjure atât de mult?

Mulţumit că părinţii mei nu vin afară, îşi reazemă coatele de pătura ecosez pe care am aşternut-o mai devreme în spatele copacului. La trei metri distanţă, leagănul lui Rachel stă neclintit, învăluit în întuneric. La ştirile de la ora 10, meteorologul a spus că va fi o noapte răcoroasă, dar probabil că pe undeva s-a strecurat o greşeală, pentru că mie mi-e cald şi pe dinăuntru, şi pe dinafară.

— Nu mă poţi da afară. Nu suntem în casă, spune el, făcând un gest spre cerul nopţii.

În depărtare se aude un câine lătrând. Un alt câine îi răspunde. Se aprinde lumina de pe terasa familiei Rennick.

— Bine. O să-l asmut pe Morgan pe tine şi o să te gonească el, propun eu.

— Neah, câinii mă adoră.

Doamna Rennick îşi strigă potaia, spunându-i să înceteze cu lătratul şi să intre în casă.

— E adevărat.

Din câte am observat, câinii de la adăpost sunt toţi leşinaţi după Chase.

— Mă simt trădată.

— Nu e cazul. Când pleci tu, încep să scheaune. Le e dor de tine.

Îl studiez din priviri pe sub gene. Dacă ar fi fost miezul zilei, umerii lui laţi ar fi blocat soarele. În schimb, razele lunii îi înconjoară silueta cu un halo, făcându-l să pară ca venit de pe o altă lume.

— Vaaaai! OK! Poţi rămâne.

— Drăguţ. Oricum asta aveam de gând să fac.

Mă bucur că e întuneric şi nu-mi poate vedea rânjetul tâmp de pe faţă. Ca să fiu sigură, îmi trag picioarele la piept şi-mi sprijin bărbia de genunchi. Aşa îmi pot ascunde faţa şi mă pot şi zgâi la el în acelaşi timp.

— Ştiu cum se simt căţeii ăia.

îşi bagă un fir de iarbă în colţul gurii. îi urmăresc mişcările buzelor şi ale maxilarului cu foarte mult interes.

— Pentru că totul e mult mai distractiv când eşti tu prin preajmă.

— Va trebui să lucrez mai multe ore acolo.

— Eu lucrez lunea, miercurea şi duminica, spune el şi iar îi apare pe faţă jumătatea lui de zâmbet.

— Bravo. Atunci iau eu marţea, joia şi sâmbăta.

Nu-l văd apropiindu-se. Se mişcă precum o umbră şi brusc mă trezesc întinsă pe spate, cu el deasupra mea. Scot un ţipat mic şi apoi îmi trântesc o palmă peste gură. Chase ridică iute capul şi priveşte spre uşa din spate. Are tot trupul încordat, ca şi cum ar fi gata să fugă în beznă într-o clipă.

Dar nu se aude niciun sunet. Nici din partea mamei, nici din partea tatei. Nici măcar un lătrat de la câinele vecinilor. Chase zăboveşte deasupra mea – o vagă reconstituire a lucrurilor pe care le-am făcut în prima noastră noapte împreună. El peste mine. Doar că atunci nu era atâta spaţiu între noi. Iar eu îmi ţineam braţele în jurul gâtului său. Şi eram şi mult mai puţin îmbrăcaţi.

îmi ţin respiraţia. Cred că şi el face la fel. Vreau să mă sărute. Vreau să dea la o parte firele de iarbă şi să le înlocuiască cu mâna, braţul sau pieptul lui. Vreau să-i simt din nou căldura trupului lângă mine.

— Ce cred părinţii tăi că faci? spune el, în cele din urmă.

— Că mă gândesc la Rachel, îi spun, total lipsită de tact. Asta e leagănul ei.

Se rostogoleşte j os de pe mine imediat şi se îndepărtează.

îmi înăbuş un oftat de dezamăgire şi mă dojenesc că am adus vorba despre ea. îi e deja destul de greu

să-şi gestioneze vinovăţia. în mintea lui e OK să-mi fie prieten. Nu e OK să-mi fie *iubit* Nu e OK să-şi dorească să mă ţină de mână sau să mă sărute.

Fac un gest spre leagănul suspendat în aer.

— Tata a construit leagănul pentru Rachel şi când am crescut şi eu suficient de mult ne băteam cine să-l folosească. Ne luam la întrecere până aici şi ea mă învingea mereu. Trebuia s-o împing până când mi se înmuiau braţele şi pe urmă se dădea jos şi zicea, cu o voce superplictisită: „Te împing până când plec la antrenament”, ceea ce, pe-atunci, însemna vreo cinci minute mari şi late.

— Cât de mult ai da să te poţi certa din nou cu ea?

— Mult de tot.

Chase mă face să vorbesc despre Rachel mai mult ca oricine altcineva. Nici măcar mamei nu-i place să discute despre ea, pentru că asta înseamnă că Rachel nu mai e.

— Pe ce altceva vă mai certaţi?

Se rostogoleşte pe o parte şi-şi lasă capul pe braţul îndoit.

— Dar pe ce nu ne certam? Se enerva când îi împrumutam lucrurile fără să-i cer voie. Avea o jachetă superdrăguţă, bleu, de la Forever 21. I-am subtilizat-o din dulap şi am purtat-o la un meci de fotbal a echipei liceului.

— Şi nu s-a prins?

— A, ba da. S-a prins. Eram destul de proastă să cred c-o s-o pot evita tot timpul, dar am dat nas în nas cu ea la standul cu mâncare după prima repriză. M-a lăsat s-o port mai departe, dar m-a avertizat că, dacă vede pe ea o pată cât de mică, mă bate de nu mă văd.

-Şi?

— Am scăpat de bătaie, l-am înapoiat jacheta de la Forever 21 şi în primăvară a vărsat ea nişte suc roşu pe ea. Mama n-a putut scoate pata, aşa că Rachel mi-a aruncat-o şi mi-a zis că acum e a mea.

El chicoteşte.

— O mai ai?

— Nu. Eram furioasă şi am amncat-o. Mi-aş dori s-o fi păstrat. Intram în bucluc şi dacă încurcam

pensula de la ruj cu recipientul pentru tuş de ochi. Arătau aproape la fel, dacă te-ntrebi cum reuşeam.

— N-aş fi fost în stare să mă concentrez mâine la şcoală dacă nu-mi spuneai, confirmă el solemn.

Izbucnesc în râs. Nu face nicio remarcă referitoare la faptul că toate amintirile pe care le-am pomenit sunt despre certurile cu sora mea. Pur şi simplu acele momente, când era imperfectă, mi se par mai autentice.

— Chiar o iubeam, şoptesc.

— Ştiu.

— Mi-e dor de ea în fiecare zi.

— îmi pare rău, Beth.

Se întinde din nou pe spate. îşi aruncă un braţ peste ochi, de parcă nu suportă să se uite la mine sau de parcă simte că nu merită să mă vadă. în orice caz, e o senzaţie tare nasoală.

îmi înghit cu greu nodul din gât.

— Ştiu că-ţi pare.

Ne cufundăm din nou în tăcere. Eu mă simt captivă între trecut şi prezent. Mă uit spre leagăn şi aproape c-o văd pe Rachel acolo, făcându-şi vânt cu picioarele şi zburând sus, şi mai sus, din ce în ce mai sus, până când devenea o pată pe cer, lângă soarele orbitor. Totuşi, Chase e lângă mine. O fiinţă umană reală, care mă ascultă, mă ceartă şi mă face să râd.

îl aleg pe Chase; îi spun umbrei. Rachel dă din cap şi se dă mai departe în leagăn.

— Avea cel mai tare serviciu, spun încet. Chiar şi când era foarte mică, gen clasa a şasea, putea să puncteze trimiţând mingea cu un efect ciudat. Serviciile ei păreau directe, uneori te mirai că treceau peste fileu, dar după ce mingea era în terenul advers, lua un efect spre colţ. Şi se pricepea de minune să servească în lung de linie.

— Tu de ce nu mai joci?

— Nu mai avea niciun haz. Fără ea, nu mai era distractiv.

Nu mi-am dat seama cât de mult o admiram pe Rachel
până când n-a murit.

— Ne certam mult, aşa că nu mi-am dat seama c-o să-mi lipsească aşa de tare.

Tac, pentru că simt un nod în gât. Mă dor ochii când

mă uit spre lună, aşa că îi închid. Lacrimile sărate mi se preling pe obraji.

O mână mare îmi cuprinde mâna şi apoi aud o înjurătură înăbuşită. Chase îmi strecoară un braţ sub cap şi-mi trage faţa la pieptul lui acoperit de hanorac.

— îmi pare rău, murmură el la nesfârşit.

Vreau să mă opresc din plâns, pentru că ştiu că e dureros pentru el, dar nu-mi pot controla lacrimile. Amintiri pe care le-am îngropat adânc revin vertiginos la suprafaţă. Rachel arătându-mi cum să mă rad pe picioare. Rachel împletindu-mi părul în cozi franţuzeşti. Rachel oferindu-mi unul dintre tricourile ei preferate când am participat la selecţia pentru prima echipă de volei. Rachel strângându-mă exact aşa în braţe când numele meu nu a apărut pe lista cu echipa finală.

— Mi-e dor de ea, suspin eu, ghemuindu-mă în braţele lui Chase. Mi-e tare dor de ea.

Sub copacul cu umbra picioarelor lui Rachel zburând deasupra capului meu, las toată această suferinţă îngropată să ţâşnească din ascunzătoarea sa. Rana îşi întinde tentaculele, risipindu-mi-se în vene până când toate părticelele corpului meu dor şi se cutremură sub povara ei.

De-asta am ţinut toată durerea în mine atât de mult timp – pentru ca mi-e prea greu s-o gestionez. Mucii mi se fac bulbuci în nas. Lacrimile îmi ţâşnesc din ochi ca dintr-un izvor. în gât mi se adună nişte sunete urâte şi răguşite.

Când a murit Rachel, mi-era teamă că de mâine viaţa mea va fi şi ea suprimată, aşa că m-am opus părinţilor mei. Am luptat cu fiecare limitare, cu fiecare restricţie ca şi cum ar fi fost o condamnare la moarte.

— A fost sora mea mai mare, şoptesc lipită de gâtul lui Chase. Trebuia să mă ocrotească pentru totdeauna.

— Ştiu. Ştiu. îmi pare rău.

îmi ţine capul cu o mână lipit de pieptul lui, înăbuşindu-mi suspinele, în timp ce cu cealaltă mână mă mângâie pe spate. Mă sprijin de el, îi împrumut forţa, pentru că acum, când m-am dezlănţuit, nu mai pot vârî suferinţa la loc de unde a scăpat.

Plâng mai departe. Nu ştiu exact cât timp trece aşa. Dar nu-mi spune deloc să mă calmez. Nu se

îndepărtează de mine. Mâna lui liniştitoare nu se opreşte nici măcar o clipă. îi desluşesc bătăile constante ale inimii cu urechea lipită de pieptul lui.

Este viu. Şi eu sunt vie.

Rachel a murit.

Iar eu trebuie să-mi las inima zdrobită să se vindece, în loc să mă prefac că sunt bine mersi.

— ŞŞŞŞŞ/ îmi şopteşte Chase la ureche. Am eu grijă de tine.

Răsuflarea lui caldă îmi atinge lobul urechii, îmi străbate şira spinării, se răspândeşte ca un virus, rapid şi fierbinte, prin tot trupul. Ridic faţa şi-i zăresc lacrimile din ochi.

Nu sunt singura care are nevoie de consolare. îmi desprind degetele din hanoracul lui şi-mi trec degetul mare peste obrazul lui ud. Degetele îmi alunecă peste maxilarul puternic şi mi se opresc pe gâtul lui Chase.

O mică apăsare, cu foarte puţină forţă, îi întoarce faţa spre mine.

— Chase, şoptesc.

închide ochii. La fel fac şi eu. Şi aştept. Şi aştept. Şi aştept.

Apoi mă trezesc întinsă pe spate, cu Chase la doi metri distanţă de mine, trecându-şi agitat mâna prin păr.

— Chase?

— Trebuie să plec, spune el.

îşi îndeasă mâinile în buzunare. Umerii i se pleoştesc. Se îndepărtează de mine.

— Dar...

Sunt pierdută. Voia să mă sărute. Ştiu că asta voia.

— Nu pot.

Aruncă o privire spre casă.

— Nu pot.

Ce nu poate? Să mă sărute? Să mă mai ţină o vreme în braţe?

— Ce? Ce nu poţi?

— Nimic din toate astea, zice el încetişor, mutându-şi privirea în pământ.

Mă ridic în genunchi şi întind o mână.

— Vino înapoi. Vorbeşte cu mine. Te rog.

în cele din urmă, ochii lui se întâlnesc cu ai mei şi aproape că sunt dată pe spate de neliniştea pe care o citesc acolo.

— Sora ta nu te-a părăsit niciodată, Beth. Eu am luat-o de lângă tine. Nu merit să te ţin în braţe, nu merit nici măcar să stau în curtea asta. Tatăl tău are dreptate. Trebuie să stau departe de tine.

— Nu, te rog.

Scutur din cap. Nu pot forma fraze coerente în acest moment. Nu am gânduri raţionale. Sunt toată doar emoţii şi sentimente.

— Trebuie să plec. îmi pare rău, Beth. Pentru tot.

Se răsuceşte şi dispare în beznă.

Rămân paralizată de uimire pe jos. Pământul rece îmi umezeşte colanţii. Şi-a luat la revedere atât de definitiv, de parcă nu mai vrea să mă întâlnească vreodată, nu mai vrea să recunoască legătura pe care o avem. Şi chiar avem o legătură, s-o ia naiba!

Sar în picioare şi fug după el.

— Chase, Chase, strig eu, fără să-mi pese că trezesc tot cartierul.

Trec peste un morman de frunze pe de peluza familiei Rennick şi aproape ca mă izbesc de colţul magaziei din curtea familiei Palmer.

— Ce mama dracului, Beth, faci mai mult zgomot ca Godzilla în pădure.

Chase apare înaintea mea, scuturând iritat din cap.

— Atunci nu mai fugi, mă răstesc eu.

— Eşti supărată?

Pare uimit. Ce prostănac!

— Da, sunt supărată. Tocmai ţi-am povestit ce-mi stătea pe suflet şi, drept răspuns, tu fugi de mine.

El oftează.

— Nu fug de tine. Doar că nu am ce căuta cu tine.

— Cine spune asta?

îl împing în piept.

— Şi să nu spui că părinţii mei, pentru că ei nu contează.

— Cum să nu conteze?

— Nimeni nu contează, Chase. Nimeni, în afara ta şi a mea. Dacă-mi spui că nu-ţi pasă de mine, o să plâng, dar o să-mi treacă. Ar fi alegerea ta. Dar dacă mă respingi pentru că vinovăţia e actuala ta iubită şi nu vrei s-o părăseşti, atunci e o mare porcărie. Dacă ţi se pare atât de greşit că ţi-au dat drumul din

închisoare, întoarce-te acolo şi gata. încalcă-ţi condiţiile de eliberare condiţionată şi o să te trimită înapoi.

Se întunecă la faţă.

— E greu să mă împac cu mine, deci da, tolerez imbecilităţile de la şcoală pentru că aşa mi se pare corect. Pentru că nu vreau să mă întorc la puşcărie, dar şi din cauza asta mă simt vinovat. Poate că pedeapsa în cazul meu ar trebui să fie fără sfârşit.

— Şi asta o s-o aducă înapoi?

— Nimic n-o s-o mai aducă înapoi. Asta e faza, subliniază el, dar de data asta nu mai fuge de mine.

îl împung iarăşi în piept.

— O să mă laşi vreodată să te iert?

— Eu...

încerc o abordare diferită.

— Dacă eşti atât de disperat să îndrepţi lucrurile în numele lui Rachel, nu crezi că ea şi-ar dori să fiu fericită?

El mijeşte ochii.

— încerci să mă manipulezi.

— încerc să te fac să înţelegi că ceea ce s-a întâmplat cu Rachel a fost un accident. Te-am iertat. Reacţia ta e să pleci şi să mă abandonezi.

îl împung cu degetul în piept pentm a treia oară. El mi- 1 prinde, străduindu-se probabil să mă împiedice să-i fac o gaură în hanorac.

— Sunt vreo alţi zece tipi la Darling care ar fi mai potriviţi pentru tine decât sunt eu.

— Spune-mi unul.

Deschide gura. Apoi o închide la loc. Apoi o deschide iar. Şi o închide.

— Ha, fac eu.

Mă apropii şi-mi trec braţele peste talia lui.

— Nu e niciunul printre ei care să mă asculte cum o faci tu.

Se relaxează puţin şi mă cuprinde şi el în braţe.

— Ai standarde scăzute, păpuşică.

— Nu chiar. Ai fost primul meu bărbat şi sunt în clasa a douăsprezecea, aşa că aş spune că standardele mele sunt înalte. Tu ai o părere proastă despre tine.

— Asta e momentul în care-mi spui să mă dau jos de pe cruce?

— E cazul?

Expiră zgomotos.

— Nu.

Stăm multă vreme acolo, lângă magazia familiei Palmer. în cele din urmă, mă desprind de el.

— Trebuie să intru în casă, spun fără tragere de inimă.

— Da.

Nu dă niciun semn că ar vrea să plece. Mă îndepărtez cu spatele, temându-mă că se va retrage în cochilia lui de vinovăţie dacă-mi iau ochii de la el.

— Care-i micul tău lucru pe ziua de azi? îl întreb în timp ce traversez peluza vecinilor ca să ajung acasă.

— Tu.

într-o dimineaţă de vineri, găsesc o floare sălbatică în dulap. Zâmbesc cu gura până la urechi, dar rămân cu spatele la lume, ca să nu vadă nimeni cât de bucuroasă sunt.

— De la cine e? întreabă Scarlett, trăgând cu ochiul peste umărul meu.

Răsucesc tulpina între degete.

— Am cules-o din staţia de autobuz, mint eu, deoarece ceea ce se petrece între mine şi Chase trebuie să rămână un secret ca să poată continua.

Scar face o mutră empatică.

— Ce nasol că tot nu ţi-ai recăpătat maşina. însă pare că te descurci şi fără ea. Parcă zâmbeşti mai mult zilele astea.

îmi lipesc floarea de obraz.

— încerc să mă concentrez la lucrurile bune, nu la cele rele.

Faza asta cu un lucru mic pe zi a lui Chase nu e rea deloc. Au trecut două săptămâni de la incidentul cu alarma de incendiu. Nu mi-am primit maşina înapoi, dar mi-am primit uşa. Nu ştiu exact de ce, dar am găsit-o montată la loc după ce mi-am pus sufletul pe tavă în faţa lui Chase, în curtea casei. Alarmele de la uşi şi ferestre sunt în continuare activate, dar sper că, dacă mă port bine, vor dispărea şi ele.

Cât despre faptul că sunt pedepsită, nu contează prea mult, pentru că Chase se strecoară la mine în curte aproape în fiecare seară. N-am nicio dorinţă să plec de- acolo. Scarlett e mereu ocupată cu Jeff – acum sunt oficial împreună – şi oricum Chase e singura persoană pe care am chef s-o văd. El e cel cu care vreau să mă îmbrăţişez pe pătură în întuneric şi cu care să vorbesc.

Din păcate, ne limităm la a vorbi. Eu mor să capăt mai mult, dar Chase e încăpăţânat. încă insistă pe ideea că suntem doar „prieteni”.

Pentru că asta fac prietenii, îşi lasă *flori* în dulapuri.

Ha.

— Drăguţă bluză, zic eu, schimbând subiectul.

Scarlett poartă o cămaşă rozalie peste un tricou. Două strasuri punctează colţurile gulerului supradimensionat. A

asortat bluza cu o fusta mulată gri şi cu pantofi de aceeaşi culoare. Scar zâmbeşte.

— E Chanel, chiţăie ea.

— Nu te cred! Pe bune?

— Da.

Îşi ridică puţin colţul bluzei ca să-mi arate pătrăţelul auriu cu cele două litere C înlănţuite.

— Am cumpărat-o de la o consignaţie online. Mi-a fost teamă c-o s-o cumpere altcineva până să pun eu deoparte destui bani şi apoi mi-a fost teamă că n-o să-mi vină bine. Mi-am luat-o sâmb...

— Unde ai fost? o întrerupe Jeff.

Surprinsă, Scar îşi lasă bluza în jos şi se întoarce cu faţa la iubitul ei furios.

— Aăă, vorbeam cu Beth.

— Ţi-am spus să mă aştepţi la intrare.

Jeff îşi duce mâna la ceafa lui Scarlett. Materialul delicat al bluzei se mototoleşte în palma lui strânsă.

— Am... am... am venit doar s-o salut pe Beth, se bâlbâie ea.

Mă uit ba la mâna lui, ba la chipul ei palid şi nefericit. Dinamica dintre ei e ciudată de tot. Scar se poartă ca şi cum ar fi vinovată – ca şi cum ar fi ceva nepotrivit să discute cu mine.

— Nu mai face aşa, răspunde el plat. Dacă îţi spun să fii undeva, acolo să fii. Te-am aşteptat zece minute, ca un bou. Dacă nu vrei să fii cu mine, atunci spune-mi direct în loc să mă laşi în aer. E nepoliticos.

— Pe bune, Jeff. Vorbeam şi noi.

Mă uit la mâna lui. Nu mi se pare în regulă să fie pe gâtul ei şi nu doar pentru că materialul ecosez al cămăşii lui nu se asortează cu bluza ei trandafirie. Mâna lui pare necruţătoare, nicidecum jucăuşă.

— Puteţi vorbi în timpul vostru liber. Timpul dinaintea orelor îmi aparţine.

Chipul lui Scarlett pare acum lipsit de orice emoţie, în vreme ce Jeff e roşu la faţă şi agitat din cauza unui lucru pe care eu nu-l înţeleg.

— Jeff, dă-i drumul, îi cer încruntându-mă. îi laşi urme pe piele, pentru numele lui Dumnezeu!

El mă ignoră.

— Vrei să-ţi dau drumul, Scar? Asta vrei? Să te desparţi de mine?

— N-am spus să te desparţi de ea. Am spus să-i

dai drumul.

Fac un gest spre mâna lui care o strânge de ceafă.

— Scarlett? spune el.

Amândoi ne uităm la ea. Ea se holbează la pantofii ei

grL

— Nu. Nu vreau să mă despart de tine şi nici nu vreau să- mi dai drumul, zice ea pe un ton tern.

— Ne-am lămurit, Lizzie. Lui Scar îi place mâna mea exact acolo unde e.

O strânge de ceafă, iar eu pot să jur că o văd tresărind. Sau poate e doar în imaginaţia mea. Poate pentru că *eu* sigur aş tresări dacă Jeff m-ar atinge aşa.

— Eşti gata să mergem la algebră? îmi întreb prietena.

Jeff răspunde în locul ei:

— O să vină şi ea imediat. Du-te tu înainte.

îmi aruncă un zâmbet care nu mi se pare deloc prietenos. Ci doar mă determină să fac un pas în spate.

— Scar? zic eu, nesigură.

— Sunt bine.

Nu pare bine deloc. Pare supărată – o versiune redusă la tăcere a sa. Şovăi, neştiind exact ce să fac. Elevii încep să inunde coridorul. Ora de mate începe în mai puţin de cinci minute. în cele din urmă, vâr floarea în caiet şi spun:

— Ne vedem în clasă.

Merg trei metri şi apoi mă aplec să-mi leg un şiret inexistent. în spate, îl aud pe Jeff întrebând:

— Cu ce eşti îmbrăcată?

— E Chanel, răspunde Scarlett. Am cumpărat-o…

— Te face să pari o târfă, iubito. Credeam că am discutat despre garderoba ta. Eşti atât de nesigură pe tine încât ţii să le provoci erecţii şi altor tipi? Aşa te simţi tu bine în pielea ta? De ce te mai oboseşti să arunci o bluză pe tine? Oricum toate ţoalele pe care le ai sunt transparente.

Aştept s-o aud pe Scarlett răstindu-se la el. Să-i spună să-şi ia părerile dezgustătoare şi să şi le bage acolo unde nu pătrund razele soarelui.

— îmi pare rău, o să mă schimb, spune ea.

îmi cade faţa.

— Când? o presează el.

— După ora asta.

— Aşa să faci.

Şi cred că a vrut să spună că altfel vor exista consecinţe.

Nu-mi place tonul pe care-l foloseşte cu ea. E iubita lui, nu marioneta lui. îmi îndrept umerii, mă ridic şi mă iau de el.

— Las-o în pace pe Scar.

Dar nu Jeff este cel care-mi dă replica. E Scarlett şi-mi vorbeşte într-un fel la care nu mă aşteptam.

— De ce nu-ţi vezi tu de treburile tale? şuieră ea. Ştiu că viaţa ta de familie e oribilă acum, dar poate ar trebui să n- o mai arzi cu traficanţii de droguri şi cu criminalii. Eu nu fac asta. Nici Jeff nu face asta. Dar probabil noi de-asta avem uşi la camerele noastre şi tu nu ai.

Mă holbez uluită pentru că tocmai mi-a dezvăluit secretul în faţa oricui îl putea auzi. Câţiva colegi de clasă încep să şuşotească. Alţii izbucnesc în râs. Eu strâng din dinţi.

— Cum spui tu, Scar.

Nu-mi vine să cred că a spus în gura mare un lucru pe care eu i l-am încredinţat în taină. îi ţineam partea! Mă duc spre clasă călcând apăsat şi spumegând de furie. îmi trântesc manualele pe pupitru şi-mi trag scaunul pe gresie, făcându-l să scârţâie. Cu toată puterea.

Chase, deja aflat la locul său, ridică dintr-o sprânceană. Vreau să-i povestesc totul, să mă descarc, dar nu pot. Nu avem voie să fim prieteni. Trebuie să urăsc şi doar să-l văd.

Ceea ce mă înfurie şi mai tare. O să-i arunc totul în faţă lui Scarlett când vine în clasă. Cei mai buni prieteni nu vorbesc urât unul despre altul în faţa altor oameni. Cei mai buni prieteni nu... Gândurile mi se topesc când Scar intră în clasă purtând un tricou polo, verde şi supradimensionat. Drăgălaşa ei bluză transparentă a dispărut ca înghițită de pământ.

Jeff e în spatele ei. Cămaşa lui ecosez nu mai are nasturii deschişi. A pus-o să se îmbrace cu tricoul lui. Ce dobitoc!

Un alt semnal de alarmă se declanşează în mintea mea când Scar trece pe lângă banca goală de lângă

mine şi se opreşte în faţa pupitrului lui Chris Levin.

— Scar o să stea aici, anunţă Jeff.

— Poftim?

Sprâncenele perfect îngrijite ale lui Chris se ridică, derutate.

— Asta e banca mea.

— Doamna Russell ne-a alocat bănci la începutul semestrului?

Chris îşi continuă starea de confuzie.

— Nu.

— Atunci mişcă-te.

Jeff vorbeşte zâmbind – acelaşi zâmbet neprietenos pe care mi l-a aruncat şi mie. Oftez.

— Scarlett, aşază-te şi gata.

— Vezi-ţi de treaba ta, Beth.

Apoi Jeff îi face semn lui Chris.

— Mişca-te.

— Te rog, adaugă Scar, împreunându-şi mâinile ca la o rugăciune. Doar azi.

— Am priceput, nici eu n-aş vrea să stau lângă Manşon, spune sarcastic Troy. Numai când îl văd mi se face rău preţ de câteva săptămâni.

— De-asta ai jucat atât de prost vinerea trecută? intervin eu.

Troy şi apărarea lui au primit cinci eseuri în ultimul meci.

— Să te fut, Jones.

— Nici dacă mi-ai da un milion de dolari.

— Corect, pentru că tu nu ţi-o tragi decât cu tipii care-ţi omoară sora.

Aproape că pic din scaun. în sinea mea, furia rece ca gheaţa se luptă cu ruşinea care mă înfierbântă.

Cineva pufneşte.

Se aud scaune scârţâind şi mă trezesc sărind în picioare şi ducându-mă lângă Chase.

— Ajunge.

Tonul lui Chase e coborât, tăios şi periculos. Troy se îndepărtează puţin şi-şi încrucişează braţele peste piept, într-un gest defensiv.

— Sau ce-o să faci?

— Nu vrei să afli.

întreaga mutră a lui Jeff se preface într-un nor de furtună, când se întoarce spre mine.

— Ţi-o tragi cu Manşon? şuieră el.

Sclipirea mortală din ochii lui mă face să mă înfiorez, între timp, Scar pare îngrozită, iar ceilalţi se agaţă cu lăcomie de vorbele noastre cu un interes bolnăvicios.

Pentru o fracţiune de secundă mă uit în ochii lui Chase. Scutură imperceptibil din cap, un gest pe care doar eu îl pot vedea. Ştiu ce-mi spune să fac. Şi, oricât de mult nu vreau, bomba pe nume Jeff trebuie dezamorsată, cât mai repede cu putinţă.

— Sigur că nu, spun plat. Troy vorbeşte cu curul ca de obicei.

Jeff se relaxează. Puţin. Troy îmi rânjeşte.

— Scuze, am uitat – tu ţi-o tragi cu traficanţi de droguri, nu cu criminali.

Mă încrunt, pentru că nu ştiu de unde a apărut povestea asta cu traficanţii de droguri. Scar m-a acuzat de acelaşi lucru pe coridor. Nu ştiu de niciun traficant, în afară de puştiul ăla, fratele lui Jay, pe care nici măcar nu l- am întâlnit.

Dar replica lui Troy le distrage tuturor atenţia de la Chase şi-l face pe Jeff să se liniştească, aşa că mă străduiesc să nu încep o nouă ceartă.

în faţa clasei, doamna Russell bate cu pixul în catedră.

— Treceţi la locurile voastre!

— Doamnă Russell, infractorul clasei e în spaţiul meu personal, strigă Troy, dintr-odată curajos din nou.

— Am auzit. Domnule Kendall, fie vă respectaţi colegii, fie ieşiţi din clasă. Domnule Donnelly, luaţi loc sau o să mai aveţi un avertisment în foaia matricolă. Domnişoară Holmes, vă puteţi certa pe bănci cu domnişoara Levin după oră. Iar dumneavoastră, domnişoară Jones, puteţi să nu-mi mai întrerupeţi ora?

Ne aşezăm cu toţii la locurile noastre. Jeff se încruntă. Scar se holbează la banca ei. Chris îşi întinde lucrurile pe tot pupitrul, ca şi cum ar vrea să-şi delimiteze clar teritoriul. Troy chicoteşte în spatele meu, spunând iar o tâmpenie despre Manşon. Cu coada ochiului, îl văd pe Chase clătinând iarăşi din cap a avertisment. Probabil că e supărat că m-am luat în gură cu Troy.

Un lucru mic, îmi spun. Gândeste-te la un singur lucru mic si bun.

Fac un T cu degetele şi, după o clipă, Chase dă

scurt din cap. Ne întâlnim diseară la leagăn.

Un lucru mic.

— Cine crezi că e cea mai nasoală, domnişoara Dvorak sau doamna Russell? Şi să nu spui că nu sunt nasoale şi că- şi fac doar datoria, pentru că te pocnesc.

— Nu sunt deloc fânul domnişoarei Dvorak. Mai ales pentru că nu ne pune destulă muzică pop. Cred că lista ei muzicală s-a blocat undeva în anii 1960. Deşi „Mashed Potato Time” e o supermelodie.

Izbucnesc în râs înainte să mă pot abţine. îmi lipesc o palmă peste gură şi amândoi aruncăm priviri panicate spre casă.

— Scuze, îi şoptesc lui Chase.

îmi aruncă unul dintre zâmbetele lui vagi şi se sprijină de copac. în seara asta suntem amândoi îmbrăcaţi în blugi şi hanorace şi aproape că-mi doresc să-mi fi pus pe mine şi o jachetă. E octombrie – vremea devine din ce în ce mai rece. în curând va fi prea frig să ne întâlnim afară şi deja mă gândesc la diverse moduri de a-l strecura pe Chase la mine în dormitor. M-aş duce eu la el acasă, dacă aş putea, dar părinţii mei primesc o alertă de câte ori se deschide o uşă sau o fereastră. Ce nemernici!

— Ce ai de gând să faci când termini şcoala? întreb.

— Habar nu am. Nu m-am gândit prea mult. Trebuie să- mi şterg cazierul, dar nu pot până când nu mi se încheie perioada de probă.

— Când adică?

— în mai, anul viitor.

— Absolvirea va fi un moment frumos pentru tine, deci.

— Dap.

— Te gândeşti la facultate?

— Poate la una de stat.

îşi aruncă un con de brad la picioare. A strâns vreo şase.

— Primarul refuză să te ajute financiar?

— Nu vreau să iau bani de la el.

Omul ăsta e prea mândru pentru propriul lui bine.

— Dar tatăl tău?

Chase pufneşte uşor în râs.

— Ce-i cu el? Ţi-am spus, nu vorbim.

îmi aşez mâna pe antebraţul lui şi mă joc cu marginea franjurată a mânecii sale.

— Te-ai gândit să-i dai un semn de viaţă?

— Nici gând, e răspunsul lui instantaneu.

Ridic din sprâncene.

— Nu eşti tu cel care-mi spune mereu să fac pace cu părinţii mei?

— Ba da, pentru că părinţii tăi sunt oameni buni, spune el sec. Tatăl meu nu e. A abuzat-o verbal pe mama. M-a obligat să joc baschet toată viaţa. Şi după ce am fost arestat, m-a înlăturat definitiv din viaţa lui. Propriul lui *fiu.* Nu vreau pe cineva ca el în viaţa mea, Beth. Şi nu există niciun motiv pentru prezenţa lui în viaţa mea. De ce? Ca să-mi plătească facultatea? Chiar dacă ar plăti, banii ăia ar veni la pachet cu nişte condiţii. Nu mă interesează condiţiile lui.

Dau încetişor din cap.

— înţeleg.

— în orice caz, mă gândeam să învăţ o meserie. Am auzit că sudorii câştigă o grămadă de bani.

— Nu e periculos?

îmi trec prin cap imagini cu torţe şi măşti.

— Nu cred.

— Poate ca ar trebui să cauţi o şcoală lângă Ames. Pariez că acolo sunt nişte şcoli profesionale bune, spun relaxat, dar intenţiile mele sunt atât de evidente, că aş putea avea o pancartă pe care să scrie Hai la Facultate cu Mine.

— Nu cred că e o idee prea bună, zice el, aruncând un alt con.

îmi vine să-l ridic şi să i-l arunc în cap.

— De ce?

— Pentru că părinţii tăi s-ar putea să nu-ţi mai plătească facultatea şi apoi cum o să poţi face de rost de o slujbă bună, ca să mă întreţii?

Mă trage în glumă de părul prins în coadă. Dacă oamenii ar putea scânteia, aş fi acum strălucitoare ca luna într-o noapte fără nori.

— OK, bine. Dar va trebui să mă vizitezi.

— Când o să am maşină.

— Bine spus!

Chase nu are maşină şi, chiar dacă ar fi avut, n-ar fi avut voie să conducă, pentru că aşa spun termenii

eliberării condiţionate, ceea ce mi se pare complet nedrept. Cum o să poată avea o slujbă fără maşină?

— Sistemul ăsta nu-i capabil să reabiliteze nici măcar o găină, cu atât mai puţin un om, mi-a spus el odată, în timpul uneia dintre întâlnirile de lângă copac. Şi eu am o soartă uşoară faţă de alţi băieţi, pentru că ei au ajuns la centrul de detenţie pentru violenţă şi, când vor ieşi, nu au pe nimeni care să-i ajute. Eu măcar îi am pe mama şi pe Brian.

Dar, din această cauză, Chase vine la mine pe bicicletă. E un drum de vreo opt kilometri pe care-l face de cel puţin trei ori pe săptămână.

— Cred că trebuie să plec, spune el, cu părere de rău.

Petrecem puţin timp împreună. Chase spune că e mai
bine aşa, ca să ne putem întâlni în continuare. Dacă părinţii mei află că fac drumuri în fiecare seară până la leagăn ca să mă văd cu el, o să mă încuie la mine în cameră. Dar mai cred şi că, dacă ar sta mai mult, am fi ispitiţi să încetăm orice comunicare cu ajutorul cuvintelor. Eu n-aş avea nimic împotrivă, dar el are. E caraghios că spune nu, dar vreau să-l respect, pe el şi dorinţele lui, aşa cum şi el le-ar respecta pe ale mele.

— Ne vedem mâine la adăpost.

îmi doresc un sărut de rămas-bun, dar mă mulţumesc cu o îmbrăţişare. E un progres. Acum o săptămână, aveam parte de o strângere de mână. Poate că până la Crăciun o să mă sărute pe obraz.

Sâmbăta, la adăpost, pitbullul Rocco nu se lasă îmbăiat. Mă duc râzând la Sandy, în timp ce-mi suflec mânecile.

— Vrei să mă ocup eu? o întreb.

Ea îşi trece antebraţul peste faţă.

— M-aş bucura din tot sufletul. Azi e şi mai arţăgos ca de obicei. De fapt, dacă tot te bagi la apă, speli tu şi restul animăluţelor? Roagă-l pe Chase să te ajute.

— OK.

Mă bucur să fac orice care-l implică şi pe Chase. Cred că Sandy ştie şi profită de situaţie, dar mie nu-mi pasă.

îl găsesc pe Chase afară, strângând răhăţei.

— Hei, frumuşelule, hai să-mi dansezi la un

concurs de tricouri ude, îl strig.

— Credeam că am stabilit de comun acord să nu mă tratezi ca pe un obiect.

Răsuceşte gura sacului de gunoi şi apoi o leagă cu un nod.

— Nu numai că nu-mi amintesc să fi discutat aşa ceva, dar şi dacă am făcut-o, n-aş fi fost niciodată de acord cu aşa o tâmpenie.

Aruncă sacul cu răhăţei într-un coş de gunoi şi scutură trist din cap.

— Ce încercări sunt nevoit să îndur aici!

— Mişcaţi-vă fundurile amărâte înăuntru înainte să-i convingă Rocco şi pe ceilalţi câini că baia e o idee extrem de proastă.

Ajungem prea târziu. Câinii sunt certăreţi, pentru că Rocco le-a spus c-o să-i torturăm. Apa e rece. Câinii sunt alunecoşi. Săpunul ajunge peste tot. Nici nu ţin minte de când nu m-am mai distrat atât de bine.

— Chiar te descurci bine cu animalele, îmi zice Chase după ce vârâm şi ultimul căţel la loc în cuşti. O să fii un medic veterinar bun.

— Mulţumesc. Cum spuneai şi tu, ele nu te judecă.

Arunc furtunul spre Chase şi ridic ligheanul răsturnat.

Rocco l-a dărâmat când sărea şi vărsa apă peste tenişii noştri. Sandy s-a întors în timp ce Boots lătra de mama focului şi a plecat aproape imediat, pentru că nu voia să se umple de apă murdară şi fire de blană ude.

— Nu ştiu ce să zic. Rocco părea destul de ofticat.

— Poate i-am băgat săpun în ochi.

— Neah. E supărat pentru că l-am spălat eu, nu tu.

îmi face cu ochiul şi opreşte apa. Mişcarea îi face tricoul să i se întindă peste abdomen – peste frumosul set de muşchi fermi.

— Aloooo! Unde eşti, Beth? Eu sunt, se aude o voce veselă din camera de la intrare.

E Scarlett.

Chase ridică panicat privirea. Scapă furtunul înainte să închidă de tot valva de alimentare şi acesta mă stropeşte, răsucindu-se ca un şarpe înfuriat. Chiţăi şi încerc să mă dau la o parte din calea lui, dar nu sunt destul de rapidă.

— La naiba. Scuze.

Chase reuşeşte să prindă furtunul şi să mi-l aşeze în mâini, întorcându-se cu spatele exact când se deschide uşa. Pleacă, aproape luând-o la fugă pe coridor.

— Hei... O, Doamne, ce ai păţit? râde Scarlett când dă cu ochii de mine.

Mă uit în jos la tricoul ud cu însemnele liceului Darling.

— Spălam câinii.

în spatele ei e Jeff. îmi aruncă o privire scurtă înainte de a se uita peste umărul meu. Mă uit şi eu, neliniştită, şi văd capul lui Chase dispărând după colţ.

Când Jeff face un pas înainte, scap „din greşeală” furtunul şi-l stropesc. înjură zgomotos.

— Scuze, îi spun, ridicând o mână plină de săpun. Alunecă.

Mijeşte ochii suspicios.

— Ăla era Manşon? întreabă el.

— Cine? fac eu pe proasta.

— Charlie Donnelly, vrea să spună.

Scarlett îşi dă ochii peste cap. Pare la fel de sătulă de porecla asta pe cât sunt şi eu. Mă hotărăsc să nu-i răspund, în schimb, stropesc cu furtunul aproape de picioarele lor.

— Aveţi grijă. E murdar pe-aici, îi avertizez.

Jeff mă priveşte în ochi. Ştie că era Chase şi că-l protejez. Ridic capul. Chase are nevoie de cineva care să-i ţină partea. Jeff are toată şcoala în tabăra lui. La

naiba, mai bine zis tot oraşul. Chase nu are pe nimeni.

— Ar trebui să ne cărăm, spune Jeff. Tocmai mi-am amintit că trebuie să fac ceva pentru tata.

— Dar de-abia am ajuns, protestează Scar. Voiam şi eu să mai stau cu Beth şi cu căţeluşii.

— Atunci du-te pe jos acasă, dacă ai de gând să fii nesimţită.

Se răsuceşte şi pleacă. Scar se uită la mine, panicată.

— E-n regulă, zic, ridicând din umeri. Du-te.

E tot ce vrea să audă ca să ţâşnească după el.

— îmi pare rău, Jeff. Doar mă bucuram să văd căţeii.

— întotdeauna ai de ales, Scar. Dacă nu vrei să fii cu mine, spune-mi şi gata.

Ea tace mâlc. Nu ştiu ce să fac, să-l protejez pe Chase sau să alerg după Scarlett şi s-o întreb ce mama dracului face cu Jeff. De câte ori îi văd, o calcă în picioare pentru că nu face exact ce are el chef.

Aşa se purta oare şi cu Rachel? Sau a căpătat acest comportament urât în Anglia? Sper că nu a tratat-o aşa pe sora mea.

Mă reped, opresc apa şi apoi mă duc iute la geam, să-i văd plecând. Când Audi-ul lui Jeff iese din parcare, îl strig pe Chase.

— Poţi să ieşi.

încălţările lui bocăne pe podea. Vine lângă mine la fereastră, sprijinindu-şi braţul lângă capul meu.

— îmi fac griji pentru Scarlett, îi spun.

Chase îmi aruncă o privire atotcunoscătoare.

— Pentru că Jeff îi cere să fie mai ascultătoare decât avem noi pretenţia de la Rocco?

— Ceva de genul ăsta.

Se apropie şi mai mult, privind pe fereastră.

— E un huligan. Sunt o grămadă ca el la centrul de detenţie, doar că nu au maşină şi haine de fiţe. în rest, e la fel ca ei. Nu vrea decât să controleze oamenii. Se îmbată cu senzaţia de putere.

— Crezi că se purta la fel şi cu Rachel?

îmi muşc buza.

— Nu ştiu. Au trecut trei ani de-atunci. Oamenii se pot schimba mult în trei ani. Uită-te la mine.

îmi întorc capul şi-l văd la câţiva centimetri de mine. îmi aruncă un zâmbet autodispreţuitor.

— Eram un cretin arogant şi imatur care le ştia

pe toate şi care credea că e cea mai şmecheră chestie să-i fure maşina antrenorului. Acum n-aş mai face aşa ceva nici dacă mi-ai da un milion de dolari.

— Jeff a fost în Anglia, nu la puşcărie, îi reamintesc.

— Ştiu, dar poate aşa i s-a părut.

Mă înroşesc. Aşa îi spusesem eu lui Chase înainte, fără să mă gândesc.

— Hei.

îmi ridică bărbia cu degetele.

— Nu asta voiam să spun. Nu eşti deloc ca Jeff.

— Vrei să spui că pentru mine mai există speranţă?

îmi frec obrazul de degetul lui. Casa mea semăna cu o închisoare când l-am cunoscut pe Chase, iar reacţia mea a fost să încerc să scap de sub control. Reacţia lui Jeff, se pare, e să-şi exercite controlul asupra tuturor oamenilor din jurul lui.

— Da. Mai există speranţă, spune el cu glas răguşit.

Gândurile la Jeff îmi zboară din minte. Când e aşa aproape de mine, mi-e greu să mă concentrez la altceva decât la băiatul din faţa mea. Mă uit la cămaşa lui, încă udă. în centru are nişte cute noi, ca şi cum şi-ar fi scos-o, ar fi stors-o şi şi-ar fi pus-o la loc. Lângă guler e o mică zonă uscată.

— Am ratat o bucată aici.

îmi trec degetul peste cămaşa lui de bumbac şi-i ating clavicula. Respiraţia i se întretaie. îl mângâi mai departe şi ajung în dreptul scobiturii de la baza gâtului. îl tot aştept să mă oprească, aşa cum face întotdeauna. Dar rămâne nemişcat. îmi continui explorarea cu degetul, urmând o potecă descendentă. La suprafaţă, Chase e un dur – e tot numai muşchi, tendoane şi oase. Dar pe dedesubt are o inimă bună, care suferă pentru noi. Ceea ce vrea el şi ceea ce vreau eu e în contradicţie cu ceea ce ar trebui să ne dorim.

— N-ar trebui să faci asta.

Cuvintele îi sunt aspre, ca şi cum ar face un mare efort ca să le rostească.

— Ba da, ar trebui.

M-am săturat să tot am răbdare. M-am săturat să fac lucrurile pe care cred alţii că ar trebui să le fac. Nu e nimic în neregulă cu acest concept; de *noi*.

Nu o să permit ca acest concept să fie greşit.

Mă ridic pe vârfuri şi-mi lipesc buzele de ale lui. încremeneşte; dar apoi buzele i se înmoaie. Mâna aflată pe bărbia mea mă trage mai aproape. Scoate un sunet mic, unul care mă face să mă încordez. Un sunet pe care mi-aş dori să-l înregistrez cu telefonul şi să-l redau la nesfârşit în fiecare seară, până adorm.

Mă sprijin de el, sorbind din acel izvor de putere pe care şi l-a construit pe dinăuntru. Mă cuprinde în braţe şi sărutul continuă la nesfârşit...

Ham! Ham! Ham!

Un nas umed se vâră între noi. Mă uit în jos şi-l văd pe Rocco încercând să mă despartă de Chase şi dând cu furie din ciotul lui coadă.

Chase mârâie înfundat şi râde în acelaşi timp; apoi se apleacă şi-l mângâie apăsat între urechi.

— Şi tu vrei să fii drăgălit; Rocco?

Profit de întrerupere ca să mă adun. Probabil că n-ar trebui să ne giugiulim la serviciu. Sandy s-ar putea să se supere şi nu vreau să pun în primejdie timpul pe care-l am la dispoziţie alături de Chase. Aceste clipe sunt parte din micile lucruri care mă ajută să merg mai departe în fiecare zi.

Inspir profund de câteva ori şi mă dezlipesc de perete.

Chase se străduieşte să nu se uite la mine tot restul turei; dar eu nu-mi pot desprinde privirea de la el. Şi nu mă pot abţine să-mi tot ating buzele.

M-a sărutat. Simt că a venit Crăciunul mai devreme.

Zâmbesc larg şi nu-mi mai revin până când ajung acasă şi dau de părinţii mei cu feţe ursuze. Le fac amândurora cu mâna în semn de salut. Tata a avut probabil o zi nasoală la magazin şi mama se plânge întotdeauna că agenţii nu se pricep deloc să redacteze rapoartele de cheltuieli. Urc treptele plutind. Intru în duş şi fredonez în timp ce-mi schimb hainele.

Găsesc pe telefon cea mai siropoasă listă cu cântece de dragoste de pe Spotify, stau întinsă în pat şi aflu că există vechi trupe cu nume ca REO Speedwagon şi The Bangles. Cine să ştie aşa ceva?

După o oră de ascultat muzică, o aud pe mama strigând să cobor la masa de seară.

— Ai vreun plan măreţ pentru Halloween? întreabă ea când ne aşezăm cu toţii la masă.

Se apropie vertiginos sezonul dovlecilor portocalii.

— Cred că Scar dă o petrecere.

Amintirea lui Scarlett îmi cam strică buna dispoziţie, îmi las furculiţa lângă farfurie.

Oare e cazul să deschid discuţia despre Jeff? Mă hotărăsc că mai bine nu. Dacă Jeff ar fi fost un dobitoc acum trei ani, părinţii mei n-ar fi atât de îndrăgostiţi de el în prezent. Tata mai ales crede că Jeff e cel mai de treabă tip din lume. în plus, nu vreau să-i enervez cu informaţia că Jeff e combinat cu Scar. E mai bine să nu afle.

îmi iau furculiţa şi mănânc mai departe.

— Ce drăguţ! Cred că va trebui să-ţi cumpărăm un costum.

— *Dacă* o lăsăm să meargă, spune tata încordat.

Are o mutră sumbră de când ne-am aşezat la masă. Chiar că a avut o zi proastă la muncă. Mama oftează.

— Dave, am discutat deja. Beth se poartă exemplar de când...

Nu-şi termină ideea, dar eu pot să-i completez gândurile.

De când s-a dus la secţia de poliţie ca să-l apere pe ucigaşul fiicei noastre. De când s-a dus la el acasă, după ce i-am întors dormitorul cu fundul în sus şi a făcut cine ştie ce cu băiatul ăla.

— Se poartă exemplar, repetă tata, iar eu simt un fior pe şira spinării, pentru că replica lui sună mai degrabă ca o întrebare decât ca o afirmaţie.

— Şi adăpostul? Cum a fost?

Mama aruncă o privire panicată spre tata, apoi se răsuceşte spre mine.

— Ai făcut duş când te-ai întors acasă. S-a întâmplat ceva la adăpost?

— Am spălat noi câinii şi puţeam a păr de câine ud.

— Noi? spune tata, îngustând ochii.

O mică alarmă începe să-mi sune în creier.

— Personalul, răspund, lăsând ochii în jos.

— Tu şi Sandy?

Tonul vocii sale mă face să-mi ridic privirea din farfurie. Tonul acela care spune: *Ştiu că-mi ascunzi ceva.* Mă uit spre mama, apoi spre tata. Ştiu. Sau, cel puţin, *el* ştie. Alarma devine din ce în ce mai zgomotoasă. *Ai mare grijă, păpusică,* îmi spun. *N-o să fie deloc frumos.*

— Nu, eu şi Chase, răspund.

E purul adevăr, dar sper ca părinţii mei să nu mă-ntrebe cine este Chase.

— Cine e Chase? întreabă mama.

Speranţe zadarnice.

— Lucrează la adăpost. Un tip de treabă. Este...

Tata izbeşte cu pumnul în masă şi zgomotul este de-a dreptul asurzitor. Toate tacâmurile zornăie gălăgios. O chifla proaspăt coaptă cade de pe platou şi se rostogoleşte spre farfuria mea. O prind înainte de a pica de pe masă.

— E Charles Donnelly, mârâie tata spre mama.

Ea cască ochii mari.

— Poftim?

Tata se dă cu scaunul înapoi, într-un gest furibund.

— Ceea ce fiica noastră care se poartă exemplar a uitat să ne spună e că lucrează cu acel... acel... *infractor* de vreo două săptămâni.

Mama oftează.

— Beth, e adevărat?

Strâng furculiţa în pumn.

— Da, şi nu am ce să fac în privinţa asta, deci de-asta nu v-am spus, oameni buni, mint eu. Să ştiţi ca se poartă foarte cuviincios cu mine.

Mama se albeşte la faţă.

— Lucrează cu tine, spune ea, uluită.

— Nu pot să controlez pe cine angajează patronii. Dar nu trebuie să vă faceţi griji că muncim împreună...

— Nu ne facem nicio grijă, răspunde tata. Pentru că nu va mai lucra cu tine de-acum încolo.

îmi arunc furculiţa, care zornăie când loveşte farfuria.

— Ce vrei să spui?

— Am sunat la adăpost şi le-am spus că, dacă

mai angajează criminali, mă voi ocupa personal să le fie închisă afacerea.

Rămân cu gura căscată. *Cum?*

— Nu, spun eu, ţâşnind în picioare. Are nevoie de slujba aceea! E obligatoriu pentru eliberarea lui condiţionată să lucreze cu jumătate de normă.

— Ce păcat!

Tatei nu-i pare rău deloc. Speră să-l vadă pe Chase trimis din nou la închisoare.

Inspir profund; străduindu-mă să-mi stăpânesc furia copleşitoare. Nu-mi vine să cred. Cum a aflat tata despre...

— Jeff ţi-a spus, nu-i aşa? îl întreb când îmi pică fisa.

Şi eu, care încercam să-l protejez pe nemernic.

— Da, el mi-a spus, se răsteşte tata.

— S-a combinat cu Scar, să ştii, spun răutăcios. Aşa a aflat. Pentru că el şi Scar au venit azi la adăpost.

— Ştiu că s-a combinat cu prietena ta. De ce n-ar face-o? Spre deosebire de alţi oameni din casa asta, Jeff a fost întotdeauna deschis cu noi.

— Nu-i adevărat. Te înşeli, îi spun tatei, dar chipul lui e de-a dreptul împietrit.

Aşa că mă întorc spre mama.

— Te rog, mamă. Ştii că nu-i corect. Chase şi-a ispăşit pedeapsa.

în mod inexplicabil, ea îmi răspunde:

— De ce-i spui Chase?

Mă-ncrunt.

— Asta e porecla lui. Nu i se mai spune Charlie...

Un bubuit mă face să tresar. Tata tocmai a lovit cu pumnul în masă pentru a doua oară.

— N-ai voie să-i rosteşti numele la masa noastră. Nu-l rosteşti niciodată la masa noastră.

îşi flutură furios mâna spre trepte.

— Du-te imediat în camera ta, înainte să fac ceva ce o să regret.

Nu trebuie să-mi spună de două ori. Nu vreau să fiu aici, cu ei.

Urc scările în mare grabă şi-mi iau telefonul. Formez numărul lui Jeff şi, în clipa în care spune alo, mă dezlănţui.

— De ce i-ai spus tatei că Chas... Charlie lucrează la adăpost? De ce-ţi pasă atât de mult?

— Pentru că e scârbos cum se plimbă el aşa, în

libertate! se răsteşte şi Jeff. Trebuie să fie în spatele gratiilor.

— A stat acolo trei ani.

— Ţi-a omorât sora, Beth. A omorât-o pe Rachel a noastră.

Urăsc faptul că-mi aruncă asta în faţă. Ca şi cum n-aş şti că sora mea e moartă. Ca şi cum n-aş şti că la volanul maşinii care a lovit-o era Chase. Ca şi cum n-aş fi jelit-o niciodată.

— Şi dacă-l pedepseşti la nesfârşit, Rachel tot n-o să se întoarcă, spun în cele din urmă, străduindu-mă să-mi păstrez calmul, deşi îmi vine să urlu la el că este un dobitoc băgăcios.

— Parcă te-ai bucura că e moartă, ripostează el.

— Du-te-n pizda mă-tii, Jeff. Du-te-n pizda mă-tii.

Mă bucur că nu suntem faţă înfaţăca sănu măvadă plângând de furie. închid şi-l sun peChase, dar nu răspunde. îi trimit un mesaj.

îmi pare foarte rău.

Mă holbez la ecran, dorindu-mi să-mi scrie sau să-mi răspundă. După o clipă sună telefonul, dar nu e Chase. E Scarlett.

— Ce vrei? mă răstesc.

— Ce mama naibii ai? ţipă ea.

— Ce mama naibii am *eu?*

— Lucrezi cu Charlie? A omorât-o pe soră-ta!

— De ce tot îmi spune toată lumea chestia asta? Ştiu, OK? Ştiu!

Obrajii îmi sunt uzi de lacrimi, iar furia care fierbe în mine îmi face să tremure mâna în care ţin telefonul.

— Nu pari să ştii deloc. Jeff a zis că el crede că te vezi cu Charlie. E îngrozitor, Beth!

— De ce? De ce e atât de îngrozitor?

Nu-i dau ocazia să-mi răspundă.

— Ştii cine e îngrozitor? Jeff! M-a abandonat la petrecerea din Lincoln. A plecat în trombă cu maşina fără să se uite în urmă. M-a lăsat acolo de una singură.

— Eu nu asta am auzit, spune ea, iar când îi aud tonul arogant, îmi vine să mă întind prin telefon şi s-o pocnesc. Am auzit că te-a căutat ore întregi, dar nu te-a găsit pentru că tu te prostituai pe-acasă pe la un traficant de droguri.

— în primul rând, nu era traficant de droguri. Şi în al doilea rând, n-aş fi intrat în casa lui, dacă Jeff nu

m-ar fi abandonat în mijlocul străzii.

îmi şterg înciudată lacrimile.

— în plus, îţi spune mereu ce să faci. Cum să-ţi prinzi părul. Ce haine să porţi. Te pune să stai în altă bancă la Algebră.

— Deci vrei să-mi spui că eşti geloasă. Nu-ţi ajunge că iubitul tău e criminalul ăla. îl vrei şi pe Jeff.

îi aud răsuflarea întretăiată.

— Mi-a *spus* ca probabil o să începi să-l vorbeşti pe la spate pentru că te-a refuzat. Eşti sinistră, Beth! Mai întâi vrei să ţi-o tragi cu iubitul surorii tale moarte şi apoi, când te refuză, te duci la individul care a ucis-o? Dacă e cineva bolnav la cap şi anapoda şi îngrozitor, nu e Jeff ăla. *Tu* eşti!

Şi-mi închide.

Rămân holbându-mă la telefon. Sunt şocată. Nu-mi vine să cred că mi-a spus toate lucrurile astea oribile. Şi eu, şi Scar suntem colerice, dar niciodată nu am depăşit limita una cu cealaltă.

Să-mi spună că sunt sinistră, bolnava la cap şi îngrozitoare? Este ceva de neiertat.

îmi trec mâneca peste ochii înlăcrimaţi şi ma trântesc pe pat. La naiba cu toate. La naiba cu Scarlett. La naiba cu Jeff. La naiba cu părinţii mei. Nu merit deloc să fiu atacată în permanenţă din toate direcţiile.

Pentru că nu mă pot furişa în antreu fără să fiu interceptată, scotocesc în fundul dulapului în căutarea unei perechi de tenişi. Gândurile îmi zboară cu viteza luminii.

Cu ce am greşit eu în ultimii trei ani? Am respectat toate regulile. Am luat note bune. I-am fost prietenă bună lui Scar. Am avut o slujbă cu jumătate de normă *si* am lucrat ca voluntară. Da, m-am strecurat pe ascuns la câteva petreceri în vara asta, dar nu e o infracţiune, nu-i aşa? Am 17 ani. Am voie să fac câte o imbecilitate din când în când.

Iar acum o să mai fac una.

Chase nu mi-a răspuns la mesaj. De data asta, îl sun în loc să-i scriu. Mă aştept să intre mesageria vocală, aşa că mă sperii când îi aud glasul profund.

— Hei, zice el tăios. Nu e momentul potrivit.

— De ce? Unde eşti?

— în Lexington Heights. îmi iau salariul pentru ce am lucrat luna trecută cu Jack.

— Cumva..., spun eu, înghiţind în sec. Te-a sunat Sandy sau altcineva de la adăpost?

— Da, răspunde el, gâfâind.

— Putem vorbi?

— Nu. Cum spuneam, nu e momentul potrivit. Nu l-am văzut pe Jack de câteva săptămâni şi vrea să mai stau cu el puţin.

— Bine, rămâi acolo. Vin şi eu.

Se grăbeşte să protesteze.

— Beth...

— Vorbesc serios, Chase. Trebuie să discutăm. Vin acolo.

închid înainte să mai poată obiecta. Şi când mă sună din nou, îi resping apelul.

Jack... Asta e tipul care a dat petrecerea unde l-am întâlnit prima oară pe Chase.

E perfect. Părinţii mei se vor duce probabil să ne caute acasă la primar, dar niciunul dintre noi nu va fi acolo. Vom fi la Jack.

Nu-mi amintesc numărul casei, dar ţin minte numele străzii şi e tot ce trebuie să-i transmit dispecerei de la firma de taxiuri când îi şoptesc adresa la telefon. Apoi şterg lista de apeluri, pentru că ştiu că acesta va fi primul lucru pe care-l vor verifica părinţii mei.

îmi las telefonul pe pat. Nu pot risca să-l iau cu mine, din cauza cretinului de program GPS pe care mi l-au instalat părinţii mei. Mă hotărăsc să le las un bilet scris în grabă, prin care-i anunţ că m-am dus la Scarlett. îl las şi pe acesta pe pat.

Fereastra o să ţiuie când o să sar afară, dar nu-mi pasă. Asta înseamnă că va trebui să mă mişc foarte, foarte repede.

Şi exact asta fac. într-o fracţiune de secundă, deschid fereastra dormitorului şi cobor pe grilajul de pe partea laterală a casei. Ştiu că e suficient de rezistent ca să-mi susţină greutatea pentru că Rachel l-a folosit odată ca să fugă şi să se vadă cu Jeff. Mă-ntreb dacă nu cumva o fi forţat-o el. Aceasta pare a fi superputerea lui. Să intimideze fete nevinovate.

Ce dobitoc!

Până să aterizez la baza grilajului gâfâi deja, dar nu încetinesc din cauza asta. Alerg mai departe, îndrăznind doar să privesc peste umăr spre casă. Uşa de la intrare nu se deschide cu forţă, aşa cum mă

aşteptam. Asta nu înseamnă totuşi că părinţii mei nu vor porni în urmărirea mea. înseamnă doar că probabil nu şi-au verificat deocamdată notificările de pe telefon.

Nu-mi pasă dacă o vor lua razna sau vor trimite potera după mine. *Trebuie* să vorbesc cu Chase. îl cunosc. Faptul că tata l-a dat practic afară de la adăpost va reprezenta pentru el încă un semn că trebuie să stea cât mai departe de mine.

Ei bine, îmi pare rău, pentru că eu nu voi sta deloc departe de el.

Taximetristul mă ia, după cum i-am cerut, de la cinci străzi distanţă de casă. Nu e mult până în Lex, iar bătăile inimii mele îşi accelerează ritmul când ajungem pe aleea casei bine cunoscute şi dărăpănate. Chase mă aşteaptă pe verandă.

— N-ar trebui să fii aici, e primul lucru pe care-l spune când mă-ndrept în viteză spre el.

Are un ton plat şi o expresie teribil de serioasă.

— Trebuia să te văd, răspund, trecând pe lângă el şi intrând în casă.

Nu vreau să rămân afară, pentru orice eventualitate. Chase mă urmează şi mă prinde de braţ.

— Părinţii tăi ştiu unde eşti?

îmi dau ochii peste cap.

— Tu ce crezi?

El înjură pe sub mustaţă.

— Du-te acasă, scumpo. E o idee extrem de proastă să vii aici.

în ciuda vorbelor sale tăioase, trupul mi se înfierbântă pentru că mi-a spus *scumpo.*

— Nu plec până când nu vorbim, Chase. Aşa că ar fi mai bine să nu te mai cerţi cu mine. N-o să câştigi.

înjură din nou.

— Hei, se aude un glas amuzat, nu aşa se vorbeşte în faţa unei doamne.

Un tip înalt iese din bucătărie şi vine pe hol. Chiar dacă nu am vorbit şi nici nu am fost prezentaţi unul altuia ultima oară când am fost aici, îmi dau seama că el e Jack.

— Exact, Chase, îl dojenesc eu, în glumă. Unde ai deprins manierele astea?

— La centrul de detenţie, mârâie el. La centrul de detenţie le-am deprins.

Jack şi cu mine zâmbim.

— Nici măcar nu glumeam, spune Chase exasperat, apoi se întoarce spre Jack. Ea e Beth, fata despre care-ţi povesteam.

Inima mea face o tumbă. I-a povestit prietenului său despre mine?

— Corect, fata care n-a vrut să priceapă că ne strică seara între băieţi, răspunde Jack rânjind.

Oftez. Se pare că Chase nu i-a povestit despre lucrurile *bune.*

— îmi pare rău că am apărut aşa, pur şi simplu, spun timid. Dar e ceva important.

Jack ridică din umeri.

— Vrei ceva de băut?

— Nu, mulţumesc.

— Bine. Dacă te răzgândeşti, frigiderul e plin.

Zâmbesc în semn de mulţumire. Mi se pare că e un tip de treabă. Habar nu am de ce puştii ăştia din Lex au un renume atât de prost. Toţi cei pe care i-am cunoscut sunt supermişto.

— Te superi dacă mergem la etaj? întreabă Chase. Se pare că avem ceva de discutat.

— Chiar avem, spun eu cu fermitate.

Chase se uită urât la mine, dar Jack surâde vag.

— Normal. Puteţi rămâne aici peste noapte, dacă vreţi.

Se apropie şi-l bate uşor pe Chase peste umăr.

— A trecut ceva vreme de când n-am mai ars-o împreună. Mi-a fost dor de tine, frate.

— Nu cred că rămânem la tine, dar mulţumim pentru ofertă, zice Chase, dând din cap spre prietenul său.

Mă emoţionez profund în faţa schimbului lor de replici. E senzaţional că există cineva care chiar îşi doreşte să-şi petreacă timpul cu Chase. Merită şi el. Cu vârf şi îndesat.

Chase mă prinde din nou de braţ.

— Haide.

La etaj, intrăm în camera unde am...

îmi iau foc obrajii.

Chase observă şi-şi trece limba peste buza de jos. Dar nu într-un fel indecent. Pare a fi mai degrabă un gest nervos.

— Nu te-am adus aici ca să... Ştii tu...

Flutură din mână, arătând spre pat.

— Ştiu, zic eu şi mă înroşesc şi mai tare.

— Bine, îmi răspunde el şi-şi încrucişează braţele. Acum spune ce ai de spus şi apoi pleacă.

îi arunc o privire urâtă.

— Te rog, nu te purta ca un cretin. Risc să fiu

pedepsită pentru totdeauna ca să fiu acum aici.

— Eu nu ţi-am cerut să rişti nimic, mormăie el. E treaba ta.

— Frate, îmi pare *foarte rău* ca voiam să mă asigur că eşti în regulă, spun, plină de sarcasm. *Iartă-mă* că-mi pasă de tine. Cum am *îndrăznit?*

Zâmbeşte imperceptibil.

— Ai terminat?

— Nup.

îmi pun şi mai mult venin în glas şi spun:

— Ce *tupeu* pe mine!

Apoi îi zâmbesc drăgălaş.

— Gata. Acum am terminat.

Oftează şi mă conduce la pat. Ne aşezăm pe margine.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine, spune el. Sunt OK.

Pufnesc nefericită.

— Ba nu, nu eşti. Ai fost dat afară.

— Da. Şi sunt OK. O să-mi găsesc altceva de lucru.

Pufnesc din nou.

— Pe bune, Beth. Totul este în ordine.

Face cu capul semn către uşă.

— Jack a spus deja că pot să intru în echipa lui pentru următoarele câteva luni. O să avem multe curţi de curăţat şi multă zăpadă de dat la o parte în scurt timp.

Asta mă face să mă simt mai bine. Jack îi aranjase lui Chase o slujbă la o firmă de grădinărit, dar numai pe timpul verii.

— Deci o să ai o slujbă?

— O să am o slujbă.

Mă simt cuprinsă de uşurare, care însă se transformă iute în mânie.

— Nu-mi vine să cred că tata a sunat la adăpost ca să fii concediat. E un *megadobitoc.*

— Nu, doar te protejează.

Chase are o expresie sumbră.

— Deja i-am răpit un copil.

— Nu intenţionat. A fost un accident.

— Accident sau nu, tot eu am fost responsabil. Conduceam prea repede.

Glasul i se frânge uşor.

— Când a apărut în fugă în drum, n-am mai

putut opri.

— Mă-ntreb de ce, spun eu dintr-odată.

El se încruntă.

— De ce megadobitoc?

— De ce fugea.

Simt o durere în piept, închipuindu-mi-o pe Rachel fugind în mijlocul unei străzi întunecate, neştiind că va muri. în seara aceea, ea şi Jeff fuseseră la o petrecere la prietena ei Aimee. Din câte ştiu, Rachel nu bea şi nici nu se droga.

— Crezi ca era supărată? Că nu a fost atentă la drum? întreb.

Un gând incomplet îmi pluteşte pe undeva prin creier, dar nu-l pot articula.

— Nu contează, spune cu blândeţe Chase. Dacă n-aş fi mers cu viteză, aş fi putut frâna la timp. Dar aveam 16 ani şi eram prost şi am lovit o fată cu o maşină pe care o furasem.

Scutură din cap, mai mult pentru sine.

— Normal că tatăl tău mă urăşte, Beth. O să mă urască întotdeauna. *Aşa şi trebuie.*

Fiecare cuvânt mă loveşte în piept, de parcă mi-ar zgâria cineva inima cu o lamă de ras. Nu-mi place deloc că e atât de resemnat. Mai rău decât atât, crede că *merită* să fie detestat.

— Eu nu te urăsc, şoptesc.

— Ştiu că nu mă urăşti.

Se apropie şi-şi sprijină obrazul de umărul meu. Părul lui moale îmi gâdilă bărbia.

— Dar ar trebui.

— Niciodată, zic cu înfocare.

Oftând, îşi înalţă capul pentru a se uita la mine.

— Eşti cea mai căpoasă persoană pe care am cunoscut-o în viaţa mea.

— Şi ce dacă?

Un zâmbet îi apare pe buze.

— Şi ce dacă? Ăsta e răspunsul tău?

— Ce altceva vrei să spun? Că nu sunt? Amândoi ştim că sunt căpoasă ca naiba.

Chicoteşte şi mă trage spre el, luându-mă prin surprindere cu un sărut scurt pe buze.

Inima îmi ajunge în beregată de emoţie şi imediat îl cuprind cu braţele de gât ca să nu-mi scape.

— Ea doua oară într-o singură zi, îl tachinez.

— Ce e a doua oară?

— Ne-am sărutat de două ori, lămuresc eu lucrurile.

Zâmbesc, îl sărut şi mă retrag.

— Să fie trei.

Se înclină şi-şi lipeşte buzele de ale mele. Scâncesc când limbile ni se unesc.

— Hai să fie patru, mârâie el lângă buzele mele.

După asta, nu mai ţinem socoteala. Niciunul dintre noi nu a urcat la etaj din acest motiv, dar nu ne putem abţine. Poate că e de vină casa asta, dormitorul, cartierul acesta interzis. Orice ar fi, nu-mi pot ţine mâinile departe de el. Şi nici el nu-şi poate ţine mâinile departe de mine. La un moment dat, trebuie să ne oprim.

Dar nu acum. Nu multă vreme de-acum încolo.

Din păcate, sunt singura care gândeşte aşa. Chase se desprinde de mine, ţinându-mă la distanţă de trupul lui mare şi cald.

— Cred că...

îşi lasă ideea neterminată, iar eu mă aplec spre el.

— Ce crezi?

Se ridică în picioare.

— Cred că asta trebuie să fie ultima oară.

— Ultima oară când ce? întreb, sperând să nu-mi sesizeze panica din voce.

— Ultima oară când ne vedem.

Teama iese la lumină dezlănţuită.

— Categoric *nu.*

— Beth...

— Nu, îl întrerup eu. N-o să încetăm să ne întâlnim. O să ne vedem în fiecare zi din clasa a douăşpea şi apoi ne mutăm împreună în Iowa. Eu voi deveni medic veterinar şi tu vei fi sudor şi vom fi fericiţi până la adânci bătrâneţi. Şi cu asta basta.

— Tatăl tău mă va vâna la nesfârşit. Şi dacă te vei tot furişa ca să te întâlneşti cu mine, te va pedepsi în continuare.

— Nu-mi pasă. Nu mă poate pedepsi mai mult decât a facut-o deja.

— Mă urăşte, zice Chase sec. Toţi oamenii din Darling mă urăsc, Beth.

— Atunci toţi oamenii din Darling trebuie să înveţe să ierte, răspund eu. Accidentul e parte din trecut. Ar trebui să poţi merge cu capul sus, Chase. Ai plătit pentru greşelile tale. Nu-i lăsa să te judece.

Spre surprinderea mea, izbucneşte în râs. Un râs întunecat, trist. Mă-ncrunt.

— Ce e atât de haios?

— Nimic. Nimic nu e haios.

îşi dă la o parte şuviţele de păr de pe frunte.

— Dar e oarecum ironic că tu-mi spui mie să nu-i las pe alţii să mă judece când *tu* exact asta faci.

Rămân cu gura căscată.

— Nu-i adevărat.

— Ba sigur că e. Susţii că m-ai iertat, dar nu spui nimănui că suntem împreună. Prietenele tale nu ştiu. Părinţii tăi nu ştiu, deşi probabil bănuiesc deja.

Ridică din umeri.

— La şcoală te porţi ca şi cum nu ne-am cunoaşte.

Mă enervez.

— Pentru că aşa vrei tu! îl contrazic. în permanenţă îmi dai semnale – sau îmi spui direct – să stau departe de tine la şcoală.

— Nu te învinovăţesc pentru lucrul acesta. Deloc, spune el cu blândeţe. Dar nu-mi spune mie despre trecut şi nici că ar trebui să merg cu capul sus, când ţie îţi este la fel de teamă să nu fii judecată. Dacă nu ţi-ar fi, n-ai ţine secretă relaţia noastră.

Sunt luată prin surprindere. La naiba. Are dreptate. *Mie* îmi este teamă de ce vor spune oamenii.

De-asta mă văd cu Chase în taină de câteva săptămâni încoace. De-asta nu vorbesc cu el la orele pe care le avem în comun. îmi spun că fac aşa pentru că el vrea să rămână neobservat la şcoală. Şi de câte ori clatină din cap sau îmi aruncă vreo privire care spune: *Nu-mi iua apărarea,* mă agăţ de acele ocazii de parcă ar fi veste de salvare, iar eu m- aş afla în pericol de înec. în singurul moment când i-am luat apărarea, după incidentul cu alarma de incendiu, toată lumea s-a uitat la mine de parcă aş fi fost nebună, chiar şi prietenele mele cele mai bune. Şi imediat am reînceput să-l tratez ca pe un străin.

Chase mă ajută să-mi fie uşor la şcoală, iar eu accept. De fiecare dată, lua-m-ar naiba.

— Nu te învinovăţesc pentru asta, repetă el, pentru că, în mod evident, ruşinea îmi iese prin toţi porii. înţeleg de ce nu poţi fi văzută în public cu mine. De ce nu le poţi spune oamenilor despre noi. Dar...

îmi stă inima în timp ce aştept să-şi termine ideea.

Ştiu că n-o să-mi placă ce-o să spună. Ştiu că mă va face să sufăr foarte, foarte tare.

Şi nu mă înşel.

— Dar...

Ochii lui albaştri îi caută în întuneric pe ai mei.

— Din cauza asta relaţia noastră nu va merge niciodată.

Restul weekendului se desfăşoară într-o stare de nefericire pură.

30

Trei ore mai târziu, când vin spre casă după ce am fugit pe fereastră, părinţii mei mă întâmpină cu o falcă-n cer şi una în pământ. Nu-mi amintesc foarte multe din spusele sau ameninţările lor. Nu-i ascult, pentru că gândurile mele au rămas acasă la Jack. Au rămas la Chase, care mi-a spus că relaţia noastră nu va merge.

Nu s-a despărţit de mine. Am întrebat în mod special dacă despre asta e vorba. Nu era.

însă nu crede că avem un viitor împreună.

„E imposibil”, acestea au fost cuvintele lui de rămas- bun, înainte să mă urce într-un Uber pentru care a plătit chiar el. Şi aceste două cuvinte mi se rotesc prin minte ca un disc stricat, în timp ce stau în living şi primesc predica predicilor din partea părinţilor mei.

Ştiu că nu am fost la Scarlett şi nici la vreo altă prietenă. Din fericire, ştiu că nici la Chase nu am fost. Din nefericire, au aflat pentru că tata a dat buzna acolo, cerând să i se spună unde este fiica lui. Se pare că mama lui Chase s-a speriat îngrozitor de izbucnirea tatei. Primarul a ameninţat că o să aibă grijă să fie arestat, iar mama a fost nevoită să-l târască până la maşină.

în mod firesc, eu sunt învinovăţită pentru toate astea – o tâmpenie enormă. Doar pentru că am fost dată dispărută nu înseamnă că tata trebuia să se ducă la uşa primarului şi să urle ca un dement.

Duminică nu am voie să ies din casă, nici măcar ca să mă duc la adăpostul pentru animale. Tata sună să anunţe că sunt bolnavă, ceea ce-mi oferă o mică speranţă, pentru că măcar nu le-a zis iar că nu mă mai duc deloc. înseamnă că există şansa de a reveni acolo weekendul viitor.

Se face luni dimineaţă şi n-am fost niciodată mai bucuroasă că merg la şcoală. Părinţii mei mi-au luat din nou telefonul, aşa că habar nu am dacă Chase mi-a mai scris sau nu în weekend. Dar intenţionez să-l interceptez la dulapuri înainte de ora de Algebră pentru avansaţi şi să-l întreb ce planuri are în privinţa relaţiei noastre.

Nu am ocazia. Când mă apropii de zona dulapurilor elevilor dintr-a douăsprezecea, Macy se repede spre mine înainte să apuc să-l caut pe Chase.

— Toată lumea spune că te-ai combinat cu Chase în weekend!

Aşa îşi începe discursul. Are ochii înceţoşaţi, dar nu-mi dau seama dacă e geloasă sau dezamăgită.

— E adevărat?

— Normal că nu, mint eu şi mă crispez, amintindu-mi de acuzaţiile blânde ale lui Chase că ţin relaţia asta secretă faţă de toată lumea.

— Atunci de ce spun toţi aşa? întreabă Macy, cu mâinile în şold.

— Pentru că sunt proşti, mormăi în barbă.

— Scar şi Yvonne nu sunt proaste şi ele spun aşa.

Tonul ei devine din ce în ce mai dispreţuitor.

— Scar spune că părinţii tăi au sunat în weekend la ea ca să te caute, pentru că ai spus că acolo o să fii, însă tu te întâlneai pe furiş cu Charlie. E foarte supărată pe tine.

Nu mă surprinde câtuşi de puţin că Scarlett e supărată pe mine pentru că mi-am minţit părinţii că mă duc la ea, dar de ce am senzaţia că Jeff este cel care i-a plantat în cap ideea că Beth se vede cu Charlie?

— Păi, dacă spun Scar şi Yvonne, înseamnă că e *adevărat*

Sunt maliţioasă, dar nu-mi mai pasă. Ce-i dă ei dreptul
să mă ia la întrebări? Cu cine mă combin sau nu mă combin nu e deloc treaba ei.

— Macy, se aude un glas tăios.

Mă răsucesc şi-o văd pe Scarlett uitându-se urât la prietena noastră. Nu-mi aruncă nici măcar o privire.

Macy se uită ba la mine, ba la Scar. Apoi ridică din umeri şi se duce lângă Scarlett, demonstrativ. E evident pe cine va susţine în această confruntare.

— Hei, Scar, zic cu răceală.

Ea mă ignoră, o trage de braţ pe Macy şi amândouă se îndepărtează, lăsând un val de ostilitate în urma lor.

Durerea, furia şi indignarea mi se urcă în gât. Să le ia naiba. Dacă pot renunţa la prietenia noastră pe baza unor minciuni spuse de Jeff şi a unor zvonuri

despre mine şi Chase, atunci ducă-se dracului.

Nu sunt zvonuri, zice o voce timidă. Esti cu Chase.

Sunt? A încercat să-mi dea papucii weekendul trecut. Deci nu, habar nu am dacă mai suntem sau nu împreună. Şi nici nu-l pot întreba, pentru că se aude clopoţelul şi sunt obligată să mă duc la ora de matematică.

El e deja în bancă atunci când intru. Ca de obicei, cu capul în jos. Nu se uită spre mine. Nici Scarlett nu se uită. Nici Jeff. Nici Macy. Nici vreun alt coleg de clasă.

înţeleg cum merg lucrurile. Sunt inamicul public numărul unu, aşa se pare. Dar mă doare în cot că toată lumea mă ignoră.

Părerea unei singure persoane contează pentru mine şi, înainte ca această zi să se sfârşească, voi vorbi cu Chase.

Fie că-i convine, fie că nu.

Chase mă evită cu succes la toate orele de dimineaţă, întârzie la Fizică şi rămâne să discute cu domnişoara Dvorak după cursul de Istoria muzicii. Laşul!

Planul e să-l găsesc la prânz, dar domnişoara Tannenhauf îmi pune obstacole, oprindu-mă pe coridor şi spunându-mi că vrea să ne întâlnim la ea în birou. Nu-mi dă de ales.

— Mama ta a sunat de dimineaţă, zice domnişoara T. după ce luăm loc.

îmi îndrept umerii cu o mişcare bruscă. întreb, printre dinţii strânşi:

— De ce?

Consiliera îşi împreunează mâinile pe birou.

— Voia să anunţe şcoala că ai avut un weekend greu.

Rămân cu gura căscată.

— Da, aşa e. Din cauza *lor!* V-a povestit cum au transformat casa în închisoare? Pur şi simplu, sunt alarme la fiecare uşă şi la fiecare fereastră.

Domnişoara Tannenhauf îmi cercetează chipul. Cred că poate citi acolo ceva mai mult decât simpla furie, pentru că privirea ei se înmoaie.

— Mi-a spus şi că bănuieşte că ai o relaţie cu Charlie Donnelly.

înghit în sec. La naiba. Ştiam că părinţii mei

bănuiesc asta, dar îmi cade prost să primesc confirmarea. în plus, profesorii au voie să discute despre viaţa sentimentală a elevilor? Mi se pare nepotrivit.

Şi aceasta e scăparea mea.

— Nu mă simt bine să discut despre viaţa mea amoroasă, spun afectată şi ridic dintr-o sprânceană. Mai e ceva sau pot să mă duc acum să iau masa de prânz?

Mă priveşte îndurerată.

— Poţi pleca, spune ea în cele din urmă.

Mă ridic în picioare.

— Mulţumesc. Mi-a făcut plăcere.

— Beth, strigă ea, înainte să deschid uşa. Te rog, vino să vorbeşti cu mine dacă te răzgândeşti. Ştii că te ascult oricând.

Dau din cap şi ies din birou. Mă uit repede prin bibliotecă să văd dacă nu cumva Chase se ascunde acolo. Nu-l găsesc. întâlnirea asta inutilă cu Tannenhauf m-a costat timp preţios. Când mă întorc grăbită la dulapuri, Chase nu e nici acolo. Ştiu cu siguranţă că nu mănâncă la cantină şi nici la Starbucks nu e. Aşa că unde mama naibii e?

îmi petrec întreaga pauză de prânz căutând prin şcoală, dar Chase e de negăsit. Nu se poate ascunde de mine la nesfârşit – ultima oră pe ziua de azi e spaniola, unde vine şi el. Cu siguranţă va fi acolo. Nu-şi poate permite să chiulească şi să mai aibă o bilă neagră la foaia matricolă.

Din păcate, şi Scar face spaniolă.

Ea şi Jeff sunt primii oameni pe care-i zăresc când mă apropii de clasă. Din prag remarc că încăperea e pustie. Chase nu a ajuns deocamdată.

Mă opresc şi mă sprijin de perete, la mică distanţă de uşă. Scar şi Jeff îmi aruncă priviri ostile, apoi şuşotesc între ei. Apoi îmi aruncă alte priviri severe. Iar şuşoteală. Câteva rânjete răutăcioase. Şi iar şuşoteală.

Până când îmi dau, în sfârşit, ochii peste cap şi le zic cu voce tare:

— Dacă aveţi să-mi spuneţi ceva, spuneţi şi gata.

— Ah, fii atentă, Scar... Lizzie îşi aminteşte că are prieteni.

Râd, nevenindu-mi să cred.

— Corect. *Eu* sunt cea care a uitat ce înseamnă prietenia.

— Da, tu, spune Jeff cu răceală. Ca să nu mai pomenim că ai uitat ce înseamnă *familia.* Ţi-o tragi cu ucigaşul surorii tale.

Scrâşnesc din dinţi.

— Nu mi-o trag cu el. Doar lucram la acelaşi adăpost de animale amândoi. Nu prea pot controla aşa ceva.

Simt un val de vinovăţie când îmi dau seama că fac acelaşi lucru – mă detaşez de Chase minţind că nu suntem apropiaţi.

Jeff trimite fulgere din priviri.

— Pe naiba. *Eu* am reuşit să controlez situaţia în fix cinci minute, Lizzie. L-am sunat pe tatăl tău şi el l-a dat practic afară. Tu n-ai făcut nimic, doar ţi-ai fluturat tricoul ud prin faţa lui, ca o târfă ce eşti.

Scarlett se albeşte la faţă. Nu-mi scapă faptul că tresare când Jeff rosteşte cuvântul *târfă.*

Nu iau în seamă fierbinţeala care-mi cuprinde obrajii şi mă concentrez asupra celei mai bune prietene – mă rog, fostă – în loc să mă ocup de Jeff.

— Aşa crezi şi tu, Scar? întreb calm. Că sunt o târfă?

— Eu..., spune ea, muşcându-şi buza.

— Exact asta crede şi ea, declară Jeff, pe un ton dispreţuitor. Aşa crede toată lumea.

— Tu să taci, mă răstesc la el. Cu Scar vorbeam.

O privesc fix în ochi.

— Crezi că sunt târfă?

Jeff îşi pune mâna pe ceafa ei, în poziţia posesivă care-i place aşa de tare.

— Da, zice el ferm. Aşa crede.

Rămân cu privirea aţintita spre Scar. E tulburată, fara doar şi poate.

Dar nu-l contrazice.

Ma copleşeşte dezamăgirea. O cunosc pe fata asta de la grădiniţă. De-a lungul anilor, am râs împreună, am plâns împreună şi ne-am ţinut întotdeauna partea una alteia. Sau cel puţin aşa credeam. E evident ca Scar prefera sa rămână în graţiile lui Jeff decât să-mi ţină mie partea. Prefera să-l asculte cum îşi bate joc de mine şi-mi spune că sunt târfă decât să-mi ia apărarea.

Dacă stau să mă gândesc bine, nimeni nu-mi ia

apărarea. Mulţumită lui Jeff, toţi colegii mei de clasă cred că *eu* l-am abandonat la petrecerea aia din Lincoln ca s-o ard cu un traficant de droguri. Macy sau Yvonne sau Troy a venit la mine să mă întrebe despre versiunea mea asupra celor întâmplate? Sau oricine altcineva? Nup.

Şi între timp, eu tot aici mă aflu, acordând prea multă importanţă opiniilor acestor dobitoci. Ce-mi pasă mie despre ce cred ei despre mine? Oamenii aceştia nu-mi sunt prieteni. Credeam că-mi sunt, dar nu e adevărat. Singurul meu prieten adevărat e Chase. E singurul care mă ascultă, care mă sprijină, care se poartă ca şi cum i-ar păsa vreun strop de mine.

— Fii atentă, uite-l pe amicul intim al lui Lizzie, spune Jeff rânjind.

Inima mea îşi accelerează bătăile când îl zăresc pe Chase. E îmbrăcat complet în negru şi cred că nu s-a bărbierit tot weekendul, pentru că are tot chipul acoperit de barba blond-închis. Arată senzaţional. Şi resemnat – pare absolut resemnat atunci când îşi mută ochii albaştri de la mine la Jeff.

Cei doi se privesc îndelung. Preţ de câteva clipe, timpul încremeneşte în loc.

Chase îşi vâră mâinile în buzunare şi lasă capul în jos.

Jeff triumfă vizibil, bucurându-se că a câştigat înfruntarea, că l-a făcut pe Chase să bată în retragere.

Mă simt copleşită de indignare. Nu se poate. Nu se poate, în pizda mă-sii. Jeff nu are voie să câştige *nimic* în faţa lui Chase. Jeff este un dobitoc, este obsedat de control şi terorizează fetele şi băieţii care nu ripostează.

Chase e de un milion de ori mai bun decât Jeff Corsen. E bun, săritor şi a plătit pentru greşelile lui. S-a purtat frumos cu mine. Şi *nu* merită să fie tratat aşa cum l-am tratat eu. Mi se face rău când mă gândesc că-şi închipuie că mi-e ruşine să fiu văzută cu el.

Inspir prelung şi tremurat şi caut curajul în străfundul sufletului meu. îl găsesc, fac un pas înainte şi vorbesc, cu glas limpede şi calm.

— Neah, nu e amicul meu intim, îi anunţ pe Jeff şi pe Scarlett şi pe oricine mai e în preajma noastră şi poate auzi. E iubitul meu.

Urmează un icnet scandalizat.

Câteva şoapte.

Ochii albaştri ai lui Chase se măresc când mă aude, dar nu-i las timp să se adâncească în starea de şoc. Mă duc la el, îl prind de gulerul tricoului şi-i trag capul în jos.

Apoi îl sărut în mijlocul coridorului, în faţa colegilor noştri de clasă, ca o declaraţie.

La naiba cu părerile tuturor.

Chase este singurul care contează.

31

Până la sfârşitul orelor, toata lumea aña despre sărut. Chase şi cu mine îndurăm privirile şi şuşotelile de la ora de spaniolă. Suportăm replicile mormăite şi scârbite când plecăm de la şcoală. Ignoram ocheadele duşmănoase care ni se aruncă în parcare.

Autobuzul meu nu a ajuns încă, dar Chase nu poate aştepta cu mine şi nu-i place deloc situaţia. De când a sunat de ieşire, tot bombăne despre tâmpenia pe care am făcut-o sărutându-l de faţă cu toată lumea. Se miră cât de dementa am putut să fiu să declar că e iubitul meu.

Cu toate astea, nu-mi dă deloc drumul mâinii.

— Chiar aş vrea să aştept ca să văd că te urci cu bine în autobuz, spune el sumbru. Dar mă ia Jack în cinci minute de la Starbucks. Avem de curăţat două curţi astăzi, înainte să se întunece.

— E-n regulă, îl asigur eu. Oricum sunt singura elevă de clasa a douăşpea care merge cu autobuzul.

Să-i ia naiba pe părinţii mei care mi-au luat din nou maşina.

— Copiii de-a noua şi a zecea sunt prea speriaţi să mă provoace.

Asta pare să-l liniştească. Dă scurt din cap şi zice:

— Mă-ntorc acasă cu bicicleta peste câteva ore şi apoi o să trec diseară pe la tine.

Inima îmi tresare de bucurie, apoi îmi plonjează în abis, pentru că Chase adaugă:

— Avem multe de discutat.

Dap, avem. Dar *nu* vom vorbi despre ceea ce cred că vrea el să vorbească. Nu ne despărţim. Nu punem capăt întâlnirilor. Astăzi am luat poziţie, l-am ales pe Chase Donnelly în faţa oricărei alte persoane din viaţa mea şi nu vreau să cred că a fost în zadar.

Mă ridic în vârful degetelor şi-l sărut repede pe obraz. E ireal că fac acest gest în văzul tuturor, cu alţi elevi în preajmă şi sub soarele blând al toamnei. Cred că şi asta îl sperie puţin pentru că, atunci când buzele mele îi ating obrazul, se uită imediat alarmat în jur.

— Iowa, îi şoptesc.

— Iowa?

— De câte ori te panichezi gândindu-te la copiii de la Darling, aminteşte-ţi că în septembrie vom fi în Iowa şi nimănui nu-i va păsa dacă ne sărutăm sau nu în public.

Oftează.

— încă n-am fost de acord să plec în Iowa cu tine.

— Ba da. Dar e clar că ai uitat.

îl sărut din nou pe obraz.

— Ne vedem mai târziu.

îmi zâmbeşte vag, în stilul lui, urcă pe bicicletă şi pleacă.

îmi arunc rucsacul pe umăr şi aştept autobuzul galben. Exact când apare în parcare, îl văd pe Jeff venind spre mine. Cămaşa albă îi atârnă la spate cu fiecare pas apăsat pe care-l face şi aproape că dărâmă trei fete de-a noua în drum spre mine.

— Lasă-mă-n pace, zic cu răceala.

— Nu. Trebuie să discutăm.

Mă prinde de mână suficient de violent ca să-mi lase o vânătaie. Ţip scurt, iar el îmi dă drumul.

— îmi pare rău, mormăie el.

Nu-i pare rău deloc. Spune aşa doar de dragul spectatorilor cărora le-am atras atenţia. Jeff nu vrea să creadă lumea că e un dobitoc abuziv. Se pricepe foarte bine să ascundă acest lucru.

Dar zilele astea îl citesc ca pe o carte deschisă. Mă uit urât la el.

— Nu avem nimic de discutat, pentru că nu am absolut nimic să-ţi spun.

— Ei bine, eu am să-ţi spun ţie o grămadă de chestii, bine?

Iar bagă accentul ăla britanic fals.

— Ei bine, eu nu, *bine?* îl imit şi fac câţiva paşi spre coada de elevi care aşteaptă să urce în autobuz.

Ochii lui întunecaţi sclipesc de enervare. îşi lipeşte mâinile de corp ca şi cum ar vrea să se controleze şi să nu mă înşface din nou. Apoi expiră prelung, calculat.

— Vreau să vorbim despre Rachel.

Mă prefac că nu sunt afectată, dar numele ei rostit de Jeff mă răneşte. Mi se face rău la gândul că sora mea a fost cu individul ăsta aproape un an.

— Ai auzit ce am spus? întreabă el când vede că nu zic nimic.

Mă uit cu răceală în ochii lui serioşi.

— Da, am auzit.

Se încruntă.

— Am spus că vreau să vorbim despre Rachel.

— Nu-mi pasă, îi răspund cu un zâmbet mare şi fals pe buze.

Flutur voios din degete cu un gest la fel de fals, mă întorc şi urc în autobuz.

Tata mă aşteaptă când ajung acasă. Nu mă surprinde, pentru că m-a anunţat aseară că, de-acum înainte, va pleca la magazin la ora 3, ca să fie acasă când ma întorc de la şcoala. Cred că angajaţii lui cu jumătate de normă sunt încântaţi de orele suplimentare. Eu? Nu prea.

— Poţi să-ţi faci temele în salon, îmi spune el după ce-mi las pantofii în antreu.

Jumătatea de banca a lui Rachel este, ca de obicei, neatinsa.

— Am laptopul la mine în cameră, mormăi eu.

— Nu, ţi l-am adus eu deja jos. Mă apuc să pregătesc cina, aşa că aş vrea să înveţi în salon.

O spune politicos, ca şi cum aş avea de ales.

— De ce, ca să ma supraveghezi din bucătărie şi să fii sigur că nu fug?

— Da, spune el direct.

Mă holbez la spinarea lui ţeapănă când se duce la bucătărie. Uau. Nu-mi vine să cred cum se poartă tatăl meu. *Ce a păţit?*

— E absurd, strig în urma lui. O să plec de-aici în mai puţin de un an!

O să las în urmă casa asta şi oraşul ăsta şi fiecare om odios din el, indiferent dacă o să merg sau nu la facultate. Nu aş mai suporta alţi patru ani petrecuţi aici.

Mă mut nefericită la masa din salon. Numerele şi literele din carte îmi joacă dinaintea ochilor. Nu mă pot concentra. Tata loveşte oalele de ochiurile aragazului. Morgan latră. Ridic privirea şi văd o străfulgerare neagră alergând prin curte.

Vai. Cred că a scăpat. îmi arunc creionul peste manual şi mă ridic în picioare.

Tata apare în pragul camerei, cu un prosop de vase aruncat peste umăr.

— Unde te duci?

— Afară.

Morgan dă din coadă lipit de leagănul lui Rachel, făcând scaunul de lemn să se mişte uşor. Tata îmi urmăreşte privirea.

— Câine prost.

Îşi smuceşte prosopul de pe umăr şi-l răsuceşte în mâinile mari, de parcă şi-ar închipui că acolo e beregata lui Morgan.

— Stai, zic eu, ridicând o mână. O să-l prindă doamna Rennick.

— N-ar fi trebuit să-şi ia câine din capul locului. El nu e niciodată pe-acasă şi ea habar nu are să-şi stăpânească animalul, zice tata, întinzându-se spre zăvor.

Mă arunc în faţa uşii.

— Morgan e un câine drăguţ. Nu face niciun rău nimănui.

— O să dărâme leagănul lui Rachel.

— Iar tu poţi să-l agăţi la loc. Ce importanţă are?

Mă încăpăţânez; nu-l las pe tata să iasă din casă dacă are de gând să-i facă rău lui Morgan. înseamnă că ne-am pierdut rău de tot busola din cauza morţii lui Rachel dacă un câine care-i dărâmă leagănul provoacă o traumă atât de mare.

însă nu mă pot măsura cu forţa tatei. Mă dă la o parte din calea sa cu o mişcare a mâinii şi se îndreaptă spre garaj. Nu ştiu ce să fac – să fug după el sau s-o ajut pe doamna Rennick să-l prindă pe Morgan? îi aleg pe Morgan şi pe doamna R.

— Câinele ăsta! strigă doamna Rennick atunci când fug spre ea.

Potaia imensă aleargă în jurul copacului, iar leagănul se înclină într-o parte, apoi în cealaltă. Mă crispez când scaunul de lemn se loveşte de trunchiul copacului.

— Eu o iau pe aici şi dumneavoastră pe partea cealaltă, îi zic doamnei R., arătând în direcţia opusă.

— OK.

Ne despărţim şi încercăm să-l prindem la Morgan la mijloc. Evident, câinele crede că ne jucăm cu el şi se fereşte de noi.

Se aude un fluier pătrunzător. îl sperie pe Morgan, care încremeneşte pentru o clipă, iar eu sar peste el. Doamna Rennick îmi aruncă lesa. I-o prind repede de zgardă şi i-o întind stăpânei sale epuizate.

— îmi pare tare rău, Dave, se scuză vecina, în

timp ce tata se apropie cu o şurubelniţă în buzunarul din faţă şi cu o scară în cârcă.

Morgan se zbate în strânsoarea doamnei Rennick.

— Morgan a scăpat din nou.

El dă scurt din cap în faţa acestei replici evidente, dar nu se opreşte până când nu ajunge la leagănul lui Rachel.

— Ăăă, ar fi mai bine să mă-ntorc acasă. îmi cer din nou scuze.

Tata tot nu răspunde, ci preferă să se concentreze pe instalarea scării.

— E-n regulă, zic eu, încercând să maschez impoliteţea necaracteristică a tatei.

Pentru că e proprietarul unei mici afaceri locale, de obicei e superamabil cu toată lumea.

— Pa, pa, Morgan.

îi fac câinelui cu mâna. El dă fericit din coadă, fără să sesizeze tensiunea din aer.

— Sună-mă dacă e vreo problemă, spune doamna Rennick, deşi nu sunt sigură dacă mi se adresa mie sau tatei.

Răspund tot eu.

— Cu siguranţă, doamnă R.

îşi ia la revedere şi-l duce pe Morgan acasă. Tata coboară de pe scară câteva clipe mai târziu, cu placa de lemn în mâini şi cu frânghia pe umăr.

— Ar fi trebuit să mă ocup de asta acum câţiva ani. E o minune că nu e mai distrus.

Cercetează lemnul expus ani întregi vremii din Vestul Mijlociu.

— E doar un leagăn, tată.

Rachel nu e aici. Se mai dă în leagăn doar în amintirile noastre.

— Nu e un simplu leagăn, Lizzie. E leagănul ei.

Renunţ. Din experienţa mea îndelungată, ştiu că orice
ceartă cu tata e o misiune inutilă. Aşa că mai bine mă ofer să-l ajut.

— Pot să iau eu asta. Unde vrei s-o duc? în garaj?

Clatină din cap şi-şi vâră leagănul sub braţ, reuşind să
plieze şi scara.

— O să-l pun la mine-n birou.

O idee sănătoasă.

Rămân în urmă, iritată şi jignită că nu sunt destul de bună să duc leagănul în mâinile mele. Când ajung înapoi în casă, tata dispare preţ de o clipă ca să ducă Sfântul Leagăn la el în birou. Părinţii mei sunt ca dragonii, strâng lucrurile lui Rachel de parcă ar fi nişte comori rare.

Au nevoie de terapie – mi-e tot mai clar. Nu le-am mai sugerat asta de multă vreme, dar, după tot ce s-a întâmplat în ultima vreme, cred că e nevoie să deschid din nou subiectul. Poate că domnişoara Tannenhauf mă poate ajuta să pun la cale o intervenţie. Sau o să văd dacă fosta mea consilieră psihologică poate trece pe noi pe-acasă pentru o şedinţă de terapie incognito.

Oricum ar fi, părinţii mei au nevoie de ajutor. E imposibil să mai continue aşa, chinuind pe toată lumea.

— Când primesc uşa înapoi? îl întreb pe tata, când reapare, în drum spre bucătărie.

— Când o să dovedeşti că eşti demnă de încredere.

— Nu fac nimic rău. Nu beau. Nu mă droghez. Nu mă culc cu toată lumea. încerc doar să mă bucur de ultimul meu an de liceu.

— Te-ai dus la petreceri. Ai fost cu traficanţi de droguri. Nu ne-ai dat ascultare în mod repetat.

Ia cuţitul şi se apucă din nou să pregătească cina.

— Pentru că regulile voastre sunt absurde!

îmi vine să bat cu piciorul în podea, ca atunci când aveam cinci ani.

— Ştiu că tu crezi că sunt exagerat cu tine, dar încerc doar să te protejez, insistă el. Mi-aş dori să înţelegi. Măsurile de siguranţă, faptul că mă încredinţez că nu ai legături cu oameni îndoielnici, dispozitivele de urmărire. Toate astea sunt pentru binele tău. Ce fel de tată aş fi dacă nu mi-aş proteja fetiţa?

— Dar, tată, lucrurile acestea nu mă protejează. Mă sufocă. Ce i s-a întâmplat lui Rachel a fost un accident. I se putea întâmpla oricui, oriunde pe faţa pământului. Nu poţi împiedica lucrurile rele să se întâmple.

— Pot măcar să-ncerc, spune el sumbru. Nu m-aş putea privi în oglindă dacă ţi s-ar întâmpla ceva şi ţie. Nu e vorba despre Rachel. E vorba despre *tine* şi despre faptul că vrem să fii în siguranţă. Acum, du-te

şi termină-ţi temele.

Apoi continuă să mărunţească în continuare legumele. Negare. E într-o totală stare de negare.

Scrâşnesc din dinţi, mă-ntorc în salon şi mă străduiesc să mă concentrez la teme. în următoarele cinci minute, singurul zgomot care se aude de la bucătărie este *ţac-ţac*-ul cuţitului tatei care se izbeşte de fundul de tăiat, până când, într-un final, se aude soneria telefonului.

— Alo! răspunde scurt tata.

Ciulesc urechile ca să aud ce spune, dar nu desluşesc decât murmurul coborât al glasului.

O clipă mai târziu, intră în salon, îndesându-şi telefonul în buzunar.

— Hai să mergem la o plimbare cu maşina, propune el.

O plimbare?

— Pe bune? Tocmai am încercat să port o discuţie normală cu tine şi nu m-ai băgat în seamă. Acum vrei să mergem la plimbare?

— Putem să discutăm în maşină.

Face o scurtă pauză.

— O să vorbim despre uşă.

Ştiu că mă manipulează. Ştiu, dar tot o las să se întâmple.

— Unde mergem? întreb în timp ce-mi prind centura de siguranţă.

— Trebuie s-o iau pe mama ta de la serviciu. Maşina ei e în service până mâine-dimineaţă.

— Asta nu-i drumul spre biroul mamei, spun eu.

— Facem un mic ocol.

— Pe unde?

— O să vezi.

Răspunsul criptic e o glumă proastă, pentru că nu-mi ia mult să mă prind. Când drumul se lărgeşte şi casele devin din ce în ce mai mari, îmi dau seama imediat cine a sunat.

— Jeff şi cu mine nu suntem în relaţii bune, îmi anunţ tatăl.

Dă din cap uşurel, ca şi cum ar mai fi auzit asta şi înainte.

— Mi-a spus că v-aţi certat.

— Atunci, de ce mă duci la el acasă?

— Pentru că are o cutie cu lucruri de-ale lui Rachel şi m-a întrebat dacă vrei să treci pe la el şi să

vedeţi împreună ce e în ea.

— Te-a întrebat *pe tine,* nu pe mine. Nu crezi că am şi eu ceva de spus în privinţa asta?

— Nu, pentru că sunt de acord cu Jeff. Poate că dacă împărtăşiţi amintirile despre Rachel treceţi peste neînţelegeri.

Jeff e un nemernic scârbos. Se foloseşte de sora mea moartă pentru a obţine simpatia şi sprijinul tatei? O să-l pocnesc când ne întâlnim. Cutia e probabil la fel de reală ca pavilionul pe care i-a spus tatei că-l construieşte în curtea din spate.

— De ce eşti atât de îndrăgostit de el? E un dobitoc.

— E un băiat de treabă, mă contrazice tata. A iubit-o pe sora ta din tot sufletul.

— A iubit-o? Cu Scarlett se poartă de parcă ar fi un gunoi.

Ştiu că tata n-o să întoarcă maşina, aşa că poate ar fi bine să profit de ocazie ca să-i spun lui Jeff că nu are voie să se poarte atât de urât cu prietena mea. Dar tata pur şi simplu îmi ignoră acuzaţiile.

— Mi-a spus că ai fost nemulţumită de felul în care a încercat să te protejeze de Donnelly ăla.

— A, sunt convinsă. Ţi-a spus şi că el a fost cel care a declanşat alarma de incendiu şi a încercat să dea vina pe Chase? Sau că o bate în permanenţă la cap pe Scarlett în privinţa hainelor şi a comportamentului ei?

— Sunt sigur că exagerezi. De când s-a întors, ţi-a purtat de grijă. Te-a apărat în faţa noastră, spune tata oftând, ca şi cum asta ar face din Jeff un idiot şi un sfânt în acelaşi timp.

Opreşte maşina în faţa casei imense a lui Jeff.

Sunt mai degrabă tentată s-o iau la goană pe stradă şi să mă duc acasă la primarul Stanton. E numai la câteva case distanţă – am trecut pe-acolo în drum, dar sunt sigură că Jeff m-ar turna. Probabil e la el în living şi trage cu ochiul de după perdele. Nici măcar nu pricep de ce vrea să discute cu mine.

— Du-te. Vin să te iau peste o oră.

îi arunc tatei o ultimă privire rebelă şi mă silesc să ies din maşină. Mă târăsc la uşă şi sun. Răspunde mama lui Jeff.

— Lizzie!

Mă strânge la piept cu drag.

O îmbrăţişez şi eu cu stângăcie. Nu am schimbat mai mult de două vorbe cu ea niciodată. La naiba, nici nu ştiu cum o cheamă. Se dă înapoi, cuprinzându-mă de umeri.

— Semeni din ce în ce mai mult cu sora ta.

între mine şi Rachel există o vagă asemănare. Avem acelaşi păr blond-închis şi ochi căprui, dar Rachel era mai înaltă şi mai subţire decât mine. Cu siguranţă nu semănăm suficient de mult ca să se poarte ca şi cum sunt un fel de fiică rătăcită care se întoarce acasă după treizeci de zile pe mare.

— Bună ziua, doamnă Corsen. Cred că Jeff are o cutie cu obiecte pe care vrea să mi-o dea, spun rece.

— Jos, în camera cu jocuri.

îşi împreunează mâinile fericită.

— Mă bucur mult că sunteţi împreună. Ştiu că unora li se pare ciudat, dar simt că suferinţa voastră comună vă uneşte. Nu-i aşa?

— împreună?

Ridic derutată din sprâncene. Ce mama dracului le spune Jeff părinţilor lui?

— Jeffrey a fost extrem de debusolat după moartea lui Rachel, spune ea, cu un ton mai puţin voios. Pur şi simplu a luat-o razna. De-asta a trebuit să plece în Anglia, înţelegi?

Asta e ceva ce nu ştiam. Ceva care cred că e important, de-asta mă port ca şi cum aş şti despre ce vorbeşte.

— Mda, a spus că s-a regăsit, mint eu.

— Sper. Doamne Dumnezeule, sper din toată inima. După incidentul cu băiatul lui Debbie mi-am făcut o mulţime de griji, dar de atunci nu s-a mai bătut cu nimeni. Şi toată lumea s-a purtat foarte frumos cu el de când s-a întors.

— Nu. Nu s-a bătut.

Cel puţin asta e adevărat, însă eu nu am auzit niciodată de vreun incident cu băiatul lui Debbie. Debbie e menajera lor.

— Ar fi trebuit să fiu mai atentă după accidentul lui Rachel, dar ştii şi tu cât de ocupaţi suntem.

Tatăl lui Jeff e nu ştiu ce mare director de asigurări şi-şi petrece cea mai mare parte a timpului la Chicago, dar mama lui nu are serviciu, din câte ştiu. Poate că e

ocupată cu evenimentele caritabile şi alte chestii cu care-şi petrec timpul femeile bogate.

— Adolescenţii pot fi alunecoşi, zic eu, întrebându-mă ce e, de fapt, cu discuţia asta.

Ea mă crede.

— Pastilele au fost ultima noastră problemă, recunoaşte ea. Cea mai mare provocare a fost, să fiu sinceră, furia. Cadourile în semn de scuze nu mai funcţionează aici.

— Asta aşa e, o aprob, dar în sinea mea rămân cu multe întrebări.

Ce mama naibii a făcut Jeff? Ce fel de probleme cu furia a avut dacă au fost nevoiţi să-l trimită în altă ţară? Când deschid gura să întreb ceva, capul lui Jeff apare în vârful treptelor.

— Lizzie, spune el.

— Beth, îi reamintesc, pe un ton rece.

— Haide. Am ceva pentru tine.

Mă înşfacă de mână şi mă trage pe treptele mochetate.

Nu-mi vine să cred. Sau, mai bine zis, nu vreau să cred aşa ceva, dar îl urmez. Dacă are nişte lucruri de-ale lui Rachel, nu vreau să le las aici. îmi amintesc cât de nefericită era în zilele dinaintea morţii ei, cât de mult se retrăsese faţă de noi toţi.

Gândul nesigur de mai devreme s-a transformat într-o mare problemă. *Jeff* era motivul nefericirii ei. El era motivul pentru care nu mai zâmbea, nu mai vorbea cu noi. Nu merită să aibă niciunul dintre obiectele care i-au aparţinut lui Rachel.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme? A trecut o lună întreagă.

— Tocmai am găsit cutia. Am uitat că o aveam.

Mă conduce la subsol, care e cât toată casa mea. Are un bar în toată regula şi o încăpere cu sute de sticle de vin. Văd o masă de biliard şi multe ferestre care dau spre piscina acoperită pe timp de iarnă.

Trecem pe lângă un salon generos şi intrăm într-o cameră cu lambriuri de lemn, în care se află două canapele mari de piele, aşezate faţă în faţă. într-o parte este o masă acoperită cu fetru verde. Pe pereţi sunt tablouri cu căţeii ăia caraghioşi jucând cărţi.

— Ia loc.

Se duce la un dulap şi deschide uşiţa.

— Vrei ceva de băut?

Ridică o sticlă de vodcă.

— Unde e cutia?

— Nu vrei să bei ceva?

Clatină uşor sticla.

— Nu, vreau cutia.

— Doar un pahar.

— E 4 după-amiaza. Nu vreau să beau nimic.

Mă uit la ceas. Au trecut doar zece minute. Mai am cincizeci. Mă aşez pe canapea.

— Un suc, poate.

— Bine. De când eşti aşa de băţoasă? se plânge el, dar îmi aduce un Sprite.

Mi-l pune în braţe şi se aşază foarte aproape de mine. Mă dau mai încolo şi mă uit din nou la ceas. Timpul se mişcă la fel de încet ca o broască-ţestoasă.

— Trebuie să ajungi undeva? Te aşteaptă iubitul tău puşcăriaş?

Duce sticla de tărie la buze.

— Tata a spus că se întoarce repede, aşa că dă-mi ce ai să- mi dai.

— Tot nu ţi-ai recuperat maşina?

Plesneşte din limbă.

— Fii de treabă şi te duc eu unde trebuie să ajungi.

— OK. Du-mă acasă la iubitul meu puşcăriaş.

Jeff ridică sticla şi, preţ de o fracţiune de secundă, am senzaţia că o să mă pocnească. Dar îşi duce iar sticla la buze. Probabil am visat.

— Eşti o nenorocită, ştiai? spune el, trecându-şi mâna peste gură.

— Asta ar trebui să fie o insultă?

— Ce aveţi, fetelor, în ultima vreme? Tu eşti o nenorocită şi Scarlett e o curvă. Pe vremuri eraţi foarte cuminţele.

Ultimele cuvinte le rosteşte împleticit. Flutur din mână în faţa nasului ca să alung mirosul nasol de băutură din răsuflarea lui.

— Poate că nu noi ne-am schimbat.

— Ba da. Voi. Voi, târfelor, sunteţi mereu alea care vă schimbaţi. Tu, sora ta, Scarlett. Mai multe bătăi de cap decât meritaţi, mormăie el. Toate aveţi nevoie de o lecţie bună.

Mă uit din nou la ceas – mai am 40 de minute în care trebuie să-l ascult pe Jeff bătând câmpii despre cât sunt de oribile femeile? Aş prefera să-mi torn

înălbitor în urechi.

— Mulţumesc pentru informaţii, dar unde e cutia?

— Toată mizeria asta cu „femeile pe primul loc”. Ce a păţit lumea asta? Toată lumea îi urăşte acum pe bărbaţi.

Ce dobitoc! E clar că nu există nicio cutie cu amintiri de la Rachel în subsol şi nici în restul casei. Şi chiar dacă există, lucrurile pe care el le-ar putea avea de la Rachel nu sunt importante. Aşa cum nici leagănul nu e important şi nici păstrarea locului ei în antreu. Rachel nu e în niciunul dintre aceste *lucruri.* Ea trăieşte în inimile oamenilor care au iubit-o.

Iar Jeff nu este unul dintre ei.

Nu ştiu ce fel de joc face Jeff, dar refuz să iau parte la el.

— Cum zici tu. Eu plec.

O să mă întorc acasă pe jos.

înainte să ajung la uşă, Jeff apare în faţa mea. Vodca i se varsă peste mână.

— Naiba să te ia, înjură el. Uite ce am făcut din cauza ta.

îi dau mâna la o parte din calea mea.

— N-ai făcut nimic din cauza mea.

Mă gândesc deja la altceva. Trebuie să discut cu Scarlett. Chiar dacă se supără pe mine, trebuie să vorbim despre Jeff. Nu se poartă cu ea aşa cum trebuie şi toate lucrurile pe care mi le-a spus la parter mama lui m-au îngrijorat.

— Rachel spunea mereu că eşti mai căpoasă decât o măgăriţă.

Mă opresc, cu mâna pe clanţă.

— Spunea că ai fi mai bună şi la volei dacă nu te-ai grăbi aşa de tare să tragi concluzii, continuă el, apoi îi aud paşii îndepărtându-se de mine.

Mă răsucesc cu faţa spre el. Rachel chiar spunea aşa despre jocul meu – că mă grăbeam mereu să ghicesc unde va ateriza mingea.

— De ce deschizi acum acest subiect?

— Ţi-am spus doar. Tocmai ce-am găsit-o.

Jeff aşază o cutie de carton de dimensiuni medii pe măsuţa de cafea dintre cele două canapele. Deci până la urma exista o cutie.

Mă desprind de uşă şi merg din nou spre el, dar mă opresc pe la jumătatea drumului.

— De ce te-au trimis în Anglia? întreb cu precauţie în glas.

— Pentru că l-am bătut pe fiul menajerei, răspunde el direct. M-au pus să ma înscriu într-un program de gestionare a furiei. Plus dezintoxicare pentru pastile.

Sunt şocată de sinceritatea lui.

— Ce pastile?

— Doar nişte oxy. Nu mare scofală.

— Dar evident destul de mare ca să ajungi la dezintoxicare.

Mă-ncrunt la el.

— De ce l-ai bătut pe bietul copil? Ce ţi-a făcut?

— M-a acuzat pentru Rachel, a zis că aş fi în parte vinovat pentru moartea ei.

Simt cum îmi creşte pulsul.

— Cum aşa?

— Ne tot certam, dar cred că bănuiai deja.

Jeff scotoceşte prin cutie şi scoate o perie de păr. E cafenie, cu fire blonde în ea. Peria lui Rachel.

A păstrat-o atâta vreme? Mă-ntreb ce mai are prin cutie. Mă trag mai aproape.

— Din ce cauză vă certaţi?

El îşi loveşte peria de mână.

— Nu mai ţin minte. E mult de-atunci. în plus, e dureros să-ţi aminteşti.

Aruncă peria într-o parte şi scoate un tricou. După culoare îmi dau seama că e un tricou cu însemnele liceului Darling. Şi acesta e al lui Rachel? Mă apropii şi mai mult, până când ajung la jumătate de metru de masă.

— Le-am ascuns pe toate pentru că nu mai voiam să mă gândesc la ea, dar cred că am greşit. Ar trebui să ne gândim la ea. De exemplu, ar trebui să ne întrebăm dacă lui Rachel i-ar plăcea c-o arzi cu individul care a omorât-o? Eu nu prea cred.

Ridică mâna atât de repede încât nici nu-mi dau seama. Mă prinde de încheietură şi îmi răsuceşte mâna dureros. Ţip şi cad în genunchi. în clipa următoare, se suie pe mine şi mă împinge pe spate.

— Dă-te jos de pe mine!

— Ce-ţi place aşa de mult la Donnelly? Că e criminal? Ai ceva la cap?

Jeff mă loveşte uşor peste frunte. Are ochii aprinşi şi sălbatici şi maxilarul încordat.

Mă zbat sub trupul lui.

— Dă-mi drumul, cretinule.

— Fetele de teapa ta trebuie să asculte de băieţi ca mine, altfel o păţesc. Şi ştiu că nu vrei s-o păţeşti.

Mă prinde de ambele încheieturi şi-mi întinde braţele deasupra capului.

îmi răsucesc capul şi încerc să-l muşc de braţ, dar se fereşte. Nu m-am mai simţit atât de neajutorată în viaţa mea. Jeff e cu vreo 20 de centimetri mai înalt decât mine şi are cu 20 de kilograme mai mult. îşi foloseşte toată greutatea ca să mă supună.

Inima îmi bate nebuneşte.

— C-ce faci? mă bâlbâi. Dă-mi drumul.

— Nu-ţi dau drumul până nu mă asculţi.

îşi coboară faţa, ca şi cum ar vrea să mă sărute. îmi smucesc capul într-o parte şi, de data asta, nu mă mai bâlbâi.

— Dă-te jos de pe mine, nenorocitule!

îmi pune o mână peste gură. îl muşc, iar el înjură, dar nu-şi retrage mâna.

— Ascultă-mă, insistă el. Calmează-te şi ascultă-mă.

Nu pot să respir. Trupul lui mă striveşte şi-mi scoate tot aerul din plămâni. îmi trece prin cap o amestecătură de gânduri. Acesta e Jeff. Iubitul surorii mele. Mama lui e la etaj. E combinat cu cea mai bună prietenă a mea.

Şi-mi face rău. *îmi face rău.*

Mă zbat din nou.

— Asta o să-ţi facă Donnelly ăla, *Beth,* dacă nu încetezi s- o mai arzi cu el.

îşi vâră mâna între noi şi mă apucă de elasticul de la chiloţi. Mă răsucesc suficient ca să-l fac să-l scape din mâini, dar mă prinde din nou.

— Tu eşti singurul care-mi face vreun rău, Jeff.

Gâfâi.

— încetează.

încerc să-l conving.

— Nu asta şi-ar fi dorit Rachel.

Izbucneşte în râs.

— De unde ştii? De unde ştii ce-şi dorea ea? Ai ascultat-o vreodată? Nu. Eu o ascultam. O ţineam de mână şi-i ştergeam lacrimile. Eu o ajutam să înveţe, o duceam cu maşina la antrenamente, îi alegeam hainele, îi citeam mesajele, îi ascultam convorbirile

telefonice. Şi pentru ce? Ca să-mi spună că sunt posesiv? Şi îngrozitor? O, nu!

Mă trage de tricou.

— N-am investit tot timpul acela în ea ca să se despartă de mine! Mă auzi?

Acum urlă de-a dreptul şi împroaşcă salivă.

îmi smucesc mâinile în sus şi scap din strânsoare. îl zgârii pe faţă şi încerc să mă eliberez. Când mă prinde iar de mâini, mă rostogolesc şi-mi îndes braţele sub mine. Râde din nou. Oribil sunet.

— Aşa vrei? Pe la spate?

îmi pune o mână pe fund.

Ah, la naiba, ce greşeală am făcut! încerc să mă rostogolesc la loc, dar s-a aşezat deja peste mine.

Şi atunci se deschide uşa.

Amândoi încremenim şi ridicăm privirea spre doamna Corsen, care stă în prag. Are o tavă cu pahare în mâini. Cumva reuşeşte să n-o scape pe podea. Dar rămâne cu gura căscată.

— Doamnă Corsen! strig. Ajutor! Fiul dumneavoastră îmi face rău.

— P-poftim? se bâlbâie ea, şocată.

— Nu-i adevărat! rosteşte Jeff în acelaşi timp.

Clipa lui de panică e tot ce-mi trebuie ca să-l arunc de pe mine şi s-o iau la fugă. Trec pe lângă doamna Corsen. Urc treptele. Ies pe uşă. O iau pe aleea lungă. Mă împiedic de ceva. Pantoful îmi sare din picior.

Afară e întuneric şi de-abia desluşesc strada din cauza lacrimilor.

Fug mai departe.

Aşa se simţea Rachel. Ştiu. în noaptea aceea, încerca să scape de Jeff. Poate că şi ea plângea. îmi trec o mână peste faţă şi mă împleticesc înainte, iar lacrimile îmi încurcă vederea.

Aud scârţâit de frâne.

Un claxon!

Ridic privirea şi zăresc o pereche de faruri aţintite asupra mea.

înainte să apuc să reacţionez în vreun fel, un obiect masiv mă loveşte dintr-o parte şi mă aruncă din stradă. Aterizez dureros pe trotuar, fără niciun strop de aer rămas în plămâni.

— Au! strig eu.

— Te simţi bine? întreabă o voce alarmată.

în acelaşi timp, un alt glas vuieşte:

— *Pleacă de lângă ea.*

întrezăresc chipul lui Chase, înlocuit apoi de faţa mamei.

— Fetiţa mea. Vai, fetiţa mea.

Mama se aruncă pe caldarâm şi mă ia în braţe. Plânge şi mă strânge la piept. în spatele ei îl desluşesc pe tata, cu o mână în şold şi cu alta ducând telefonul la ureche, încerc să mă uit pe după mama ca să-l zăresc pe Chase. Pot să jur că l-am văzut.

— 911. Da, numele meu e Dave Jones. Vreau să raportez un atac din partea lui Charlie...

— Nu!

O împing pe mama deoparte şi sar pe tata, luându-i telefonul din mână.

— Nu e nevoie să sunăm la serviciile de urgenţă.

Gâfâi în telefon.

— Nu e nimeni rănit.

închid telefonul şi apoi îl arunc cât pot eu de departe.

— La naiba, Elizabeth! Ce tot faci aici? Dă-mi telefonul tău, Marnie.

Mama îl priveşte şovăitor.

— Nu. Nu. Nu.

Clatin din cap.

— Aţi înţeles greşit. Nu fugeam de Chase. De Jeff fugeam.

Arăt spre casă şi-l zăresc pe Jeff în capătul aleii, clipind
la noi ca o căprioară în bătaia farurilor.

— Nenorocitule, mârâie Chase, apărând din spatele siluetei tatei.

Ameninţarea îi aprinde călcâiele lui Jeff. Se răsuceşte şi o ia la goană spre casă. Alerg după el, dar Chase mă întrece şi-l trânteşte pe Jeff la pământ. Chase se urcă pe

fostul iubit al lui Rachel, înşfăcându-l de tricou şi răsucindu-i-l în jurul gâtului.

— Ce i-ai făcut? tună Chase.

— Şi-o cerea, gâfâie Jeff. Mă aţâţă de când m-am întors la şcoală, îmi tot spune cât de mult mă doreşte. Mereu a fost geloasă pe Rachel. Mereu a...

Mama apare din senin şi-l plesneşte pe Jeff peste faţă.

— Să nu vorbeşti aşa despre fetele mele! se răsteşte ea.

Gâfâind, se întoarce spre mine şi mă-ntreabă:

— Ce s-a întâmplat, iubito? Ce ţi-a făcut?

— Jeff m-a atacat. Voia să mă violeze.

Ridic un colţ al tricoului, ca să vadă că e sfâşiat. în spatele meu, îl aud pe tata bombănind consternat.

— L-a păcălit pe tata să mă aducă la el acasă, spunând că are o cutie cu lucruri de-ale lui Rachel. Dar de fapt voia să mă prindă singură, spun tremurând. Era furios că nu-l băgăm în seamă. A spus că aşa era şi Rachel, mereu credea că ştie ea mai bine în loc să asculte de el. Jeff voia să-mi spună...

— îl omor.

Chase îi aruncă o privire criminală lui Jeff, pe care încă- 1 ţintuieşte la pământ, şi-şi ridică braţul.

Mă arunc spre Chase şi-l prind de braţ. Ultimul lucru de care are nevoie e să-i fie revocată perioada de probă.

— Nu. Nu merită.

— *Eu* îl omor.

Tata ne împinge pe amândoi din calea lui.

— Nemernic mic. Le-ai făcut rău fetelor mele.

îl ridică pe Jeff şi-l leagănă în aer ca pe un vierme.

— Domnule Jones, gâfâie Jeff, încercând să se prindă de mâinile tatei. Nu pot să respir.

— Şi fetiţa mea e moartă.

Tata îl pocneşte şi lui Jeff nu-i trebuie mai mult ca să leşine. Tata scoate un sunet chinuit din fundul gâtului, scutură trupul inert al băiatului şi apoi îl aruncă dezgustat pe jos.

Apoi se îndepărtează, de parcă n-ar suporta să ne privească pe niciunul dintre noi şi ridică privirea spre cerul întunecat. Soarele a apus, dar încă e suficientă lumină ca să disting profilul îndurerat al tatei.

— Cred că în noaptea aceea se certau, îi spun

lui Chase, în noaptea în care tu ai furat maşina antrenorului tău. Rachel a fugit în stradă pentru că o urmărea Jeff. Cred că asta s-a întâmplat. A spus că sunt exact ca ea şi că voia să- mi dea o lecţie pe care Rachel n-a învăţat-o niciodată. A fugit de el, aşa cum am fugit şi eu. A fost un accident.

îl implor din priviri.

— Un accident, repet.

— Da, ştiu.

— Dacă ştii, atunci de ce tot spui că e vina ta? strig eu.

— Pentru că eu sunt de vină, Beth.

îmi mângâie braţele şi mă cuprinde de umeri.

— Nu contează că Rachel era supărată sau că plângea sau că fugea de el. Eu eram la volan. Eu i-am luat viaţa.

Mă dă de o parte cu blândeţe şi se apropie de mama.

— îmi pare rău. N-o să ştiţi vreodată cât de rău îmi pare.

Mama îl prinde de mână.

— Ba da. Ştiu, Charlie. Ştiu că-ţi pare rău.

— Tată? spun eu.

Tata refuză să se întoarcă spre noi. Simt un gol în stomac, pentru că ştiu că nu-l va ierta pe Charlie pentru nimic în lume.

— A fost un accident, adaugă mama, cu glas tremurat. Nu-i aşa, Dave?

Tata oftează, detestând din tot sufletul să spună cuvintele:

— Da, a fost un accident.

— Aproape că te-am lovit cu maşina, Beth, spune mama, cu glas tremurat de emoţie.

O cuprind cu un braţ şi ea se reazemă imediat de mine. Sunt şocată de cât de fragilă mi se pare.

— Ne contraziceam despre cum ne purtăm cu tine. Tatăl tău nu se uita la drum.

Se desprinde de mine şi-l prinde din nou de mână pe Chase.

— Mulţumim că ne-ai salvat fata.

El dă încet din cap.

— Bine că veneam acasă de la muncă chiar atunci. Am văzut-o pe Beth alergând şi am sărit de pe bicicletă ca să văd ce e cu ea.

Face un semn spre bicicleta care zace la nici doi metri distanţă.

— Mulţumim, repetă mama, apoi ridică glasul. îţi suntem foarte recunoscători, nu-i aşa, Dave?

Urmează o pauză şi apoi se aude:

— Mulţumim.

Apoi tata se întoarce şi se duce spre maşină. Mai mult de-atât nu poate lăsa de la el astăzi.

— Vă las un minut, spune mama.

— Un minut? mă revolt eu.

— Mulţumim, îi zice Chase.

— Dar...

Chase mă trage uşor într-o parte.

— Paşi mici, Beth.

— Ar trebui să te ierte, şoptesc. N-ar fi trebuit să petreci nici măcar o zi la închisoare.

El clatină din cap.

— Mă bucur că am fost la închisoare. Mă bucur că mi-am primit pedeapsa. Adică, da, normal, nu mi-a plăcut deloc cât am stat acolo. Mă simţeam rău şi uneori mi-era teamă să nu-mi pierd minţile. Dar faptul că am fost pedepsit m-a ajutat să mă împac cu mine. Am furat o maşină. Ţi-am ucis sora, Beth. N-aş fi putut trăi, nu m-aş fi suportat dacă nu aş fi fost pedepsit. în lumea asta trebuie să existe un echilibru. Nu ştiu dacă trei ani de închisoare sunt suficient pentru fapta mea.

îi citesc sinceritatea în priviri şi i-o disting în glas. Dincolo de orice însă, pe Chase îl copleşeşte vinovăţia. Are propriii lui demoni cu care se luptă. Nu-i voi înţelege niciodată pe deplin perspectiva. Dar pot să-ncerc să empatizez cu el.

Cred că asta cere el, de fapt – înţelegere. Bătălia asta din sufletul lui nu are legătură cu mine. Are legătură cu el. Bătălia mea e cu părinţii mei. Trebuie să repar această relaţie distrusă, iar Chase trebuie să se ocupe de vinovăţia sa.

Şi chiar nu putem fi împreună până când aceste două răni nu vor fi vindecate.

— OK, spun cu blândeţe. Atunci fă ceva pentru mine.

— Ce?

— în primul rând, mută-te din subsol. Nu-ţi place deloc să stai acolo şi e o tâmpenie să te pedepseşti singur aşa.

Dă uşor din cap.

— Asta pot face.

— Bravo. în al doilea rând, transferă-te la altă şcoală.

Dă să protesteze, dar eu ridic mâna.

— Ascultă-mă. Vorbeşti despre echilibru şi despre faptul că trebuie să-ţi primeşti pedeapsa pentru greşelile tale, dar întrebarea mea e: când se termină această pedeapsă? Pentru că tribunalul ţi-a dat sentinţa şi tu ai executat-o. Cu ce te ajută că mergi la Darling, în afara suferinţei suplimentare pe care ţi-o provoacă? Chinul tău n-o va aduce pe Rachel înapoi. Nici faptul că părinţii mei se prefac că e plecată într-o excursie prelungită.

Aud un oftat mic şi sfâşietor din spatele nostru şi ştiu că mama a auzit, fără să vrea, ultima mea remarcă. Nu, ultima mea acuzaţie.

Cobor glasul şi continui să vorbesc.

— Nici dacă eu mă prefac că nu-mi pasă că Rachel a murit nu înseamnă că nu a murit. Tot ce putem face e să ne trăim viaţa cât mai frumos cu putinţă.

înghit în sec.

— Pentru mine, asta înseamnă să admit că nu sunt singura care suferă. Pentru tine, asta înseamnă să nu te mai pedepseşti. Ai nevoie s-o iei de la zero. O şcoală nouă, unde să nu te chinui în fiecare zi.

îşi trece o mână prin păr.

— Unde n-o să te mai văd în fiecare zi.

— Avem în continuare copacul, îi spun, încercând să zâmbesc, fără să reuşesc. Deşi leagănul nu mai este acolo.

Nu, nu mai e. Pentru că nici Rachel nu mai e. Dar trăieşte în inima mea. Şi în inimile părinţilor mei.

Şi chiar şi în inima lui Chase.

Inspiră profund şi, când mă priveşte, are ochii plini de durere.

— Cred că ar fi mai bine să nu ne mai întâlnim la copac. E prea greu pentru mine, spune cu glas răguşit. Ar trebui să-ţi petreci vremea reparându-ţi relaţia cu părinţii tăi. Iar eu... eu trebuie să mă vindec. Data viitoare când te văd, vreau să fiu eliberat de vină. Nu vreau să intervină între noi vinovăţia mea sau Rachel.

— Asta-mi doresc şi eu.

— înseamnă că ne mai rămâne – îşi coboară vocea – Iowa.

Mă sperii un moment şi apoi îi arunc un zâmbet trist.

— Iowa, îi şoptesc şi eu.

Ne privim în ochi şi ne îngăduim o clipă să pricepem amândoi lucrul acesta. Ştiu că aşa e corect, dar mă doare îngrozitor de tare. Ca şi cum mi-ar sfâşia inima în două.

îl sărut. în faţa părinţilor mei. în faţa lui Jeff. în faţa oricărui om care trece prin preajmă. îl sărut pentru că acesta va fi ultimul nostru sărut pentru multă vreme de- acum încolo.

— O să te aştept, murmur. O să fiu acolo când o să fii pregătit. Când o să fim amândoi pregătiţi.

— Ştiu.

înghite în sec dureros, apoi îmi aruncă acel zâmbet vag pe care-l ador.

— Faptul că mă aştepţi este lucrul acela mic care mă face să merg mai departe.

Până la Universitatea Iowa State faci şase ore cu maşina, prin cea mai monotonă întindere cunoscută omenirii. Mama şi tata şi-au dorit să vină cu mine. Eu am vrut sa fac drumul de una singura. Acum părinţii mei se duc la psiholog de două ori pe săptămână, dar, deşi relaţia noastră s-a îmbunătăţit deja, evenimentele din toamna trecută au lăsat o rană care nu poate fi uitată, oricât de mult s-ar cicatriza.

Asta este moartea lui Rachel. E o rană în inima mea care s-a vindecat, dar există câte ceva care o să-mi aducă întotdeauna aminte de ea şi uneori amintirile astea mă întristează, iar alteori mă fac fericită.

Ajung la cămin pe la jumătatea după-amiezii. Sunt părinţi peste tot. Mă încearcă un regret trecător că sunt singură, dar aşa am vrut eu. Mi-am dorit să-mi încep viaţa de la zero, pe cât posibil.

în Darling, aş fi rămas pentru totdeauna fata a cărei soră a murit, iar acţiunile şi reacţiile mele ar fi fost mereu măsurate prin prisma acelui moment critic. De-asta trebuia să plec cât mai departe de Darling. Ca şi Chase.

Amândoi aveam nevoie de un alt început.

El s-a transferat la alt liceu chiar în săptămâna de

după ce m-a salvat de sub roţile maşinii părinţilor mei.

Am auzit că s-a dus la Lincoln şi m-am bucurat pentru el. Copiii de la Lincoln i-au organizat o petrecere de bun- venit; copiii de la Darling îi dăduseră o poreclă plină de cruzime. Fata aceea superbă, Maria, părea de treabă. Şi ceilalţi prieteni ai lui, la fel.

Chase nu m-a mai sunat şi nici nu mi-a mai scris pe tot parcursul clasei a douăsprezecea. Nu a mai venit la adăpost. Presupun că a lucrat cu Jack. Am avut o grămadă de zăpadă în iama aia, deci echipa lor trebuie să fi fost foarte ocupată.

O altă fată în locul meu ar fi crezut că Chase o dăduse uitării. Un alt băiat s-ar fi îndepărtat. Dar noi eram acel lucru mic unul pentm celălalt şi asta nu se va schimba niciodată.

într-o seară, pe la începutul lui decembrie, m-am dus cu maşina până la el acasă. Nu părea să fie nimeni

înăuntru, dar apoi doamna Stanton a ieşit să împingă tomberoanele de gunoi de pe trotuar, rostogolindu-le până în garaj. Mi-a observat maşina şi i-a aruncat o privire stranie. M-am ghemuit şi m-am străduit să devin invizibilă. Nu ştiu dacă m-a văzut.

În vacanţă, am plecat cu părinţii mei în Colorado, la schi, şi în vizită la sora tatei.

În vacanţa de primăvară, am mers cu familia lui Scarlett în Daytona Beach, pentru o săptămână însorită de distracţie. Suntem în relaţii bune acum, Scarlett şi cu mine. L-a părăsit pe Jeff a doua zi după ce acesta aproape că m-a violat; a fost prima persoană pe care am sunat-o când am ajuns acasă în seara aceea şi, spre surprinderea mea, chiar a răspuns. Mă cunoştea de suficient timp ca să sesizeze când sunt cu adevărat supărată – şi în seara aceea eram de-a dreptul isterică. A venit imediat la mine, fără să ezite nici măcar o secundă.

Scarlett a spus că faptele lui Jeff au fost avertismentul de care avea nevoie şi au făcut-o să-şi dea seama cât de urât se purtase cu ea. A doua zi dimineaţă a fost lângă mine şi m-a ţinut de mână la secţia de poliţie, unde împreună cu părinţii mei am solicitat, până la urmă, un ordin de restricţie – împotriva lui Jeff.

Ultima oară când am auzit de el, era înscris într-un alt program de gestionare a furiei. Tata voia să depună plângere penală împotriva lui, dar eu nu-mi doream să trec printr-un proces complicat, mai ales că ar fi fost cuvântul meu împotriva cuvântului lui. Pentru că, în ciuda faptului că-şi prinsese fiul asupra faptei, doamna Corsen a „uitat” brusc tot ce văzuse în seara aceea. Cei bogaţi îşi protejează odraslele malefice, aşa cred. Dar acum poliţiştii din Darling sunt cu ochii pe Jeff şi, cu acel ordin de restricţie împotriva lui, sper să înveţe să-şi controleze furia. Mai sper şi să nu-i mai văd niciodată mutra.

însă mă bucur să-mi văd prietenele. De când Scar a scăpat de Jeff, a redevenit fata pe care o cunoşteam şi nu mai lasă niciun băiat s-o ţină sub papuc. A recunoscut că a fost orbită de faptul că Jeff era mai mare şi mai „sofisticat” – aşa a zis ea, nu eu – şi nu i-a mai văzut multele defecte. E o greşeală pe care a jurat să n-o mai facă niciodată.

Macy e la fel de influenţabilă, incapabilă să ia o decizie cu privire la facultatea la care vrea să se ducă. Yvonne a intrat la Harvard. E fericită din cale-afară. Toate ne lăudăm cu asta, de parcă am fi intrat în mod colectiv la această şcoală din Ivy League.

Prietenele mele nu mă întreabă nimic despre Chase şi nici eu nu le povestesc.

Au existat zile în care am fost extrem de furioasă în sufletul meu pentru că nu-mi dădea niciun semn de viaţă.

Laşule. Mă iubeşti şi dai bir cu fugiţii. Te urăsc.

Dar nu-l urăsc. îl iubesc şi mi-e dor de el, dar am luat împreună decizia de a o apuca pe drumuri diferite. El trebuia să înveţe să se ierte, iar eu trebuia să le dovedesc părinţilor mei că nu sunt un copil egoist şi nesăbuit care are nevoie de protecţia lor. Voiam să nu fie stresaţi de ideea că mă vor lăsa să plec la colegiu.

Şi acum iată-mă aici, la Iowa State. Am maşină şi telefon şi presupun că voi avea şi uşă la camera din cămin. Sunt cu un pas mai aproape de a deveni veterinar. Un pas mic, dar zilele acestea mă concentrez asupra lucrurilor mici şi uşor de gestionat, nu a celor mari şi greu de atins, mai ţineţi minte? Mă concentrez asupra lucrurilor pe care le pot controla, a lucrurilor pentru care am motive să trăiesc.

Pentru că mereu există ceva pentru care merită să trăim. Ceva pentru care să fim recunoscători. Un lucru pe care să-l aşteptăm cu mare nerăbdare.

Aceasta e cea mai importantă lecţie pe care am învăţat- o de la Chase.

Deschid portbagajul şi mă-ntind după prima valiză.

— Vrei o mână de ajutor?

Zâmbetul de pe chipul meu e prea larg ca să-l mai pot ţine în frâu. Nu i-am auzit glasul de luni întregi.

E cel mai frumos sunet din lume.

— Eşti aici, spun, cu o imensă satisfacţie.

Nu m-am îndoit nicio secundă că va fi aici.

— Unde altundeva să fiu?

Tot zâmbind, Chase se apropie de mine şi-mi dă o şuviţă rebelă după ureche. Nu mai e îmbrăcat în întregime în negru, ci poartă blugi albaştri uzaţi şi un tricou azuriu, cu câteva nuanţe mai deschis decât ochii lui fascinanţi.

Inima aproape că-mi explodează în piept. Şi apoi, ca la un semnal, încep să-mi curgă lacrimile.

— Ah, te rog, nu plânge, spune el aspru.

— Nu mă pot abţine, zic printre suspine. Am discutat deja – am o problemă cu plânsul.

El râde, iar eu îmi retrag cuvintele – *acesta* este cel mai frumos sunet din lume. Chase râde. Chase e aici. Este *aici.*

Am urât să nu-l văd. Am urât să nu vorbesc cu el. Am urât să aştept atât de mult acest moment, să aştept ca promisiunea cu Iowa să se îndeplinească în cele din urmă. Dar am învăţat că e dureros să fii adult. Cred că pur şi simplu trebuie să mă obişnuiesc cu ideea.

Eu sunt în viaţă. Rachel nu e. Va trebui să merg mai departe, indiferent de ceea ce se va întâmpla, pentru că ea nu a mai apucat. Trebuie să trăiesc de dragul *ei.* Trebuie să fiu recunoscătoare pentru ceea ce am. Câte un lucru mic în fiecare zi, aşa cum m-a învăţat Chase.

Aşa că ieri acel lucru mic de care m-am agăţat a fost un asfinţit superb de soare pe care eu şi Scarlett l-am privit mâncând îngheţată pe capota maşinii sale. Ultima noastră întâlnire înaintea vizitei ei, de luna viitoare.

Cu o zi înainte, acel lucru mic a fost mama care a şters numele lui Rachel de pe tăbliţă. Săptămâna trecută, tata a atârnat leagănul lui Rachel înapoi, la locul lui.

Iar astăzi?

Astăzi e *el*